

கவச்சத்தரன்

சிவப்பு

நிலா

அழகான

இலக்கியப் புரவலர் திரு. உ. பலராமன்

இலக்கியத்தால் வளர்ந்தவர் பலர். இலக்கியத்தை வளர்ப்பவர் சிலர். அவருள் திரு. உ. பலராமன் ஒருவர்.

படிப்பதும், பொதுப்பணிகளுக்கு தான் ஈட்டியபொருளைக்கொடுத்து ஊக்குவதும், இவரது பொழுது போக்கு.

இந்த அரசியல் மேடை அர்ச்சனன் இலக்கிய மேடைகளில் இளந்தென்ற லானதால் ஈர்க்கப்பட்டவர்கள் ஏராளம்.

இவரது இருப்பிடம் சட்டசம்பந்த மில்லாத நெட்டை நீதிமன்றம். இங்கு வழக்கோடு வந்து தீர்ப்போடு திரும்புப வர்களை தினமும் பார்க்கலாம்.

வினைநலன் விழைந்த பேராயக்கட்சி, இவரை வடசென்னை மாவட்டத் துணைத் தலைவராக்கிக் கொண்டு துளிர்விடுகிறது. அந்த முகாமுக்கு பாட்டுப்படையைக் கூட்டிச் சென்றவரும் இவர்தான்.

நந்நயம் — நாநயம் — நாணயம்—நல் லுழைப்பு இந்த நான்கும் இவர்தனது புகழ்த்தேரில் பூட்டியுள்ள புரவிகள்.

சிவப்பு நிலாவை, அச்சுக்கு அறிமுகப் படுத்தியவர் கவிதைக்காவலர்—அந்த நிலா தூலாகி உலாவர உதவியிருப்பவர் இந்த இலக்கியப் புரவலர்—என் நெஞ்சில் நிறைந்தவர்.

□□□

கவிதைக் காவலர் திரு. தெசிணி

இவர் கவியுலகக் காந்தி!

‘கவிதை’ என்னும் சாந்திநிகேதனை நிறுவிய தாடியில்லாத தமிழ்த்தாகூர்.

அதிகம் விற்கும் தாளிகைகள், அண்ட விடாமல் துரத்தியபோது வாசலில் வந்து நின்ற குஞ்சுவானம் பாடிகளுக்கு அடைக் கலம் தந்த கூடு இவருடையது.

ஆரம்பக் கவிஞர்களுக்கு இவரது ஏடு ஆயாள் வீடு!

இவரது கவிதைத் தோட்டத்தில் பதியம் போட்ட நாற்றுகள்தான் இலக் கியப் பூங்காவில் இன்று ஓளிரும் வைரமும்—மிளிரும் மேதாவிசுளும்.

தாய்ப்பாச தழைமலிந்த இந்த அடையாறுஆலமரத்தில் தங்கிப்பறந்த குயில்கள் ஆயிரமாயிரம். மறந்து போன லும்—ஏற்றம் பெற வாழ்த்தும் வசதி படைத்த மனம் இவருடையது.

தகுதியை நிறுக்கத் தெரிந்த தராசு களுக்கு மட்டில் அறிமுகமாகியிருக்கும் இந்த ‘தக்கயாகப் பரணி’ தியாகத்தின் நுனி!

சிவப்புநிலாவின் வளர்ப்புத்தாய் இவர். என்றும் என் நன்றிக்குரியவர்.

— க. பொ. இளம்வழுதி

கவிச்சித்தரின்

சிவியு நிலா

கவிச்சித்தர் க. பொ. இளர்வழுதி

இளங்கோ இலக்கிய மன்றம்

577, திருவொற்றியூர் நெடுஞ்சாலை,
சென்னை-600021

உரிமை : ஆசிரியருக்கே

விலை ரூ. 10 - 00

- கவிச்சித்தரின் 'சிவப்பு நிலா'—காவியம்
- ஆசிரியர் : க. பொ. இளம்வழுதி
- முதற்பதிப்பு : மார்ச் 1983. அச்சுத்தாள்: 11.6 கி.கி.
- வெளியீடு இளங்கோ இலக்கிய மன்றம், சென்னை.
- அச்சம் அமைப்பும்: ஸ்ரீ கோமதி அச்சகம்,
7, சின்னப்ப ராவுத்தர் தெரு, சென்னை-5.

'கவிச்சித்தர்' க. பொ. இளம்வழுதி!

தமிழின் வளத்தை, தமிழரின் பண்பை, தமிழகத்தின் சிறப்பைப் பறைசாற்றும் சாகாவரம் பெற்ற தமிழ் இலக்கியங்களின் மரபில் தன் எழுத்துப் பணியை அமைத்துக் கொண்டவர்.

பண்டைக் கவிதை மரபின் காவலர்களாய் விளங்கும் இற்றை மூத்த கவிஞர்கள் சிலருள் ஒருவர்!

மரபில் எதையும் சொல்லமுடியும் என்பதை மெய்ப்பித்துக் காட்டியவர்!

முந்நாறுக்கும் அதிகமான இவருடைய கவிதைகள் தமிழகத்தின் தலைசிறந்த ஏடுகளில் வெளிவந்துள்ளன.

இவர் கவிதைகள் புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன், பேரறிஞர் அண்ணா, நாவலர் நெடுஞ்செழியன், கவிஞரேறு வாணிதாசன், கவியரசு கண்ணதாசன், உவமைக்கவிஞர் சுரதா ஆகியோரால் பாராட்டப்பட்டு பன்முறை அவர்களுடைய ஏடுகளில் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன.

தென்னாக்காடு மாவட்டத்தில் கவிதைப்பயிர் செழிக்க இவர் காவிரி நீராக இருந்திருக்கின்றார் என்றால், அது மிகையாகாது.

தென்னாக்காடு மாவட்டத் தமிழ்க்கவிஞர் மன்றம் என்ற ஓர் அமைப்பை ஏற்படுத்தி, அதற்குப் பல கோட்டக் கிளைகளையும், வட்டக்கிளைகளையும் ஏற்படுத்தி, வளரும் கவிஞர்களை ஊக்குவித்தும், வளர்ந்தவர்களைப் பாராட்டியும்

இவர் செய்துள்ள—செய்து வருகின்றதொண்டு, தமிழ் நெஞ்சங்கள் நன்றியுடன் நினைக்கத் தக்கதாகும்.

கவிஞரேறு வாணிதாசன், கவியரசர் பொன்னிவளவன் போன்ற தமிழகத்தின் தலைசிறந்த கவிஞர்களை தலைவர் களாகக் கொண்டு இயங்கிய தென்னார்க்காடு மாவட்டத் தமிழ்க் கவிஞர் மன்றத்தின் நிலையான செயலாளர் இவர்.

தரமான தமிழ்க்கவிஞன் எங்கிருந்தாலும் அவனை இழுத்துவந்து பாராட்டும் பண்பாளர் இவர்.

இருபத்திரண்டு ஆண்டுகளாய் எண்ணற்ற இளங்கவிஞர்களை ஊக்குவித்து வளர்த்துவரும் கவிதைக்காவலர் தெசிணியின் 'கவிதை' ஏட்டினை அக் 'கவிதை'யினால் வளர்ந்து ஒளி வீசுகின்ற இன்றைய கவிஞர்கள் நினைத்துப் பார்க்கவே தயங்குகின்ற நேரத்தில், ஆண்டுதோறும் அந்த ஏட்டிற்குப் பிறந்தநாள் விழா எடுத்து, எடுத்துக்காட்டாகத் திகழும் உயரிய பண்பிற்குச் சொந்தக்காரர் இவர்.

கடந்த ஆண்டு தென்னார்க்காடு மாவட்டத் தமிழ்க் கவிஞர் மன்றச் சார்பினில் கடலூரில் இவரால் எடுக்கப்பட்ட 'கவிதை' பிறந்தநாள் விழாவில் பேசிய பலர் இவருடைய உயரிய எண்ணங்களையே எடைபோட்டுக் காட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

மிகச்சிறந்த கவிதைகள் பலவற்றின் படைப்பாளியான இவரை, மற்ற கவிஞர்களைப் பாராட்டுவதிலும் ஊக்குவிப்பதிலும் தன் உழைப்பு, பொருள் அனைத்தையும் செலவிடும் இவரை—விழாத்தலைவராக்கிப் போற்றி மகிழ வேண்டும் என்ற எண்ணம் அன்று பேசிய எல்லாருடைய பேச்சிலும் எதிரொலித்தது.

தலைநகரிலிருந்து இந்த விழாவிற்குச் சென்றிருந்த நாளும் எனது அன்புச்சகோதரர் இலக்கியப்புரவலர் திரு உ.

பலராமன் அவர்களும் முந்திக்கொண்டு 'தலைநகர் இளங்கோ இலக்கிய மன்றச் சார்பினில் கவிச்சித்தர் க. பொ. இளம்வழுதி அவர்களுக்கு நாங்கள் விழா எடுப்போம்!' என்று உறுதி கூறினோம்.

விழா முடிந்து சென்னைக்கு நாங்கள் திரும்புகையில் இலக்கியப் புரவலர் அவர்கள், கவிச்சித்தரின் நூல் ஒன்றினை வெளியிட்டு, விழா எடுப்பதுதான் சிறப்பாக இருக்கும் என்ற கருத்தினைத் தெரிவித்ததோடு மட்டுமன்றி, "அதற்காகின்ற செலவுகள் அனைத்தையும் நானே ஏற்றுக்கொள்கின்றேன் செயலில் இறங்குங்கள்" என்று எனக்கு ஆணையிட்டார்.

கவிச்சித்தர் க. பொ. இளம்வழுதி அவர்களிடமிருந்து மூலத்தின் எழுத்துச் சுவடியைப் பெறுவது எளிதான செயலாக எங்களுக்கு அமையாத போதில், கவிதைக் காவலர் தெசிணி அவர்கள், " 'கவிதை'யில் தொடர்க்காப்பியமாக வெளிவந்த 'சிவப்பு நிலா' காப்பியத்தையே வெளியிடுங்களேன்" என்ற ஆலோசனையைக் கூறி எங்கள் பணியை எளிதாக்கினார். அதன் விளைவு.....

இன்று கவிச்சித்தரின் 'சிவப்பு நிலா' உங்கள் கரங்களிலே தவழ்கின்றது. மிக அற்புதமான மூத்த தமிழ்க் கவிஞர் ஒருவரின் காப்பியத்தைத் தனது இரண்டாவது வெளியீடாக வெளியிடும் பேறு, எங்கள் இளங்கோ இலக்கிய மன்றத்திற்கு வாய்த்ததிலே மிக மிக மகிழ்ச்சி.

பிறரைப் பாராட்டி மகிழ்ந்தே பழக்கப்பட்ட கவிச்சித்தரையே பாராட்டுகின்ற வாய்ப்பினை எங்கள் இளங்கோ இலக்கியமன்றம் பெற்றுவிட்டது. இந்த வாய்ப்பு எங்களுக்கு அமைய இசைவளித்த கவிச்சித்தருக்கு எங்கள் உளங்களிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இளங்கோ இலக்கியமன்றம், தேசியத் தமிழ்க்கவிஞர் பேராயம், கவித்தென்றல், ஜெயகாந்தன் கலை இலக்கிய மன்றம், கவிதாலயம் போன்ற பல இலக்கிய அமைப்புகளுக்கு அரணாக விளங்கி, வடசென்னைப் பகுதியில்

தமிழ்இலக்கியத்தை வளர்த்துவரும் என் அன்புச் சகோதரர் இலக்கியப் புரவலர் திரு உ. பலராமன் அவர்கள் இந்த நூலை ஆக்கி வெளிக்கொணர்வதற்கான பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டது மட்டுமல்ல; நூல் வெளியீடு தொடர் பான எல்லாப் பணிகளையும் தானே அருகிருந்து பார்த்து தவிய பாங்கு, உளத்தை நெகிழச் செய்த ஒன்றாகும். தோய்ந்த தொண்டுள்ளமும் வள்ளமையும் கலந்த இலக்கியப் புரவலருக்கு தமிழ்நெஞ்சங்களின் சார்பில், குறிப்பாகத் தமிழ்க்கவிஞர்களின் சார்பில் எனது நன்றியினைக் காணிக்கையாக்குகின்றேன்.

இந்த அருமையான காவியத்திற்கு, தள்ளாத நிலையிலும் தாழாது அற்புத அணிந்துரை ஒன்றை வழங்கியருளிய பன்மொழிப்புலவர் — தென்மொழிக்கடல் கா. அப்பாத்துரையார் அவர்களுக்கும், நூல் வெளியீட்டில் வழிகாட்டியாக இருந்து அற்புதமான அணிந்துரை ஒன்றை, பாட்டினில் வழங்கிய கவிதைக்காவலர் தெசினி அவர்களுக்கும் இளங்கோ இலக்கிய மன்றம் தன் பணிவான நன்றியினை உரித்தாக்குகின்றது.

இந்நூலினை அழகுற அச்சிட்ட ஸ்ரீ கோமதி அச்சக உரிமையாளர் திரு. சரவணகுமார், முகப்போவியம் வரைந்த திரு அமுதோன், நூல் வெளியீட்டுப் பணியில் முழுமையாக தன்னைப் படைத்துக்கொண்ட இயற்கைக்கவிஞர் இளமுகிலன் ஆகியோருக்கும் எங்கள் இளங்கோ இலக்கிய மன்றத்தின் சார்பில் என் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

577, திருவொற்றியூர்
நெடுஞ்சாலை, சென்னை,
11-4-1983

செ. பார்த்தசாரதி
செயலாளர்
இளங்கோ இலக்கிய மன்றம்

பன்மொழிப்புலவர்-
 மொழிப்பேராழி-
 எழுத்துப் பெருவேந்தர்
 கா. அப்பாத்துரையார்
 எம்.ஏ. (ஆங்கிலம்),
 எம்.ஏ., (தமிழ்) விசாரத் (இந்தி),
 எல். டி. அவர்களின்

அறிந்துரை

உரை நடையில் சிறந்த இலக்கியம் புதினம் அல்லது நாவல். கவிதையில் சிறந்த இலக்கியம் காப்பியம். இரண்டிலும் சிறந்தது நாடகம் உலக மொழிகள் மிகப் பலவானாலும், அவற்றுக்குரிய இம்முத்திறக் கலைஞர், கவிஞர் எண்ணிலரானாலும், உலக இலக்கியத்தில் இடம்பெறத்தக்க கலைப் படைப்புகள் முத்திறத்திலும் விரல்விட்டு எண்ணக் கூடிய சிலவே

கிரேக்க மொழியில் ஓமரின் இலியது, இத்தாலிய மொழியில் தாந்தேயின் பொன்னுலகக் காட்சி (திவினாகாம் மெதியா), சமக்கிருதத்தில் காளிதாசனின் இரகுவமிசம்

ஆகிய உலகக் காப்பிய முகடுகளுடன் ஒப்பிடத்தக்க காப்பியங்களைப் பண்டும் இன்றும் கொண்டியலும் மொழி தமிழ். பெருங்கதை, சிலம்பு, மேகலை சிந்தாமணி, பாரதியாரின் பாஞ்சாலி சபதம், பாவேந்தரின் பாண்டியன் பரிசு, எதிர்பாரா முத்தம், கவிஞர் தமிழ் ஒளியின் கண்ணப்பன் கிளிகள், கவிஞர் முடியரசனின் பூங்கொடி ஆகியபடைப்பு கள் தமிழுக்கு ஒளிசெய்கின்றன.

சமக்கிருதத்திலும் தமிழிலும் பண்டைய பெருங் காப்பியங்கள் ஐந்து, சிறு காப்பியங்கள் ஐந்து என்று ஆயிர ஆண்டுகட்கு முன்பே தொகைப்படுத்தப்பட்டு விட்டன. நம் காலத்தில் பாரதி, பாரதிதாசன் ஆகியவர்களின் படைப்புக் களைத் தொடர்ந்து உலகக் கண்ணோட்டத்துக்கு உரிய காப்பிய முயற்சிகள் தொடர்கின்றன.

மேலையுலகக்காப்பியங்கள் ஆசிரியப்பாபோன்றதொடர்ச்சியும் ஒருமைப்பாடும் உடைய வீரர்ந்த அறுசீர் அல்லது ஐஞ்சீர் (Iambic Hexameter or Iambic Pentameter) யாப்பில் அமைந்துள்ளன. தமிழில் பெருங்கதை மணிமேகலை, சிலம்பு ஆகியவற்றில் வீரர்ந்த ஆசிரியமும் சிந்தாமணியில் வீரர்ந்த கலிப்பா ஓசைமிக்க பாக்களும் சமக்கிருதத்தில் இவற்றோடொத்த வீரர்ந்த விருத்தங்களுமே பயின்றுள்ளன. ஆனால் பாரதி, பாரதிதாசன் ஆகியோரின் காப்பியங்கள் பெரிதும் எண்சீரடிகளாய் வகுக்கப்பட்டு அகவல் போல் நடையுடைய எளியவிருத்தங்களாக அமைந்துள்ளன. அகவலிலேயே அமைந்த கவிஞர் முடியரசனின் படைப்புப் போன்ற தற்காலக் காப்பியமும் உண்டு.

கவிஞர் கவிச்சித்தர் க. பொ. இளம்வழுதியின் 'சிவப்புநிலா, பாரதி, பாரதிதாசன் நடை மரபைப் பின்பற்றி எண்சீர்விருத்தப்பாவிலேயே வீரர்ந்த அகவல் நடை பயிலும் ஓர் உயரிய காப்பியம் ஆகும். உலகக்காப்பிய வளர்ச்சியிலும், தமிழகக் காப்பிய மரபு மலர்ச்சியிலும் பல சிறந்த கூறுகளை அது தன் அமைப்பில் நிரட்டிக் காப்பிய மரபுக்கே புத் தொளியும் புத்தூரமும் ஊட்ட முன்வந்துள்ளது. சிறப்

பாகத் தமிழ் மரபு மலர்ச்சியில் கவிச்சித்தரின் கலையாக்கம் வருங்காலத் தமிழ் இலக்கிய வளத்துக்குரிய பல பழைய, புதிய காப்பியக் கலைக் கூறுகளைத் தன்னகம் கொண்டு திகழ்கின்றது.

முதலாவதாக, கவிச்சித்தரின் இக் காப்பியம் 10 கூறுகளாக வகுக்கப்பட்டு, 376 எண்சீர்விருத்தப் பாக்கள் அதாவது 1504 அடிகள் கொண்டதாய் விரிந்தியல்கின்றது. காப்பியப் பிரிவுகளுக்கும் அவர் காதைகள் படலங்கள், பருவங்கள் போன்ற பழைய தமிழ், சமக்கிருத மரபுப் பெயர்களினிடமாக, புதிய கவிதை உருவக அழகுச் சுவை படக் 'காவியக்கதவுகள்' என்றே பெயரிட்டு அழைத்திருக்கிறார். இது புதுமைச் சுவையும் புத்திறும்பூதும் அளிப்பதாயுள்ளது. தவிர, சங்கப் பாடல்களுக்குரிய உரைக் கொளு, தமிழ்க் காப்பியங்களின் பதிகம் ஆகியவற்றின் மரபு பின் பற்றி அவர் அளிக்கும் உரை முகப்புகளுக்கும் அவர் 'உரை முன்னோட்டம், என்ற அழகிய புதிய கவிதைச் சுவை மிக்க பெயரே வழங்கியுள்ளார். இந்த உரை முன்னோட்டங்கள் காப்பியக் கதைப்பொருளை இனிதுணரவைக்கும் உரை முகப்புகளாகவே அமைந்துள்ளன.

இரண்டாவதாக, கதைநிகழ்வோட்ட வகையில் கவிஞர் பாரதியிடம் நாம்பழங்கதைக்குப் புதுமெருகு காண்கிறோம். பாரதிதாசன் காப்பியங்களிலோ, கதைகளே புதிய கற்பனை வானில் பறக்கின்றன. இவர்களின் பின் வந்த கவிஞர் முடியரசனின் கவிதை மேலும் புதுமை நோக்கி, மொழிப் போராட்டச் சூழலைப் பின்னணியாகக் கொண்டு தேசிய வாழ்க்கைச் சுவை படர்விக்கிறது. கவிஞர் தமிழ் ஒளியினிடம் சிலம்பின் அழகும் சமதருமப் பின்னணியும் கொஞ்சுகின்றன. கவிச்சித்தர் இளம்வழுதியின் காப்பியத்தின் கதை நிகழ்ச்சியோ (plot), பாவேந்தரின் புதுமை,

முடியரசனின் தேசியப் பண்பு முதலியவற்றிலும் முற்போந்து, பேராசிரியர் கல்கி சாண்டில்யன், கோவி. மணிசேகரன் போன்றோரின் வரலாற்றுப் பின்னணியமைந்த புதினக்கதைகளுடனேயே போட்டியிடவல்ல கதையோட்டம், கதைத் திருப்பங்கள், பண்போவியச் சித்தரிப்பு ஆகியவற்றை உடையதாகத் திகழ்கிறது இது மட்டுமோ? கவிஞர் முடியரசனின் மணிமேகலைப்பின்னணி, தேசியப் பின்னணி ஆகியவற்றினிடமாக, அது முப்பால் முதல்வரின் முப்பால்மரபுப் பின்னணியே கொண்டதாய் இலங்குகின்றது.

மூன்றாவதாக, தொல்காப்பியரின் மெய்ப்பாட்டியல், சமக்கிருதவாணரின் அகல்விரிவான அணியியல், கவிதைத் திறனாய்வியல் ஆராய்ச்சி ஆகியவற்றின் எல்லைகள் கடந்து, தற்கால அமெரிக்க அறிஞர் கவிதையின் கவிதை மொழிப் பண்பு (Language of Poetry) என்ற உயிர்க் கூறு ஆய்ந்து கண்டுள்ளனர். இதனை நாம் எல்லையற்ற முக்காலப் பரப்பு, எல்லையற்ற இயற்கையின் நாடு மொழி திணை கடந்த பரப்பு ஆகியவற்றை அளாவிய கடவுட்பண்பு அல்லது நாலளவைப் பண்பு (Four-Dimensional Aspect) என்று கூறலாம். சொற்களின் தொனிப் பொருள் (Suggestion; தொல்காப்பியரின் இறைச்சிப்பொருள் உள்ளுறையுவமம்) உவம உருவக வழக்காறுகள், வாழ்க்கைப் பின்னணிக் குறிப்பீடுகள் ஆகியவற்றின் மூலம் அமையும் இப்பண்புகளைக் கவிச்சித்தரின் கவிதையில் அடிதொறும் சீர்தொறும் காண்கிறோம்.

இறுதியாக, தற்கால உலக எழுத்தாளர் சூழலில் பொதுவாக, தமிழ் எழுத்தாளர் சூழலில் சிறப்பாக, நாம் வேகமாக இழந்து வரும் ஒரு பழந்தமிழ்ப் பண்பு மரபு வகையில் சிறந்த நன் மருந்தாக (Tonic) இயங்கும் பண்பு வாய்ந்த ஒரு சில கவிஞர், எழுத்தாளர் ஆகியோருள் கவிச்சித்தர் முனைப்பான இடம் பெறத்தக்கவர் என்பதை அவரது இப்படைப்பு காட்டுகிறது.

இனிமை, அழகு, கவர்ச்சி ஆகியவை கலைக்கு இன்றி யமையாப் பண்புகள். அவை இல்லாமல் கலை கலை ஆகாது. ஆனால் இவை கலையின் சமுதாய ஆடை மட்டுமே; இவையே கலையாய்விடமாட்டா. இவற்றால் கலை உண்மையில் கொலை களவு காமம் குது குடி ஆகிய ஐம்பெரும் பழிகளுக்குட்பட்ட ஒரு தீய துறையே ஆகிவிடும். ஏனெனில் கலையின் சமுதாய ஆடை கடந்த, அதன் வாழ்க்கைப் பண்பாகிய இன உடல் கடந்த, உயிர்ப்பண்பு ஒன்று உண்டு இலக்கியம், இலக்கணம் ஆகிய தமிழ்ச்சொற்களின் வேர்ப் பகுதியான இலக்கு என்பதே அதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. உயிரின மலர்ச்சி, மனித இன மலர்ச்சி, நாகரிக மலர்ச்சி ஆகியவற்றின் பிழிவாகிய ஆன்மீக மலர்ச்சி(Spiritual Evolution நோக்கிய பண்பே அது. மனித இன சமுதாய வாழ்க்கை இந்த இலக்கு நோக்கி முன்னேற, அதுவும் வாசிப்பவர் தம்மையறியா மலே முன்னேற அது வழி செய்ய வேண்டும். அதுவும் அற வோர் போலன்றி, ஆசிரியர் போலன்றி நண்பர் போலவும் காதலர் போலவும் நின்றே அது இப் பண்புக்க வேண்டும்.

அறிவு நூலே போலத் தோற்றமளிக்கும் திருக்குற ளுடன் போட்டியிடுமளவு, சிவப்பு நிலா இந்தப் பண்புகளை முழுதளவு உடையதாகத் திகழ்கிறது. கலையணங்கு (பொது மகள்) குடிப் பிறந்த மாதவி போன்ற உயர் பெண்மையரு வாகிய காவேரியின் வாய்மொழியிலேயே கவிஞர்

“ஊனங்கள்.....இங்கே

பயிர்ப்பில்லாப் பாவையரைக் கொஞ்சிக் கூடிப்
பாராள்வோன் கிடப்பதனால் விளைந்த தன்றே!”

எனக் காமச் சேற்றில் அலையும் சாலியரசனுக்குக் கூறும் அறிவுரை இதனை முனைப்பாகக் காட்டிவிடுகிறது. பொது மகளிரிடையே கூட இத்தகைய உயர் பண்பு சுட்டிக்காட்டும் திறத்தினை நாம் தமிழ்ச் சிலம்பு, மேகலைகளிலும், சமக்கிருத புத்த சமண கால இலக்கியங்களிலும் பாரதி, பாரதிதாசன் மரபிலும் மட்டுமே காணலாம்.

தில்லி மாநகர்த் தமிழ்ச்சங்கத்தின் கம்பராமாயண ஆராய்ச்சி என்ற ஏட்டில் பேரறிஞர் வ. வே. சு. வினாள் வகுக்கப்பட்டதாகத் தெரியவரும் முகப்புக் கட்டுரை மேலைக் காப்பியங்களுக்கு மட்டுமே யுரியதாகக் கூறும் பல பண்புகள் உண்மையில் பண்டைத் தமிழ் சமக்கிருத காவிய மரபுகளுக்கு உரியவையேயாகும். சிவப்புநிலாவில் இவற்றை முனைப்பாகவே புகுந்து காணலாம்.

காப்பிய முகப்பு கவர்ச்சியுடையதாயிருந்தால் போதாது, எடுத்த எடுப்பிலேயே கதைக் கருவினுடன், அதன் மைய நிகழ்ச்சியுடன் தொடர்பு கொண்டுவிட வேண்டும். இதனை மிட்டனிடமும் ஓமரிடமும் மட்டுமன்றி காளிதாசன் குமாரசம்பவத்தில் (முருகன் பிறப்பில்) இமய மலை, கயிலைமலை வருணனையிலும், சிலம்பு மேகலைகளின் வாழ்த்து, இந்திர விழா ஆகியவற்றின் சோழ அரசியற் பின்னணிக் குறிப்பீட்டிலும் காணலாம். சிவப்பு நிலாப் படைப்பாசிரியரின் முகப்பில் காலைக் காட்சியில்,

“பார்புரக்கும் பரிதிகட லாடி மேலே
பத்தினியின் திலகம் போல் எழுந்தான்”

என்பது தொடர்ந்த பல காட்சிகளும் அவற்றின் பின்னணி உவமைகளும் இறுதியில் ‘இமைக் கூட்டைத் திறக்கின்றான் மன்னன்’ என்ற வரியுடனும், அரசியை நோக்கி அவன் “வேழம் சுனை நோக்கி நடப்பதுபோல் நடந்தான் அம்மா!” என்ற வரியிலும் சென்று கதையினுள் நுழைந்து இழைந்து விடுகின்றன.

கவிஞர்களின் கவிதையில் ஆங்காங்கே உவம உருவக அணிகள் விரவுவதுதான் வழக்கம். ஆனால் கவிச்சித்தரின் கவிதைநடை உவம உருவக அணி நடையாய்ச் செறிந்து நடைபோடுகிறது. உவமேயமாகிய கருத்துக்கள் கூறாமல் உவமை அல்லது உருவக மூலமே கருத்துத் தெரிவிப்பதன் மூலம் இந்த நடைச் செறிவு ஏற்பட்டுள்ளது.

“கரும்புவயல் தனை காக்கக் களிற்று தன்னைக்
காவலெவர் வைத்திடுவர்?”

“கறிக்குதவாக் காய்ச்செடிக்கு வேலி கட்டிக்
காவல் யார் வைத்திருப்பார் ”

என்பன போன்ற அடிகளில் இப்பண்பு காணலாம். அணிநயச் செறிவற்ற அடிகளையோ சீர்களையோ கூடக் கவிஞர் காப்பியத்தில் காண்பதரிது. மிகப்பல இடங்களில் “தோலிருக்கச் சனை விழுங்கி பொன்னன் சூது,” “பொன் வைக்கும் இடத்தில் பூவைத்தலே பொருந்தும்; ‘நாலிரண்டின்சொல்லுறுதி’ என்பனபோன்ற பழமொழிகளைக் காலா கொண்டே கவிதை நடக்கிறது. இமைக்கூட்டை, இதழ்ப் போரில் ஈடுபட்டு, தந்திரத்தைத் தந்திறமாய், முழு நிலவின் மறுபிறப்பு அல்லது அவதாரம் என்பன போன்ற புதுமைச் சொற்கட்டுகள் காப்பியக் கவிதை நடைக்கு அணி செய்கின்றன.

‘இளஞ்சேவல் கொண்டை நிகர் இதழ்ச் சிவப்பை’, ‘பருத்திக் காய் வெடித்ததைப் போல் நகைத்தாள்’, ‘குந்த இடம் கொடுத்த மரம் தனையே கொத்தும் கூரலகு மரங் கொத்திப் பறவை போல’ பனங்காட்டில் அணில் நடையும் சலசலக்கும்’, பருவத்தில் எவர் மனமும் கலகலக்கும்’, ‘நிருவாண வானத்தில் நீந்தும் வட்ட நிலவு நிழற் பெண்களெலாம் வீதி சேர்ந்தார்’, ‘கொட்டு மழைப்பட்ட தெருக்கோலம் போலே’ போன்ற உவமைகளின் கொழுஞ் செழுமை உவமைகளின் சிறப்புக் காட்ட விளக்கொளி தேவையில்லை

‘கற்பனைக் களஞ்சியங்களான கம்பர், சிவப்பிரகாச அடிகள் ஆகியவர்களைப்போல, ‘காளை, நற்கவிதை வரி போல உழவு செய்யும்’, ‘தேவி இணைமோனை போல் நடந்து வந்தாள்’ என தமிழ்இலக்கண இலக்கிய மரபு களையும், சமய, அறிவுநூல் மெய்ம்மைகளையுமே கவிஞர் தக்க இடங்களில் உவமைகளாக்கி வாசகரை மகிழ்வில்

ஆழ்த்துகிறார். திருவள்ளுவரின் முப்பால் மெய்ம்மைகள் பொதுவாகப்பொதுப் பாலின் அரசியல் கருத்துக்கள்சிறப்பாககாவியத்தில் விரிவாகவும் முனைப்பாகவும் கதையுடன் கதையாகப் பின்னப்பட்டுள்ளன. திருக்குறளில் இலைமறை காயாய் விரிவாகக் காணப்படும் அரசியல் மெய்ம்மைகளை இக்காப்பியத்தில் நாம் குவியல் குவியலாகவும், முத்துமணிச் சிதறலாகவும் எங்கும் காணலாம். 'பொது நலத்தில் சுய நலமும் அடங்கும்', 'வாளாகக் கிடைப்பதிலை இரும்பு பூமி வயிறகழ்ந்து கொண்டு வரும்போது மண் தூளாகத் தானிருக்கும்', போட்டுவைப்போம் பொய்ச் சரக்கை முந்திக் கொண்டால், 'மதிகுறைந்த மக்களெல்லாம் நம்புவார்கள்' என்பன இவற்றுக்குச் சான்று. குடியாட்சியில் கூடத் தீமை உண்டு. எவ்வாட்சியிலும் நல்லாட்சிக்கு மக்கட் பண்பே சிறந்தது என்பதனைக் கவிஞர்,

‘தீண்டவரும் பாம்புதனைக் கெரல் வதற்குத்
தீவிரமாய் வாதாடிக் கொண்டிருப்பர்’’
‘குடியாட்சி முறையாலே மட்டும் நன்மை
குவிந்துவிடும் என்றெண்ண வேண்டாம்.....
குடியாட்சித் தலைவரவர் காலப் போக்கில்
குறுக்குவழி செருக்குமனம் கொண்டா ராணல்
குடியாட்சி கொடியதோர் ஆட்சி யாகும்;
குறையெல்லாம் மாந்தரிடம்; முறையில் அல்ல’’

என விளக்குகிறார்.

‘என்பெருக்கம் கண்டவர்கள் இன்னல் ஓர்ந்தே
இனப்பெருக்கம் தனைத்தடுத்தல் போலே’’

எனக் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டினைக் கவிஞர் வலியுறுத்துகிறார். அத்துடன், வரி மேற்கொண்டு வாளைச் சுழற்றி இரை தாக்கும் புலி போல, வாளைச் சுழற்றி வரி மேற்கொண்டு மக்களைத் தாக்குபவர் கொடுங்கோலர் என்ற உவமையில்

சிலேடையணியுடன் கலந்தே கவிஞர் அரசியல் நீதி விளக்குகிறார்.

எவரும் கவிதை அழகு கொட்டிக்கிடக்கும் கவிச்சித் தரின் காப்பியத்திலே தனியழகுக் கவிதைகளைப் பொறுக்கிக் காட்டுதல் அரியதேயாகும். ஆயினும் காவேரி காட்டுக்கு வருகைதரும் நிகழ்ச்சியை கவிஞர்,

‘மரயிருந்து புள்ளிசைக்கக் கீழ்த்திசையில்
மண்மாதா நெற்றியிலே திலகம் தோன்ற
நரம்பறுந்த யாமெனவே மூங்கில் மோதி
நயக்காத ஒலிஎழுப்ப, அகன்ற வானில்
இரவெல்லாம் மொய்த்திருந்த மீன்கள் வந்தே
எழிலார்ந்த மாக்கோலப் புள்ளியாக
வரவேற்கும் வாசலிலே கோலம்போட
வந்திட்டாள், வானைவிழி வடிவில் பெற்றாள்’

என வருணிக்கும் பாடலினை அவர் கவிதை அழகு உவமையடுக்கு ஆகியவற்றுக்கு மட்டுமன்றி. கதைக்கட்ட உணர்வுகளுக்கேற்ற அணியமைவுக்கும் சான்றாகக் கூறலாம்.

பண்போவியச் சிறப்பினைச் சிவப்பு நிலாவின் தனிப் பெருமையாகக் கூறலாம். பொன்னன் ஓவியம், ஷேக்ஸ்பியரின் ஒதெல்லோ நாடகத்தின் அயாகோஷ்டனும் மனோமணியத்தின் குடிலனுடனும் ஒப்பிடத்தக்கதேயாகும், அவன் தனி நண்பர் அரசியல் அவைகளில் கூறும் கூற்றுக்கள் இதே திறத்தவை. ஆனால் முத்தரசன், சாலியரசன் ஆகிய இரட்டைக் கதைத் தலைவர் ஓவியங்களிலும் கதைத் தலைவியாகிய காவேரியின் ஓவியத்திலுமே இக்காப்பியம் தனிச் சிறப்புடன் மிளிர்கிறது, நாடகங்களிலும் சரி, காப்பியங்களிலும் நாவல்களிலும் சரி, தீய ஓவியங்களை விட நல்ல ஓவியங்களைச் சரிவரத் தீட்டிக் காட்டுவதே மில்லடன்,

கம்பர் போன்ற கவிஞர்களுக்குக்கூட அரிய செயவாகியுள்ளது. சாத்தனைத் தீட்டிய சிறப்புடன் மிட்டன் கடவுளையோ, கும்பகன்னனைத் தீட்டி காட்டிய சிறப்புக்கு ஒப்பாகக் கம்பர் பிற ஓவியங்களையோ தீட்ட முடிந்ததில்லை. ஆயினும் நற்பண்போவியங்களைத் தீட்டுவதில் அலெக் சாண்டர் தூமா, தாக்கரே போன்ற திறம்பட்ட நாவலாசிரியர்களைப் போலவே கவிச்சித்தரும் இந்நல்லோவியங்களைத் திறம்படத் தீட்டிக் காட்டியுள்ளார் என்று கூறலாம். முத்தரசர், சாலியரசர் இருவர் நட்பு இவ்வகையில் காப்பிய உலகிலேயே பேரழகுடையது ஆகும்.

காப்பியத்தின் ஒளிமுகப்பு முனைப்புநட்புப் பண்பும்நன்றிப் பண்புமேயாகும். 'நட்பு' எனும் காவியம் அரங்கேற்றிய கவிஞர் தெய்வசிகாமணியும் அவர்துணைவர்களும் இவ்வாறு காப்பியத்தின் கவிதை முகட்டொளியாகவே திகழ்ந்து, கதைத் தலைவர் நட்புணர்வு நன்றியுணர்வுகளை மட்டுமன்றி காப்பியமாக்கிய கவிஞரின் நட்புணர்வு நன்றியுணர்வுகளுக்கும் சீரிய முத்திரைச் சான்றுகளாக விளங்குகின்றனர்.

சிவப்பு நிலாக் காப்பியத்தின் கவிதை நடைச் செறிவை கவிஞரின் சிறப்புக்குச் சான்று என்று கூறலாம். ஆனால் அது காப்பியத்தின் அழகெளிமையைச் சுருக்கிவிடுகிறது. கவிஞரின் வருங்காலக் காப்பியங்களில் இந்தச் செறிவில் சிறிது நெகிழ்ச்சி ஏற்படுத்தினால், காவியம் இன்னும் சிறக்கும் என்று கருதலாம்.

தமிழுலகம் இக் காப்பியத்துக்கும் கவிஞருக்கும் நல்லா தரவு தந்து, தமிழுக்கு மேலும் ஆக்கம் வளருவிக்குமாக!

அன்னை இல்லம் }
சென்னை-18 }
7-4-1983 }

கா. அப்பாத்துரை

கவிதைக் காவலர் தெசீனி பிகாம், ஆனர்ஸ்;
பி.எல்.,
அவர்களின்

சிறப்புச் பாப்பிரம்

தமிழ்ப்பாட்டு வானத்தில் எழுந்த தின்று
தனியழகாய்ச் 'சிவப்பு நிலா'! இஃது இற்றைத்
தமிழ்ப்பாட்டின் புரட்சிலா! இளங்கோ தந்த
சோழநிலா- சிலம்புநிலா போலே, இந்தத்
தமிழ்ப்பாட்டில் கவிச்சித்தர்படைத்துத் தந்தார்,
சாலினிலா- சிவப்புநிலா! முன்னோன் செய்த
தமிழ்ப்பாட்டில் கற்புநிலா: பின்னோன் பாட்டில்
காப்புநிலா தணலாகும் புதுமைக் காட்சி!

பாப்புனைதல் எல்லார்க்கும் அமைவ தில்லை;
அப்பேறு ஒருசிலர்க்கே பழுக்கும்; அன்னோர்
பாப்புனைவால் பயனுண்டாம் மழையைப் போலே;
படைக்கின்ற மொழிக்குமது பெருமை சேர்க்கும்
காப்பியங்கள் அருகிவரும் நாளில், பொய்யாக்
கவிச்சித்தர் 'சிவப்புநிலா' படைத்தார்; இந்தக்
காப்பியத்தேர்க் கச்சாணி யாக, நல்ல
காவேரி யும்படைத்தே நிலைத்து விட்டார்!

பெண்மயக்கில் கிடக்கின்றான் சாலி மன்னன்;

பெருஞ்சூழ்ச்சி ஆள்கின்றான் அமைச்சன் பொன்னன்;

கண்திறக்கக் காவேரி; சாலி தப்ப;

கதிர்மன்னன் முத்தரசன் காப்ப ளிக்க;

மண்திரும்பி நன்றிவிழா எடுக்க; அக்கால்

காவேரி தனைமணக்க விழைய; 'ஏவல்

பெண்ணொருத்தி அரசியாதல் மக்கள் ஏலார்!'

என்றவளோ பிரிகின்றான்—இதுதான் காதை!

பத்துறுப்பாய்ப் பகுத்துள்ளார் காப்பி யத்தை;

காவியத்துக் கதவென்றே பெயரும் வைத்தார்!

மொத்தம்முன் னூற்றெழுபத் தாறு எண்சீர்

விருத்தங்கள்—அத்தனையும் பலாச்சு ளைகள்!

'சித்தரிவர் பாட்டில்' என்ற றறைத்தேன் முன்னர்;

'சிவப்புநிலா' வைப்படிப்போர் அதனை ஏற்பர்!

கொத்துக்கொத்தாய் உவமையணி, பாக்கள் தோறும்

குலைதிராட்சை போலிருத்தல், படிப்போர் காண்பர்!

பாட்டென்றால் அணியழகே பற்கள் போன்றும்;

ஒன்றிரண்டு உவமைகளை இங்கும் அங்கும்

பாட்டினிலே கலந்தாலே பெரிதென் பர்கள்;

ஒருவமை பாட்டினிலே உரைத்தோன் கூடப்

பாட்டுலகில் பேர்பெற்று நிலைக்கும் மண்ணில்,

பாட்டினிலே அடிதோறும் உவமை கொஞ்சும்

பாட்டுக்குச் 'சிவப்புநிலா' அன்றி வேறு

பாட்டுளதோ எவரனும் காட்டப் போமோ?

இத்தனைக்கும் அறுவைமருத் துவத்தால் சேயை

ஈன்றெடுத்தல் போலிடர்ப்பா டுண்டோ என்றால்
சத்தியமாய்ச் சொல்கின்றேன்; இவர்பாட் டெல்லாம்
இயல்பான மகப்பேறும்; நடையே சான்று!
சுத்தமனம் அமைந்திட்டால் சொற்கள் எல்லாம்
'சொல் என்றே தவங்கிடக்கும் கவிஞன் காவில்!
சத்தான வடலூரார்ப் பாட்டைப் போன்றே,
சந்தமிடும் கடலூரார்ப் பாட்டின் ஓட்டம்!

முத்தமிழுக் கிலக்கியமாய்ச் சிலம்பைச் சொல்வர்;
'சிவப்புநிலா' வுக்குமஃது பொருந்தும் முற்றும்!
சத்துள்ள செய்யுளியல், பாக்கள் காட்டும்;
நூற்றுமுப்பத் தொன்பதாம்பா இசைக்குச் சான்று!
உத்திறிறை திருப்பங்கள், புதிர்கள், ஆவல்
உந்துநிலை—நாடகமென் றடித்துச் சொல்லும்!
சித்தரித்துக் காட்டியுள்ள பாத்தி ரங்கள்,
செப்புமிதை முத்தமிழின் படைப்பா மென்றே!

ஆயிரத்தோ டைநூற்று நான்கு எண்சீர்க்
கழிநெடிலாம் அடிகளுள்ள இந்த நூலில்,
ஆயிரத்தின் மேற்பட்ட உவமை என்றால்,
அவற்றுள்ளே ஒன்றிரண்டைக் காட்டல் கூட,
பாயிரத்தின் எல்லையினை விரிவு செய்யும்
என்றஞ்சி விடுக்கின்றேன்; பாட்டுச் சித்தர்
வாயிருந்து வீழ்ந்துள்ள உவமை கட்டே
வடித்திடலாம் நூலொன்று, நலம்பா ராட்டி!

இயற்கையினைப் பாடாதோன் கவிஞன் அல்லன்;

இயற்கையினில் தோயாதோன் புலவன் அல்லன்!

இயற்கையினை நோக்குகின்ற நோக்கில், கூர்த்த

நோக்கினிலே இமைதிறந்த சொல்லோ வத்தில்

இயற்கையெழில் படம்பிடித்துக் காட்டும் பாங்கில்

எனதுமொழிக் கிணையில்லை என்பேன்: சங்க

இயற்கைநிலைப் பாடல்களே இதற்குச் சான்று!

கவிச்சித்தர் பாடலிலும் இதனைக் கண்டேன்!

□

□

□

“வாளாகக் கிடைப்பதிலே இரும்பு; பூமி

வயிறகழ்ந்து கொண்டுவரும் போது, மண்ணின்

தூளாகத் தானிருக்கும்!”—என்ப தொன்று;

‘தேக்கினடி புற்றெழுவ தில்லை’—மற்றும்!

□

□

□

‘நிலங்கீண்டும் கரிப்போலி காட்டுப் பன்றி

நீர்வளைக்குள் நரிவால்தான் நீளும் வேளை’

□

□

□

‘ஒருதிக்காய் நடக்கின்ற ஒளிகோ ளோடே

உறவில்லை எனநிலவும் உரைப்ப துண்டோ?’

□

□

□

ஒப்பற்ற தலைகளைக் கொண்ட தொன்றே

உயர்வான காப்பியமாம்: இந்த நூலில்,
ஒப்பற்ற தலைவியென வரும்கா வேரி
பொதுமகளாய்வந்திடினும் உண்மை ஓர்ந்து
'தப்பு, உன்றன் பெண்மயக்கம்' என்று சாடிக்
காவலனின் கண்திறந்தும், காத்தும். ஈற்றில்
'ஒப்பேன்யான் அரசியாக!' எனமறுத்தும்
கோவேந்தன் குடியுயர்வைக் காக்கக் கண்டோம்!

கருத்தில்லா எந்நூலும் நிலைப்ப தில்லை;

கவிச்சித்தர், 'சிவப்புநிலா' நூலில், வாழ்க்கைக்
கருத்துரைகள் ஆங்காங்கே பொதிய வைத்தே,
அறம்பொருளை விளக்குகின்றார் கதையி னூடே
கருத்தெல்லாம் நீதிகளாய்ப் படிப்போர் நெஞ்சில்
அச்செழுத்துப் பதிதல்போல் பதியக் கண்டோம்!
திருத்திடுதல் தான்நூலின் பயனும்; இந்தச்
'சிவப்புநிலா'—அதற்குநல்ல எடுத்துக்காட்டு!

ஆட்சியிலே இருப்போர்தாம் பொறுப்பில் குன்றின்

அலைவர்—இதற் கழியாத பாடம் இந்நூல்!
ஆட்சிமுறை முக்கியமே அன்று; ஆள்வோர்
'படிப்பாளி சொல்லேற்றுப் பாங்கோ டாண்டால்,
ஆட்சிமுறை எதுவெனினும் அதனால் நன்றே
என்பதுதான் இந்நூலின் நடுக்க ருத்து!
ஆட்சியினும் ஆள்வோரின் பண்பை மேலாய்
வலியுறுத்தும் வகையிலிதற் கிணையே இல்லை!

‘தாழ்வதிலை எப்போதும் தக்கார் நெஞ்சம்;’

‘எரியாமல் போனாலும் விளக்கே!’ - என்னும்
ஆழ்ந்தநிலை உண்மைநம் நெஞ்சை ஈர்க்கும்;
நிலவுலகைக் காப்பதுவும் அப்பண் பேதான்!
வாழ்வுபெற்ற மன்னனவன் நன்றி கூற
விழாஎடுக்கும் நற்பண்பும்; நட்பைக் காட்ட,
வாழ்வித்த மன்னன்பரி சளிக்கும் பாங்கும்
புல்லரிக்கும் காட்சிகளாய் வழங்கும் இந்நூல்!

‘தண்ணிலவு தணல் நிறத்தைக் காட்டி விட்டாள்;
காவேரி தன்னலத்தைப் பேணு நங்கை;
பெண்குலத்தின் திலகந்தான் நெற்றி என்னே;
பேரழகு சிவப்பு நிலா!’ ஆனாள் என்றே,
பெண்தலைமைக் காப்பியத்தின் உச்சி சென்றே
திருமணத்தில் முடிவதுமோர் பெரும்பு ரட்சி!
தென்தமிழுக் கொளியுமிழும் முடியாய் இந்தச்
‘சிவப்புநிலா’ சூட்டியுள்ள சித்தர் வாழ்க!

எண்ணாசு சுவர்கள்

1977 ஏப்ரல் பதினான்காம் நாள்.

‘கவிதை’ ஏட்டின் பதினாறாவது பிறந்த நாள். இந்த ‘சிவப்பு நிலா’ அன்றுதான் பிறந்தது ‘கவிதை’ வானில்;

மே, 1980 முடிய உலா வந்தது.

கவிதைக் காவலர் திரு. தெசிணி என்ற சூரியனின் ஊக்க ஒளிமட்டும் கிடைக்காமற் போயிருந்தால் ‘சிவப்பு நிலா’ இன்றைய சிறப்புநிலா ஆகியிருக்காது. ஆட்படுத்திய கவிதைக் காவலருக்கு என் நன்றி.

உலா வந்த நிலா, ஓய்ந்தொதுங்க விடாமல், அச்சு முத்தங் கொடுத்து; உங்களிடம் கொஞ்சகொடுத்திருப்பவர் இலக்கியப் புரவலர் திரு உ. பலராமன் அவர்கள். என் நன்றிக்கு உரிமையுடையவர் அவர்.

குலமகளுக்குக் கூட, குங்குமத்தின் பெருமையைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டிய காலமிது ‘மாக்கி’ யை மாட்டிக் கொண்டிருக்கும் புதுசுகளுக்கு, புடைவை மரபு பிடிக்காமற்

போகலாம். இது தெற்கு என்பதால் மரபு முற்றாக மறக்கப் பட்டிருக்காது—மறுக்கப்பட்டும் விடாது.

‘சிவப்பு நிலா’ கதைப் பாத்திரங்களுக்குள்ளே பிரச்சினைக்குரிய பெரியவர்கள் நுழைந்து விட்டிருக்கலாம், கரம்புகளுக்குக் காவியத்தில் இடங்கொடுக்க வேண்டுமென்பது என் விழைவல்ல, விரும்பாத விளைவுகளுமுண்டே!

நான் கவிதைத் துறவுபூண விழைந்த போதெல்லாம், தடுத்தாட் கொண்டவர் கவிதைக் காவலர் அவர்கள். எனது வாழ்க்கைக்கு மட்டுமல்லாமல் எனது இலக்கியப் பணிகளுக்கும் துணை நிற்பவர் திருமதி கலைவாணி! இந்த நிலா பிறை கடந்து முழுமை பெற்றது அவரால்தான்.

என்பெற்றோர்களுக்கு, என் படைப்பைக் காணிக்கையாக்கவேண்டியது என் கடமை.

1960—ஆம் ஆண்டு, என்னை தென்னார்க்காடு மாவட்ட எழுத்தாளர் மன்றத் தலைவனாக்கி, “இலக்கியத் துறையில் நீங்களிருக்க வேண்டு”மென நிறுத்திக் கொண்டவர் நண்பர் கு. சீத்தா எம். ஏ., அவர்கள். எனக்கு தோள் கொடுத்தவர்கள் பாட்டறிஞர் வெண்ணைய வேலுரை, கடலூர் மா. சுதர்சனம், நெய்வேலி கவிச்செல்வம் கலையழகன், சிதம்பரம் புலவர் அ. சிவநேசன், கவிஞரேறு வாணிதாசனின் இளவல் புதுவை கவிஞர் கல்லாடன் பி.ஏ., மற்றும் கவிஞரேறு அவர்களின் மருமகன் சேலியமேடு புலவர் திரு. வ. கலியபெருமாள் எம்.ஏ., கவிஞர் நெய்வேலி சக்தி, கடலூர் கவிஞர் கோ. மன்ற வாணன் ஆகியோர். இவர்களுக்கு என் நன்றி

படிப்பாலும், படைப்பாலும் உச்சிப் பரிதியாய் ஒளிர்ந்து, அழுக்குப் படியாத ஆலயமாகத் திகழ்ந்தவர் கவிஞரேறு வாணிதாசன் அவர்கள். குனிந்து போகாமலும், குழைந்து பேசாமலும் பண்பார்ந்த கவிஞராகவே வாழ்ந்து

காட்டியவர். நடத்தை—நாணய விரும்பிகளுக்கு, ஒதுங்கக் கிடைத்த சாலையோரப் பூங்கா அவர்.

அவரை நினைக்கும்போது இதயம் விசாலப்படுவதால் இங்கே அவரை எண்ணிப் பார்க்கின்றேன்.

தேனீக்களுக்கும் பொருமையை ஏற்படுத்தக் கூடிய சுறு சுறுப்புக்குச் சொந்தக்காரர் சென்னை—கவிஞர் செ. பார்த்த சாரதி.

இலக்கியப் புரவலருக்காக 'சிவப்பு நிலா'வை அழகு படுத்தி, அச்சவாகனமேற்றி அழைத்து வரும் பொறுப்பைச் சமந்து கொண்டவர் இவர்,

அவருக்கும் அவருடன் ஒத்துழைத்த கவிஞர் இளமுகிலன் அவர்கட்கும் நன்றி.

இந்த காவிய நூலுக்கு மிகச் சிறப்பான அணிந்துரை வழங்கியுள்ள பன்மொழிப் புலவர் திரு கா. அப்பாத்துரையார் எம். ஏ., எல். டி. (விசாரத்) அவர்களுக்கும் இந்த நூலை பெருஞ் செலவில் வெளியிட்டுள்ள சென்னை இளங்கோ இலக்கிய மன்றத் தலைவர், இலக்கியப் புரவலர் திரு உ. பலராமன் அவர்கட்கும் நன்றி.

11. 4. 1983 }
கடலூர். }

க. பொ. இளம்வழுதி

பண்போவியங்கள்

முத்தரசர்	—	கதிர்நாட்டு அரசர்
கோப்பெண்டு	—	கதிர்நாட்டு அரசி
சாலி	—	சாலிநாட்டு அரசன்
பொன்னன்	—	சாலிநாட்டு அமைச்சன்
காவேரி	—	சாலிநாட்டுக் குடிமகன் நல்லானின் மகள் (சாலியின் போதகி)
நல்லான்	—	காவேரியின் தந்தை
மயிலன்கன்னன்	—	அமைச்சன் பொன்னனின் கூட்டாளிகள்
அருணன்	—	கதிர்நாட்டுப் படைவீரன்

உரை முன்னோட்டம்

[கதிர் நாடும் சாலி நாடும் அண்டை நாடுகள் புரிந்துக் கொள்ளாத பகையை தேவையில்லாம லேயே கிழிருப் போரால் தூண்டி விடப்பட்டு

வளர்த்துக் கொண்டவை. இருநாடுகளுக்கும் இடையே அடர்காடு. சாலி மன்னன் ஆட்சிப் பொறுப்பை அலட்சியப் படுத்தி, ஆரணங்குகளின் ஆலிங்னத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கின்றான். அமைச்சன் பொன்னன் அதிகாரத்தைத் தன் கையில் எடுத்துக் கொண்டு அண்டை நாடான கதிர்நாட்டிலும்

கலகத்தை ஏற்படுத்த ஆட்களை ஏவி-கலகம் வலுத்தால், அந்த நேரத்தில் படைசெலுத்தி கதிர்நாட்டைக் கைப்பற்றக் கணக்குப் போடுகிறான்.

கதிர்நாட்டின் வேந்தன் முத்தரசர். எதிர்நாட்டின் சூழ்ச்சியை அறிந்து, கலகக்காரர்களை கண்டறிய தானே மாறு வேடத்தில் இரவுபகலாக முயன்றுவருகிறார். பொன்னனின் சூழ்ச்சி-பொல்லர்தவர்களின் ஆசைகள். மன்னன் சாலியின் பொறுப்பற்ற போக்கும்-பூவையர் உறவும்-கதிர்நாட்டு மன்னன் முத்தரசர் கடமை உணர்வும்-மன்னிகோப்பெண்டுவின் மனத்தெளிவும்-திறக்கப்பட்ட இக்கதவின் மூலம் காணக் கிடைக்கும் காட்சிகள்.]

புலரும் பொழுது-காலைக்காட்சி

அம்மம்மா எனவிளித்து அன்பைக் காட்டும்
 அறிவுநலம் பெற்றிலங்கா அழகு புட்கள்
 இம்மண்ணை அளக்கவரும் பரிதி வாழ்த்தி
 இசைக்குமொழிப் பயிற்சிதனைப் பெற்ற தெங்கோ?
 செம்மையெலாம் தன்னாலே என்ற போதும்
 சிறுபொழுதும் சுணங்காமல் கடமை யாற்றும்
 செம்பரிதி தனைவாழ்த்தி உயிர்க ளெல்லாம்
 சிந்தைமிக மகிழ்வதுதான் காலை போலும்!

போர்முடித்த புரவலன்றன் திரண்ட மார்பின்
 புண்துடைத்த திறங்காட்டிப் புழுக்கம் தூக்கிப்
 பார்புரக்கும் பரிதி கடலாடி மேலே
 பத்தினியின் திலகம் போலெழுந்தான், இங்கே
 வேர்விடலாம் என்றுவந்த இருட்டுக் கள்ளன்
 விண்கலம்போல் விரைந்தோடி மறையப் புட்கள்
 கார்மறைந்தான் என்றிறக்கைக் கையைத் தட்டிக்
 களிப்போடு ஆச்சலிடுங் காலைக் காட்சி

தனைப்பிரிந்தான் தலைவனெனக் கவன்ற தாலோ
 தகித்திடுவான் இவ்வுலகை என்ப தாலோ
 களைக்கின்ற கடற்பெண்ணைள் கவலை மிஞ்சக்
 கையலையால் மாரடித்துப் புலம்ப, மேற்கே
 எளையணைக்க வருகின்றான் 'பரிதி', கங்குல்
 என்மடியில் தான்கழிப்பான் என்னு மின்ப
 நினைப்போடு துள்ளுகிறான் 'அரபி', அம்ம!
 நிலைமையினால் நெஞ்சங்கள் மாறும் கண்டீர்

[அரபி = அரபிக்கடல்]

பரத்தையிடம் பழகியவன் விடியற் காலை
 பலர்பார்க்கும் முன்னகன்று மறைதல் போலே;
 இரவெல்லாம் மலர்மஞ்சம் தனித்து யின்றே
 இலைகளிலும், கிளைகளிலும் இருந்து. பார்த்த
 பரல்பனியும் பகலவனைப் பார்த்த ஞான்று
 பயத்தாலே பதுங்கியது, பக்க மெங்கும்
 குரல்கேட்க, கைவனைகள் ஒலிக்க, வாசல்
 குளித்துமுக ஒப்பனைகள் முடிக்கும் காலை!

பெடைநோக்கிச் சிறகடிக்கும் சேவல்! காக்கை
 பெருங்கூச்சல் போட்டலறும்! தோப்பில்! காளை
 நடைபோடும் வயற்காட்டில், நிலம்பி ளக்கும்
 நற்கவிதை வரிபோல உழவு செய்யும்?
 இடையணைத்த குடங்களுடன் இரண்டு மேலே
 இருந்தசைய நீர்சுமப்பர் பெண்கள்; கூண்டில்
 அடைபட்ட புட்களெல்லாம் ஒளியைக் கண்டே
 அகம்மகிழ அமுதஇசை பாடும் வேளை!

கண்மலர்ந்தான் காவலன்

இமைக்கூட்டைத் திறக்கின்றான் மன்னன், முன்னே
 இருக்கின்ற ஆடியிலே தன்னைப் பார்த்தானை!
 சுமைதூக்கி உள்ளங்கை போலே, வாளைச்
 சுழற்றியதால் காய்த்திருந்த அங்கை யாலே
 அமைவான முகந்துடைத்தான், ஆட்கள் வந்தார்
 ஆணைதனை ஒப்புவித்தான், அவர்கள் செல்ல
 சுமைபோன்ற தோளுயர்த்தி எழுந்தான், வேழம்
 சுனைநோக்கி நடப்பதுபோல் நடந்தா னம்மா!

[சுதிர்நாட்டு அந்தப்புரத்தில்—மன்னனும்—மன்னியும்—
 உரையாடுகின்றனர்]

தனித்திருந்தாள் பெருமாட்டி; தவித்தி ருந்தாள்;
 தலைவனது வரவுக்குக் காத்தி ருந்தாள்,
 இனித்திருந்த இரவுகளை எண்ணி, இன்றே
 இல்லை' அது' என ஏங்கி நொந்தி ருந்தாள்;
 'பனிமலரே! பக்கத்தி லிருக்கும் போது,
 பயன்படுத்திக் கொள்ளாத வண்டைப் போலே,
 முனிந்தறியா முகவேந்தன் அரண்மனைக்குள்
 முக்கனியைப் பிரிந்திருந்தான் இரவில் கூட!

கடல்நோக்கிப் பாய்கின்ற காட்டாற் றைப்போல்
 கடுகிவரும் காவலனைக் கண்டாள், மன்னி?
 உடல்துடிக்க உளங்களிக்க எதிரே சென்றாள்;
 உடலிரண்டும் ஒன்றென்றும் தோற்றங் காட்ட,
 அடலேறு தனையணைத்துக் கொண்டாள்; மன்னன்
 அவள் கூந்தல் கோதிமுகம் வருட, மங்கை
 மடலவிழ்ந்த தாமரையின் மதுவை மாந்த
 மருவுகின்ற வண்டெனவே முகத்தில் மொய்த்தாள்.

தன்கடமை தனைப்பிரித்த கார ணத்தைத்
 தையலுக்குக் கூறவில்லை தலைவன், மாதும்
 மன்னவனை வற்புறுத்திக் கேட்க வில்லை;
 மனம்நோகக் கூடாதே என்ப தாலே!
 இன்புறவும், இரவுறவும் இல்லை என்றால்
 இருக்கத்தான் இருக்குமன ஏக்கம்! ஆனால்
 அன்புள்ளம் அதனாலே அணுவும் மாருது)
 ஆர்வந்தான் கூடிவரும் அதனால் என்ன?

இடையணைத்தே அழைத்துவந்தான் மன்னன் தேவி
 இணைமோனை போல்நடந்து வந்தான், கட்டில்
 அடைந்தவுடன் அமர்ந்தவர்கள் பேசு கின்றார்,
 'அந்நியர்கள் நம்நாட்டில் உலவு கின்றார்
 அடையாளம் அவர்களை நான் சண்டு விட்டால்
 அடுத்தநொடி அப்பகையைச் சாய்ப்பேன், கண்ணே!
 உடைவாளால் முடிக்கின்ற பணியீ தானால்
 ஒருநாளில் முடிந்திருக்கும் இதுவே றன்றே!

என்பெயரைக் கெடுப்பதற்கும், என்றன் ஆட்சி
 ஏற்றத்தை மறைப்பதற்கும் திட்ட மிட்டுப்
 புன்மையிலே புழுத்தமனம் கொண்ட சாலி
 புதுமுறையில் போர் தொடுத்தான் கண்டேன், நானும்
 ஒன்று மறி யாதவன்போல் உள்ளேன், ஒற்றர்
 ஊடுறுவல் தன்னைக்கண் காணிக் கின்றேன்!
 இன்றவரின் கொட்டந்தான் ஓங்கக் கண்டேன்;
 எதிர்க்கின்ற சக்திகளை எடைபார்க் கின்றேன்.

விண்மீன்கள் அமாவாசை யன்று கூடி
 விரிகதிரை எதிர்ப்பதெனத் தீர்மா னித்தே
 எண்பெருத்த கூட்டம்நாம் எதிர்த்தோ மானால்
 எரிகதிர்தான் என்செய்யும் எனநி னைத்தார்!
 கண்பெருத்த கூகையினம் கதிர்வந் திட்டால்
 காணாமற் போவதைப் போல் மறையுங் கூட்டம்!
 தண்ணீரைத் தண்டிக்கத் தழலைக் கொண்டு
 தாக்கியதைப்போல் தாக்கிப் பார்த்தார், ஓய்ந்தார்.

முன்னொருக்கால் முயன்றதிலே முற்றுந் தோற்று
 மூக்கறுந்த முதலை நேர் சாலி, பொன்னன்
 தன்கையைப் பற்றிக்கொண் டெழுந்து நின்றே
 தந்திரத்தை ஆயுதமாய் எடுத்துக் கொண்டான்!
 பின்னிருந்தே வினைசெய்து பழக்கப் பட்ட
 பெரும்பாலோர் அவன்பக்கம் சேர்ந்துள் ளார்கள்!
 அன்பொழுகும் பேச்சவிழ்த்தே ஆதாயத்தை
 அறுவடைசெய் பொன்னன்தான் 'சாலி' மூளை!

எனைவென்று விட்டதைப் போல் எண்ணி எண்ணி
 எக்காள மிடுகின்றார் அங்கே? கண்ணே!
 பனையுயர்ந்தா பந்துநிலா தனைப் பிடிக்கும்?
 பருந்தாலா பனிமலையைப் பிளக்கக் கூடும்?
 தினைக்கதிராம் வானெடுத்தா தீக்கண் சீய
 திண்முதுகைப் பிளந்துவிடக் கூடும்? சோரா
 வினைவல்லார் இங்கிருக்க வினையாட் டாக
 வெற்றிபெறத் துடிக்கின்றான் சாலி என்னே!

நிலைமைதனை நானறிவேன்! நெருஞ்சி மேலே
 நிற்பதற்கும் நான்துணிந்தேன்; எனக்கு மாற்றார்
 வலைவிரித்து வஞ்சகமாய்க் குழியுந் தோண்டி
 வருவேனன வழிபார்த்து மறைந்துள் ளோரை
 இலையசைவில் அறிகின்றேன்; இனிய எண்ணார்
 இதயத்தின் இருளறிவேன் எனினும் தீய
 கலைப் போர்வைக் குள்ளிருப்போர் கடலின் உப்பு
 கலந்துளதைப் போலுள்ளார் கண்ணே! என்றான்.

“புதுச்செய்தி ஈதெனக்கே அத்தான், சாலி
 புனிதனென நான்நினைத்த துண்டு, பாழும்
 மதுகுடித்த குரங்கைப்போ லானுன் போலும்?
 மமதையிலே நமைவெல்ல நினைத்திட்டானு?
 பதுக்கிடினும் பலாபழுத்தால் என்ன வாகும்? பணஸ் 49331
 பக்கத்து நாட்டாரின் சதியுங் கூட

எதுவரைக்கும் வென்றுவரும் பார்ப்போம்? அத்தான்
 எனக்கொன்றும் அச்சமிலை, இயல்பும் மாறேன்!”

என்றுரைத்தாள் இந்நாட்டின் சொந்தக் காரி!
 ‘எரித்தவளின்’ தங்கச்சி எழிற்கோப் பெண்டு!

“நன்றுரைத்தாய் நாயகியின் வீர நெஞ்சம்
 நானறிவேன் என்றாலும் நடப்பீ தெல்லாம்
 மன்றத்தில் வரவேண்டும், மாதர் வாழும்
 மாளிகையில் அல்லவெனும் மரபு பற்றி
 இன்று வரை இதையெல்லாம் இயம்ப வில்லை”
 எனச் சொன்னார், அவள்சிரித்தாள்; அணத்துக்

கொண்டார்

[எரித்தவளின் தங்கச்சி = கண்ணகியின் தங்கை]

“பெண்களெலாம் பேதைகளா? அத்தான்! எங்கள்
 பெருமையெலாம் பழங்கதையா? சமுதாயத்தின்
 புண்களென நினைத்தீரா? இல்லை, போகப்
 பொருளென்றே நினைத்தீரா? நன்மை தீமை
 கண்டறிய மாட்டோமா? கயமை சாய்க்கக்
 கட்டாரி ஏந்தோமா? பகையைக் கண்டால்
 கண்கலங்கி நிற்போமா? உங்கள் எண்ணம்
 களங்கந்தான் பெண்களுக்கே!... என்னுள் மன்னி.

பேதைகளாய்ப் பெண்களைநான் எண்ணப் போமா?
 பேரின்பப் பெட்டகமே! எதிலும் பெண்கள்
 மேதைகளாய் விளங்குதற்குக் கூடும். ஆனால்
 மென்மலரைப் போர்க்களத்தில் மிதக்க விட்டு
 வாதைபடச் செய்வதற்கா ஆண்கள்? பெண்கள்
 வினைவீட்டில் சிறந்தாலே புறத்தே வெற்றிக்
 காதைகளை ஆண்சமைக்கக் கூடும். என்றன்
 கருத்திலொரு பிழையில்லை கனியே! என்றார்.

தொட்டவுடன் துவளுகிறோம், கொஞ்சிப் பேசித்
 தொடர்ந்தவுடன் மயங்குகிறோம். முத்த மிட்டால்
 கட்டிலிலே சாய்கின்றோம் கலந்து விட்டால்
 கனவுலகில் மிதக்கின்றோம், கடந்த தெல்லாம்
 கொட்டுமழை பட்டதெருக் கோலம் போலே
 குறியின்றி மறக்கின்றோம், கணவர் கையில்
 மொட்டெனவே குவிகின்றோம் பலவீனந்தான்
 முரடாக இல்லாமற் போய்விட்டோமே!

எனச்சிரித்துச் சொல்லாலே கிண்டல் செய்தாள்
 எழில்மாடக் கூடத்துக் கிள்ளை! வேந்தன்
 கனத்தின்மேல் கண்வைத்தான்; புரிந்து கொண்டு
 காவலனைக் கண்ணாலே எச்சரித் தான்.
 மனங்கலந்த புறவிரண்டைப் போலே கொஞ்சம்
 மகிழ்கின்ற நேரத்தில் ஒற்றன் வந்தான்
 எனக் குறிக்கும் மணியோசை கேட்டெழுந்தான்
 இதயத்தை மன்னியிடம் விட்டுச் சென்றான்

[புறவிரண்டை = புற இரண்டை]

[ஒற்றனிடம் செய்துகேட்டு—மன்னனும்—அமைச்சரும்
 ஆலோசனை செய்கின்றனர்]

மறைவறையில் காத்திருந்தான் ஒற்றன் மன்னன்
 மதயானை போல்நடந்து வந்தான், ஓலை
 உறையொன்றை மன்னனிடம் தந்தான் நேராய்
 உரையாடல் செய்யாமல் நின்றான்," ஓகோ!
 பறையறைந்து படைநடத்திப் பகையை வென்ற
 பழக்கமிலா சாலியவன் திட்டந் தன்னில்
 உறையடங்கும் வாளுக்கு வேலை யில்லை
 உவப்பில்லை, சரி, பார்ப்போம் செல்க! என்றான்.

மனத்துள்ளே செய்தியதன் சலனம், சாலி
 மதிப்பழுதைப் பற்றிமனக் கவலை, சொந்த
 இனத்திற்கே எதிரான சூழ்ச்சி, பொன்னன்
 ஏற்பாட்டை நினைத்தொருபுன் முறுவல், சீச்சீ,
 தனத்திற்குத் தனம்தருவான் தாசி! வேந்தன்
 தன்மானம் அவ்வழியில் செல்ல லாமா?
 சினத்திற்கா வலு? இல்லை; சிந்தைக் கன்றோ?
 சீறுகின்ற பூனைக்குச் சீயம் தாழ்வா?

[மதிப்பழுது = அறிவுக்குறை]

என நினைத்தான் எழுந்திட்டான், அந்த நேரம்
 இன்முகத்து மதியமைச்சர் எதிரே வந்தார்!
 இனநலத்தில் எப்போதும் நாட்டங் கொண்டே
 இரவியெனச் செயல்புரியும் அமைச்சர் கூப்பக்
 கனமழைபோல் பகைக்கசடை அடித்துச் செல்லும்
 காவலனும் கைகூப்பி வருக! என்றான்
 தினவெடுத்தத் தோளனுடன் அமைச்ச ரங்கே
 தீவிரமாய் அரசியலை ஆய்ந்திட்டாரே!

[பகைக்க சடை = பகை அழுக்கை]

பகைக்க சடை =

[வாள் பிடிக்க வேண்டிய கரத்தால் வனிதையரின் இடை பிடித்தும், கோல் பிடிக்க வேண்டிய விரல்களால் கோதையரின் குழல் கோதியும் சிற்றின்ப வேட்டையில் சிறந்தவன் என்ற பட்டத்திற்குத் தன்னை தகுதியாக்கிக் கொண்டிருக்கும் சாலியின் அந்தப்புரத்து ஆட்சியின் காட்சிகளை, திறக்கப்பட்ட இரண்டாவது கதவின் வழி காணலாம்.]

சாலிநாட்டு அந்தப்புரம்

மலைமலிந்த நாட்டுரிமை கொண்ட சாலி மங்கையரின் மத்தியிலே மதுவை ஏந்தி நிலைமறந்து கிடக்கின்றான், பொருளுக் காக நெருடலுக்கும், வருடலுக்கும் வளைந்து தந்து சிலைநிகர்த்த சேயிழைகள் சிந்துந் தேனில் சிற்றீக்கள் மொய்ப்பதுபோல் மொய்த்தான். மன்னன் இலையிதற்கும் மேல்சொர்க்கம் என்பான் போலே இதழ்ப்போரில் ஈடுபட்டுக் கிடக்கின்றானே!

குமரிக் கோட்டத்தில் கொஞ்சலும் கெஞ்சலும்

ஆடுகிறுள் அங்கொருத்தி அங்கந் தன்னை
ஆடைக்கு வெளிக்காட்டி, ஆகா யத்தில்
ஓடுகிற முகில்கந்த லிடையே வந்தும்
ஒளிர்கின்ற நிலவைப்போல் சதைபந்துக்கள்!
ஓடுபிளந் திட்டகோழிக் குஞ்சைப் போலே
ஒப்பனைசெய் கச்சின்மேல் எட்டிப் பார்க்கப்
பீடுநினை வில்லாத பேதைச் சாலி
பெரும்பசியால் கனிபறிக்கத் தாவு கின்றான்.

கன்னத்தில் முகம்பார்க்கச் சொல்வாள் ஓர் பெண்
கறைபடுத்தும் அங்கென்பால் ஒருத்தி, தன்னை
அன்னத்தின் சாயலெனக் காட்டிக் கொள்ள
அழகுநடை பயின்றுவரு வானொ ருத்தி; X
முன்னுக்குப் பின்னுண்டு மேடே என்று
முறுவலிப்பாள், முடியரசன் ஓடிவான், பெண்கள்
முன்னுரிமைப் போட்டிக்கு முடிவு கூற
முடியாமல் தத்தளித்தான் சாலி யந்தோ!

இரைதன்னைக் கொத்துகின்ற மீனைப் போலே
இதழ்கொத்தி மயங்குகிறுள், ஒருத்தி மார்பில்
தரைதட்டி விட்டகலம் போல்கி டந்தான்
தாங்காத பிறபெண்கள் அகல லானூர்!
திரைவிட்டார், தேகத்தின் சுகத்தைத் தொட்டார்!
திசையிரண்டு ஒன்றையொன்று பார்ப்ப தைப்போல்
அரைநிலவும், ஆள்பவனும் பார்த்துக் கொண்டார்
ஐப்பசியில் ஆறு, கடல் ஆளு ரம்மா!

காவலர்கள் கவலை

காவலனைக் காழுகனாய் மாற்றி விட்டுக்
காட்டாட்சி புரிகின்றான் பொன்னன், சாலி
கோவலனைப் போலானான் முடிவுங் கூட
கூடலிலே நிகழ்ந்ததைப்போ லாமோ என்றே
ஏவலர்கள் சிலரெண்ணிச் சோர்ந்தார். தீயர்
எக்காள மிட்டுவினை முடிக்கின்றார்கள்!
ஆவலுடன் திட்டவெற்றி நானே நோக்கி
அயராது நடந்தார்கள் அட்டா பாவம்!

யோகத்தில் புதுவுலகைக் காண்பவர்க்கோ
யோகியெனப் பெயருண்டு சிட்டைப் போலே
போகத்தில் புதுவுலகைக் காணு கின்ற
புரவலனைப் போகியெனப் போமோ? இல்லை,
மோகத்தில் உழன்றலும் முடிதரித்து
முத்திரையைப்பெற்றதனால் மன்னன், ஆமாம்
காகத்தின் கூட்டினிலே பொரித்த போதும்
கருங்குயில்கள் காகமென ஆகா தன்றோ!

இரவென்ன பகலென்ன இன்பந் துய்க்க
இடவசதி, உடல்வசதி இருக்கும் போது?
தரவென்ன, பெறவென்ன தடைகள், ஆள்வோர்
தம்மி-த்தில் அதிகார மிருக்கும் போது!
நிரலென்ன நிகழ்வென்ன நினைத்த போதே
நிர்வாண மாகின்ற நிலவிருந் தால்!
முரசென்ன முழுவென்ன பள்ளிக் குள்ளே
மூன்றோடு போராடும் மன்ன னுக்கே!

வேட்கை விளம்பரம்

[நாட்டாண்மை நரிகளின் நாக்குத் தழுக்கு]

அரியணையோ நமக்குத்தான்; நம்மை யெல்லாம்
ஆளுவதாய் நினைத்திருக்கும் அசட்டு சாலி
விரிசடையர் வினையாடும் பள்ளிக் குள்ளே
விரைகமழும் மலரணைக்கே சொந்தம்; பூமி
உரிமையவன் பேரிலன்றோ? நாளு மங்கே
உழுவவர்கள் நாமன்றோ? விளைச்ச லுக்கும்
உரியவராய் நாமாகும் நாளை எண்ணி
உவந்திடுவோ மென்கின்றான் 'தேவ தேவன்!

இந்நாடே நமக்கெல்லாம் போதா தென்றே
இருக்கின்ற அயல்நாட்டைப் பிடிக்கப் பார்த்தோம்;
இந்நாட்டான் பெயராலே அண்டை நாட்டை
எதிர்ப்பதற்கும் திட்டங்கள் தீட்டிப் பார்த்தோம்;
இந்நாட்டான் பேர்கெட்ட தொன்றே யன்றி
இழைமண்ணும் நாம்பெற்றோ மில்லை; நாளை
இந்நாட்டை நாம்ஆளும் ஆசை பொங்க
இணைந்துள்ளோம் இருக்கட்டும் நட்பு நீடே!

என்றுரைத்துப் புன்னகைத்தான், புதிதாய் வைத்த
இழைமீசை தனைத்தடவிக் கொண்டான்; ஏதோ
அன்புடையான் போல்நடித்துப் பேசக் கற்ற
அசல்நரியின் அண்ணனெனும் கன்னன், 'போதும்!
என்றிரைந்தான் பொன்னன்தன் விழியைத் தூக்கி
எரிப்பவன்போல் பார்த்திட்டான். ஆயர்ந்தார் குற்றம்
'என்ன? என்ன? எனக்கேட்டான் குடியன்' பேச்சைக்
குறையுங்கள். என்றிட்டான் தீரன் என்போன்

“எண்ணங்கள் இதயத்துள் வளர வேண்டும்;
 எதையும் நாம் செயலில்தான் காட்ட வேண்டும்;
 திண்ணந்தான் நமக்கிப்போ தேவை; போட்ட
 திட்டத்தின் திறனாய்வே அல்லை; நம்பால்
 மண்ணின்மே லிருக்கின்ற பற்றை யெல்லாம்
 மறைவாக வைத்திருக்க வேண்டும்; பேச்சால்
 புண்ணாக்கிப் போடாதீர் தலைவர் நெஞ்சை!
 புறப்படுங்கள், என்றிட்டான் மயிலன் என்பான்.

வாய்திறக்க வில்லையவன் பொன்னன், ஆசை
 வளர்வதற்கு நீர்விட்ட தலைவன், ‘வேட்டை
 நாய்களுக்கு மயில்கறியா? நன்று! பேச்சு
 நடவடிக்கை யாகும்முன் தடுக்க வேண்டும்!
 பாய்மறைவில் பதுங்குகின்ற மூட்டைப் பூச்சிப்
 பயலிவர்கள் நமைக் கடிப்பர் நாளை, என்றே
 காய்மறைவாய் இலைமறைவாய் எதையும் செய்யக்
 கற்றவனும் பொன்னனவன் நினைத்தெழுந்தான்.

தருகின்றோம் தருகின்றோம் உதவி என்றே
 தலைமாட்டில் வந்தமர்ந்த தாளக் கூட்டம்
 வருகின்றோம் வருகின்றோம் என்று கூறி
 வழிகேட்டு விடைபெற்றுச் செல்ல, ‘போம்; போம்,
 அருகம்புல் ஆள்நீங்கள் கோட்டைத் தூணாய்
 ஆவதற்கா ஆர்வுற்றீர்? அடியேன் கையில்
 துரும்பாக அகப்பட்டீர்! பல்லைக் குத்தும்
 தொண்டுக்கே தகுதியென அறியீர் போலும்!

[பொன்னனின் புதையல் பூமி!—போர்வைக்குள்
 பொல்லாச் செயல்கள்]

மனதுக்குள் மகிழ்வாகப் பேசிக் கொண்டே
 மறைவறைக்குள் சென்றுசில நொடியில் மீண்டு
 கனமான மூட்டையுடன் வெளியே வந்து
 காவலரே கொணர்ந்திடுக புரவி என்றான்
 மனவேகம் தீனைவெல்லும் ஆற்றல் பெற்ற
 மைநிறத்துப் பரியொன்றைக் கொணர்ந்தார்—குந்த
 தனபார மறியாத தையல் போலே
 தனியானைச் சமந்தபரி தாவிற் றம்மா!

ஊர்க்கோடி இருப்பிடத்தை அடைந்தா னங்கே
 ஒருகிழவன் தானிருந்தான், குக்க லொன்றும்
 தீர்ப்பெழுதும் முன்குழம்பி உலவு கின்ற
 தெளிவில்லா நீதிபதி போல்ந டந்தே
 ஆர்ப்பாட்டம் செய்யாம லிருந்த தங்கே
 ஆதரிப்போன் வந்தவுடன் அகைய, பொன்னன்
 மோர்ப்பாணை தொந்தியுடன் வணிகன் போலே
 முகம்மாற்றி நாயுடனே பறந்தான் மீண்டும்.

அடர்காடு நடுவமைந்த குன்று, மற்றும்
 அமைவான சிறியகுகை அதுதான் பொன்னன்
 இடர்பாடே இல்லாமல் திட்டந் தீட்டும்
 இடமாகும், இதைச் சிலரே அறிவர், கங்குல்
 படர்ந்திட்ட பின்னர்தான் இங்கு வந்து
 பதுங்கிவினை யாற்றிடுவான் தம்முன் யார்தான்
 “இடர்பட்டால் எனக்கென்ன” என்றே எண்ணும்
 இதயத்தைப் புன்சிரிப்பால் மறைக்கும் மாயன்!

இவ்விடத்தை இருட்டினிலே வந்த டைந்தான்
 இருவேடம், இருசொல்லால் ஏய்ப்போன், நாட்டில்
 எவ்விடத்தில் எதுநிகழ்ந்த போது மங்கே
 என்பெயரும் இருக்கட்டும் என்பான், இங்கே
 நவ்விவரும் எனப்பார்த்தே வாவி யோரம்
 நாதட்டிக் காத்திருக்கும் வேங்கை போலே
 கவ்வையிலான் நாட்டிலொரு கலகம் என்ற
 காதினிக்கும் செய்திக்குக் காத்தி ருந்தான்.

[நவ்வி—மான—'கவ்வை'—குற்றம்]

விலங்கினங்கள் இரைதேடும் நேரம்! சோளம்
 விதைத்ததைப் போல் விண்ணெங்கும் காரைப் பூக்கள்!
 நிலங்கீண்டும் கரிப்போலி காட்டுப் பன்றி!
 நீர்வளைக்குள் நரிவால்தான் நீளும் வேளை!
 அலங்காரப் பதுமையென ஆந்தை குந்தி
 அரவந்தான் கேட்டலறும் போது, பொன்னன்
 குலமாதர் கொண்டவனின் வரவைப் பார்த்துக்
 குந்தியிருப் பதுபோலே குழம்பி நின்றான்.

குளம்படியால் பிறைக்குறிமைப் பதித்துக் கொண்டு
 கொள்ளுண்ணி கடுகிவரும் ஓசை! குக்கல்
 களம்பட்ட வீரனென உறுமிக் கொண்டே
 கட்டுக்குள் சுழன்று வரும்போது, ஒற்றன்
 குளம் பார்த்து பறந்து வரும் கொக்கைப் போலே
 குறிப்பாக வந்திறங்கி ஓசை செய்ய
 விளம்பவரும் செய்தியின்பால் வேட்கை மிக்கோன்
 விரைந்தேகி தாழ் அகற்றி வா, வா என்றான்.

[பொன்னன் அக்கப்போர் அறுவடை கணக்குக்
கேட்கின்றான்]

“தீப்பற்றி எரிகிறதா கதிர்நந் நாடு?
தீர்ந்தானு முத்தரசன்? திசைஎட் டுக்கும்
கூப்பாட்டின் ஒலிபரவலாச்சா? எங்கும்
குறைகூறல் மிகுந்தாச்சா? புரளி, பொய்யால்
காப்பாற்றும் தெய்வம்நான் என்றே மக்கள்
கருதும்நிலை உருவாச்சா? இல்லை என்றால்
ஆப்பசைத்த கடுவனென ஆவோம்; ஆமாம்
அப்படியே நம்திட்டம் வெல்லா விட்டால்”

ஒற்றன்வாய் திறக்கும்முன் பொன்னன், கேள்வி
ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தொடுத்த பின்னே
வெற்றிக்கு வழிவகுக்கும் படையைச் சேர்த்தோன்
விரிவாகச் செய்திகளைத் தொகுத்துச் சொன்னான்
கற்றவர்கள் நம்புரளி தன்னை நம்பிக்
கலவரத்தைத் தூண்டவில்லை, என்றான், பொன்னன்
மற்றவர்கள் நம்பக்கம் வந்தால் போதும்
மதிவல்லார் தமைப்பின்னர் பார்ப்போம் என்றான்.

[ஐந்தாம் படை]

பொருளுக்கும் புகழுக்கும் அதற்கும் மேலாய்ப்
பூசைசெயும் பதவிக்கும் சிலபே ரங்கே
குருமடியை அவிழ்த்தவனைப் போலே யுள்ளார்.
குமரிகளால் சிலரைநாம் வீழ்த்தக் கூடும்;
அருளற்ற மிகச்சிலரும் கதிரை நாட்டான்
அதிகாரம் செய்தவனை வெறுக்கின் றார்கள்!
வருநாளில் நம்புரளி வலுக்கொண்டிட்டால்
வரலாறு நம் பக்கம் திரும்பு மென்றான்.

எதிர்பார்த்த முன்னேற்றம் இல்லை; நீங்கள் என்ன அவண் செய்கின்றீர்? கதிரை நாட்டான் கதிர்போலே பவனிவரக் கண்டென் நெஞ்சம் களிப்படைய முடியாது? முடிவாய்ச் சொன்னேன் உதிர்கின்ற பழுப்பிலைகள் போலே உங்கள் உரையிருந்தால் போதாது? பேசக் கற்றோர், எதிர்வரிசை தனிலிருந்த போதும், பொன்னை எறிந்(து) அவரை நம்பக்கம் இழுக்க வேண்டும்

புகையை நெருப்பாக்க போதனை

ஓயாமல் பேசட்டும் நந்தம் ஆட்கள்
 ஓங்கார மாய்ப்பொய்யைக் கூற வேண்டும்
 சாயாத செங்கோலைச் சாய்ந்த தென்றே
 சந்தடியில் சிந்தெடுத்துப் பாட வேண்டும்,
 மாயாத புகழ்ச்சொந்தம் கொண்டா னந்த
 மதிமிக்க முத்தரசர் மாய்ந்தா ரானால்
 வேயாத கூரைக்குள் வெளிச்சம் போலே
 வெகுளளிதில் நாம் அங்கே நுழைதல் கூடும்!

எனவுரைத்தான், எரிவிழியை உருட்டிக் காட்டி
 எச்சரித்தான், ஒற்றனுடல் வியர்த்தான், 'ஓடு
 கனம்சுமப்பான் போற்சுணக்கம் காணப் பட்டால்
 கட்டோடு தொலைத்திடுவேன் என்றான், அந்தோ
 மனம்புழுங்கி ஓடுங்கிவிடை பெற்றான் ஒற்றன்
 மறைந்தவுடன் தன்பரியி லமர்ந்தான், பொன்னன்
 கனல்தெறிக்கப் பறக்கின்றான் நாயுங் கூட
 காற்றுகப் பறக்கிறது காட்டி னூடே!

[சல்லாப மன்னன் சாலியின் போக சிந்தையைப் போக்க, சரித்திர நாயகி காவேரி போதனை நிந்தனை செய்கிறாள் மோகம் மூடிய அறிவு முழுவெளிச்சத் திற்கு வருகிறது. நிலைமை புரிகிறது. விபரீதம் வெல்லும் முன் விழித்துக் கொள்கிறான் சாலி. துரோகம் அறுவடைக்கு வரும்போது, தோல்வி அவர்களை வரவேற்று பயணம் கூட்டுகிறது]

இமைக்கூட்டைத் திறக்கின்றான் மன்னன், பார்வை இறக்கைகளை விரிக்கிறது முன்னே நின்ற அமைவான ஆரணங்கு மார்புக் கச்சில் அவன்பார்வை அமர்கிறது, பறவை என்றால் சுவையான கனிதேடி அலைந்த மர்ந்து சுவைப்பதுதான் இயற்கையென உணர்ந்த மங்கை நவையல்ல நாடாள்வோன் பார்வை பட்டால் நல்கத்தான் கனியென்று முறுவ லித்தான்!

இளஞ்சேவல் கொண்டைநிகர் இதழ் சிலப்பை எனக்கீந்தால் என்னேடி பெண்ணே! செம்போர்க் களம்பென்ற களிநெனவே தோயர மார்பில் காயந்தான் செயப்பார்த்தார் இரவு! மீன்மேய் குளமொட்டுக் கூர்கொண்டா கோட்டை தன்னைக் குலைத்திடுதல் கூடுமென நினைத்தாய்? ஏடி! களர்நிலமா கரம்பாகக் கிடக்கத் தஞ்சைக் கழனியடி முப்போகம் காண்போம் வா! வா!

என்றழைத்தான் கரம்நீட்டி, இருவேல் நங்கை
 “எழும்போதே இந்நினைவா? வேந்தே! நாடாம்
 என்ருன்று இருப்பதையும், அதற்கு நீங்கள்
 இறையென்ற நிலையினையும் மறந்திடீர்ரா?
 மன்றுண்டு மக்களுக்குக் குறையு முண்டு
 மரபுகளைப் பின்பற்றி ஆள வேண்டும்
 என்றெல்லாம் எண்ணாமல் என்போன் ருரை
 எப்போதும் ஆளுவதா இறைவன் வேலை?”

பருத்திக்காய் வெடித்ததைப்போல் நகைத்தான், வேந்தன்
 பரிதிசுரம் பட்டபனி போல்க ரைந்தான்
 “ஒருதிக்காய் நடக்கின்ற ஒளிகோ னோடே
 உறவில்லை எனநிலவும் உரைப்ப துண்டோ?
 வருத்திக்காய் கின்றதென உழவர் வெய்யோன்
 வருகைதனை எதிர்ப்பதிலை, மன்னா! நீங்கள்
 ஒருத்திக்கே உடல்தந்த தில்லை, யாரும்
 ஒருநாளும் ஊடியது மில்லை யன்றோ?”

அடைப்பகற்றக் காத்திருக்கும் சேவல், தாழை
 அகற்றியதும் பெடையைத்தான் தேடும், கொற்றக்
 குடைநிழலைப் பெற்றிருந்தும் கோவே நீங்கள்
 குறியாலே குறுஞ்சேவல் ஆதல் நன்றோ?
 படைநடத்திப் பார்க்காமல் பாவை யர்தம்
 பயிற்சியினால் வரலாறு படைத்தல் ஆமா?
 தடைசொன்னேன் எனக்கருத வேண்டாம்! தங்கள்
 தகுதிக்கு வரலாறு வேண்டு மன்றோ?

முள்ளாகத் தைத்ததவள் கூற்று, மன்னன்
முனையிலே முதன்முறையாய் குடு கண்டான்!
“கள்ளாக இருந்தவளே! கட்டில் ஆட்டக்
காயாக வந்தவளே! காய்ந்து விட்ட
எள்ளாக வெடிக்கின்றாய் ஏடி! என்பால்
எத்தனையோ நல்லமைச்சர் இருக்கும் போது;
எள்ளாதே என்னாட்சி தன்னை, பொன்னன்
இருக்கையிலே எனக்கென்ன இழுக்கோ” என்றான்.

“புதிர்போட்டுப் பேசுகிறாய் பெண்ணே! குற்றம்
புரிபவ்யார்? புனைந்துரைக்க வேண்டாம்—! என்னை
எதிர்ப்பாரும் என் அரணுள் இருக்கின் றரா?
இதில்தவறு நீசெய்தால் பிழைக்க மாட்டாய்!
கதிரதனைக் கத்தரிக்கும் கிள்ளை என்றால்
கவண்பேசும் அதனோடே! ஆமாம் ஆட்சிக்
குதிருக்குள் எலிபுகுதல் தீதே, என்பால்
குற்றமுளார் எவரென்றே கூறு” என்றான்.

நெஞ்சுக்கு நீதி

கரும்புவயல் தனைக்காக்கக் களிறு தன்னைக்
காவலெவர் வைத்திடுவா? மன்னு! நல்ல
இரும்படித்த வாளுறைக்குள் உப்பை வைத்தால்
என்னாகும் என்றாய் மறந்திட டீரா?
அரும்பெடுக்க ஆளுண்டாம்; அதனைச் செய்ய
அரைமனித குணக்குரங்கை அமர்த்த லாமா?
வரும்படிக்கு வந்தவளென் வார்த்தை கேட்க
வருத்தமெனில் வாயடைத்துக் கொள்வே னென்றான்.

‘பிழைப்பொன்றே என்னோக்காய் இருக்கு மானால்
பெருஞ்செய்தி இதையெல்லாம் பேச மாட்டேன்!
இழைக்கின்றான் பலகொடுமை பொன்னன், உள்ளே
இருக்கின்ற உங்களுக்குத் தெரிய வில்லை!
கழைக்கணுவைக் கொண்டிருக்கும் மூங்கில் தன்னைக்
கரும்பென்று கருதுகின்றீர்; சிறிது காலம்
உழைத்திடுங்கள் உருமாற்றி; பொன்னன் செய்கை
ஊடுருவிப் பாருங்கள் உண்மை தோன்றும்

பேராசைக் காரர்கள் கட்டில் பற்ற
பெருந்திட்டம் போடுவதாய் அறிந்தேன், செய்தி
ஊராளவோர் செவிக்கெட்டச் செய்ய வேண்டி
உங்களிடம் வந்திட்டே னன்றி, உங்கள்
தாராள மனங்கவர்ந்து, தங்கம் பெற்று
தாய்க்குலத்தில் நாய்க்குலமாய் மாற அல்ல!
வேராடிக் கிடக்கிறதிங் காட்சி; கெட்ட
வேர்ப்புழுவை ஒழித்திடவே முனைக!” என்றார்.

உணர்வு விழித்தது - உள்ளம் கொதித்தது

“எங்கெங்கோ அலைந்தவர்கள் என்னை யண்டி
ஏற்றங்கள் பெற்றிட்டார், மயிலன், கன்னன்
இங்குவரும் பொதென்ன நிலைமை? ஆமாம்
இவர்களுமா பொன்னனுடன் கூட்டு? செச்சே!
அங்கத்தை ஒத்தவர்கள், அணுவும் துன்பம்
அண்டாமல் காக்கின்ற அன்ப ரன்றோ ?
வெங்காயத் துள்ளுண்டு விதைக ளென்றே
வேந்தென்பால் விபரீதம் பேச வேண்டாம்!”

“தாய்நாட்டின் மானத்தைக் காக்க வேண்டித்
தன்மானம் பாராமல் வந்தேன். கூற்றை
ஆய்கின்றீர் எனில்மகிழ்வேன், அதன்பின் என்னை
அலைக்கழித்தால் நாட்டுக்காய் ஏற்பேன்; உங்கள்
வாய்வார்த்தை எல்லாமே சட்ட மென்ற
வரலாற்றை அறிந்தவள்தான்! வாழ்ந்தா லென்றன்
தாய்நாட்டின் நலங்காத்து வாழ்வேன்; இன்றேல்
தருமத்தின் பெயராலே தலையைச் சாய்ப்பேன்”

அவள்விழிகள் எரியுமிழக் கண்டான், என்றும்
அப்படியோர் பெண்ணையவன் பார்த்த தில்லை.
அவன்மொழியின் உறுதிதனை யறிந்தான், பெண்ணே
அனலான காட்சிதனை அன்றே கண்டான்! கண்டான்
அவள்பழிக்கே அஞ்சுவன் என்ற எண்ணம்
அவன்மனதைத் தொடுவதனை அறிந்தான், மேலும்
இவள்நல்ல இலட்சியப்பெண்; இரவுக் கிள்ளை
இலையென்ற முடிவுக்கே வந்தா னம்மா!

பயிர்கெடுக்கும் களையுமதன் அடியில், அத்திப்
பழங்கெடுக்கும் புழுக்களதின் உள்ளே! நல்லோர்
உயிர்பறிக்கும் நோயுமவர் உடலி னுள்ளே
உண்டாகி வளர்வதுபோல் பொன்னன் போன்றோன்
உயிர்காப்பார் போல்நடித்தே உள்ளுக் குள்ளே
ஊனங்கள் செய்கின்ற ரென்றான், இங்கே
பயிர்ப்பில்லாப் பாவையரைக் கொஞ்சிக் கூடிப்
பாராள்வோன் கிடப்பதனால் வினைந்த தன்றோ?

எனஎண்ணி எழுந்திருத்தான்; இனைய மங்கை
 இமைக்காமல் அவன்முகத்தைப் பார்த்தி ருந்தாள்
 தினம்வினாந்த இன்பத்தில் தினாத்தி ருந்தோன்
 திருந்தட்டும் எனமனத்தால் வாழ்த்தி நின்றாள்!
 “மனஅழக்கோ எனக்கில்லை பெண்ணே, நல்ல
 மலருன்னை ஐயுற்றேன், பொறுப்பாய், இன்று
 தனம்தந்து உன்கணக்கை முடிக்க மாட்டேன்
 தங்கியிரு பின்வந்து பார்ப்பேன்” என்றாள்

மண்பெருக்கப்போரிட்டான் அசோகன்; பின்னர்
 மனம்பெருத்த காரணத்தால் துறந்தான். ஆசைப்
 பெண்கருக்கம் கண்டதனால் பெருநோய் பற்றிப்
 பின்பக்தி பேணிட்டான் அருணன்! மக்கள்
 எண்பெருக்கம் கண்டவர்கள் இன்னல் ஓர்ந்தே
 இனப்பெருக்கம் தனைத்தடுத்தல் போலே; சாலி
 விண்பெருக்கப் பரிதியென வெளிச்சம் பெற்றே
 விழிவிரிய நடக்கின்றான் அவையை நோக்கி!

வெடித்திட்டப் பாவையென வாய்பி ளந்து
 வெளிப்போந்த வரிப்புலியை நோக்க நேர்ந்தால்
 துடிக்கின்ற கிழநரிபோல்; தூய்மை கெட்ட
 துரோகமனப் பொன்னெதிர்ப் பட்ட யர்ந்தான்!
 நடிக்கின்ற தொழில்தேர்ந்த அமைச்சன், சாலி
 நடையிடுக்கில் நடுங்குமனம் பெற்றான். “மனனா!
 படிக்கின்ற குறள்நூல்போல் வாழ்க! இன்னே
 பார்வேந்தைப் பார்ப்பதற்கே வந்தேன்” என்றாள்

பாவையென—பாவைப் பழம் என

துரோகத்திற்குத் துதி

“நோக்கறிந்து நடப்பவரே! நுரைபா லையும்
 நுண்ணறிவால் அளப்பவரே! என்று மென்றன்
 போக்கறிந்து முடிப்பவரே! புவியை ஆளப்
 பொழுதெல்லாம் உழைப்பவரே! அமைச்சே! வாழ்க!
 தேக்கினடி புற்றெழுவ தில்லை; உங்கள்
 திறமையின்முன் குழப்பங்கள் இல்லை! என்றும்
 ஊக்கமுடன் உழைக்கின்றீர் வாழ்க! உம்பால்
 உரைப்பதற்கோர் மறையுண்டிங்” கென்றான் மன்னன்

கண்பார மாகிடுமோ மலையைப் பார்த்தால்
 கடல்பாரம் கூடிடுமோ கயலை விட்டால்
 மண்பாரம் கண்டஞ்ச வேண்டாம்! வீணே
 மனபாரம் கொண்டிடவும் வேண்டாம், நானே
 பெண்பார மாயிருக்க, பிழைநே ராமல்
 பெரும்பாலும் ஆளுபவர் நீர்தான்.. பொன்னு!
 புண்பார்த்துப் பூரிக்கும் புகழ்மா வீரன்
 போல்நீங்கள் இம்மண்ணைக் காப்பீ” ரென்றான்

“வெளிநாடு செல்கின்றீர் மன்னு! தங்கள்
 விழியமைச்சன் இங்கிருத்தல் பொருத்தந் தானா?
 நெளியாத பாம்புண்டா? அமைச்ச னின்றி
 நெடுந்தூரப் பயணந்தான் மன்னர்க் குண்டா?
 ஒளியான விளக்கன்ன மன்னு! அங்கே
 ஒண்டியுள தூண்டுகோல்நான் பிரிய லாமா?
 தெளியாமல் பிதற்றுகிறேன், தேறேன், என்னைத்
 தேற்றாமல் உடனழைப்பீர்!” என்றான் பொன்னன்

‘ நல்லமைச்சே! நானறிவேன் குழந்தை யுள்ளம்
 நடுங்காமல் செயலாற்றும் உங்க ளுக்குச்
 சொல்லெடுத்து நான்கூறப் போமா? என்னைச்
 சுற்றுதற்குச் சுந்தரிகள் உள்ளார், ஆள
 வல்லவர்கள் எவரேனும் உண்டா? உம்மை
 வாழ்த்துகிறேன், மனம்தளர வேண்டாம், மக்கள்
 நல்லோராய் நலம்பெற்று வாழ, நாட்டை
 நடத்துபவன் நல்லவனாய் இருத்தல் வேண்டும்.

மறைகாக்கும் மனமுடையேன் மன்னு! தங்கள்
 மனங்களித்தால் நான்களிப்பேன், இந்த நாட்டின்
 இறைநீங்கள், எனக்குந்தான் இடுங்கள் ஆனை
 எதுவெனினும் முடிக்கின்றேன்” என்றான், “பொன்னு!
 கறைபடியா கரங்களுக்குச் சொந்தம் நீங்கள்
 கணக்கறிவீர்! கல்விநல மறிவீர், அந்திப்
 பிறைநிலவைச் சுற்றியுள விண்மீன் போலே
 பிறஅமைச்சர் சுற்றிவரும் பெருமை பெற்றீர்!

“இவ்வளவு நலம்பெற்ற தங்கள் கையில்
 இந்நாட்டை ஒப்படைத்துச் சிலநாள் நானும்
 இவ்விலகைச் சுற்றிசெயல் கற்று மீள
 எண்ணியுளேன்! இதுசெய்தி மனதில் வைப்பீர்!
 ஒவ்வாத மனமுடையார் இதை யறிந்தால்
 உங்களுக்குத் தொல்லைதர முனைவ ரென்றே
 இவ்வரையை இரகசியம் என்றேன், நாமும்
 இப்போதே அவைநோக்க லாமா?” என்றார்.

மாம்பழத்தைப் பெற்றிட்ட மந்தி யைப்போல்
 மனங்களித்தான் மதிச்சிலந்திப் பொன்னன்; ஆனால்
 வேம்பரைத்துக் குடித்தான்போல் முகமசு ருக்கி
 வெளித்தோற்றத் துயர்காட்டிப் பேசு கின்றான்
 ஆம்பலுக்கு நீர்தானே ஆவி, இந்த
 அமைச்சனுக்கு மன்னனைப்போல்! அந்தா என்றும்
 காம்பறுந்த காய்சரையா பெருக்கும்? தாங்கள்
 கடல்கடந்தால் என்மனமா பொறுக்கும் வெந்தே!

இவ்வண்ணம் உரையாடிக் கொண்டே மன்னன்
 இருவேடப் பொன்னனுடன் அவையைச் சேர்ந்தான்
 செவ்வானம் கண்டவுடன் புட்க ளெல்லாம்
 சிறகடித்தாற் போல்மக்கள் சிந்தை துள்ள
 இவ்வாறே எம்மரசன் வாழ வேண்டும்
 இவ்வவையை அலங்கரித்தே ஆள வேண்டும்!
 ஒவ்வாதார் தனைநம்பிக் கெட்டி டாமல்
 ஊராள்க! எனவாழ்த்தி முழக்க மிட்டார்!

அரியணையில் அமர்ந்தெழுந்த மன்னன் அன்பாய்
 அவையோர்பால் பேசுகின்றான், அருமை மக்காள்!
 வரிகட்டி வாழுகிறோம் நம்கு றையை
 வசூலிப்போன் கேட்கவில்லை என்ற ஏக்கம்
 விரிகின்ற நேரத்தில் வந்தேன், தேவை
 விவரத்தைக் கூறுங்கள்; குறையைத் தீர்க்கச்
 சரியான நடவடிக்கை எடுக்கச் சொல்வேன்
 சங்கடத்தை மறுநொடியில் தீர்ப்பேன்'' என்றார்.

உழைக்கின்றோம் உண்கின்றோம் அதைச்சு ருக்கி
 உங்களுக்குத் திறைகொடுத்துக் கடமை செய்தோம்
 மழைக் குறியே இல்லாத காலங் கண்டும்
 மக்களிடம் திறைகேட்டு நெருங்க லாமா?
 அழைத்தவுடன் வந்தானும் ஆதி மூலம்
 அரசர்இந்த அவைவந்த தெந்நாள்? எங்கள்
 விழைவுகளை அறிவதற்கு முன்னோர் அன்று
 வேடங்கள் புனைந்ததுபோல் செய்த துண்டா?''

ஒருகிழவன் உரைசெய்யக் கேட்ட பொன்னன்
 உறுமுகிரன், தருக்கிதனை ஒடுக்க வேண்டும்
 அருமைமிகு நமதரசர் அகத்தில் சொல்லால்
 அடிக்கின்றான் அவையடக்க மில்லான் என்றான்
 செருமுகத்தில் மட்டுந்தான் கோபம். மக்கள்
 செப்புவதைக் கேட்கத்தான் அவையே!'' என்ற
 ஒருசொல்லை நறுஞ்சொல்லாய் ஏற்ற, மக்கள்
 ஒலிசெய்தார், வாழ்த்தொலித்தார், அந்நே ரத்தில்

ஒருகிழவி அவைமுன்னர் ஒல மிட்டே
 உற்றதுயர் வெளிப்படுத்திப் பேசு கின்றாள்,
 ''பெருநிதிபோல் போற்றிவளர்த் திட்ட பெண்ணைப்
 பிழைநோக்கில் ஊராளவோன் பேரைச் சொல்லி
 ''வருக! என அழைத்து, வர வில்லை என்றால்
 வழிகாட்டிக் கெடுக்கின்றார், பெண்ணை நாங்கள்
 கருவறையில் ஈரைந்து திங்கள் தானே
 காப்பாற்றி வைத்திருக்க முடியும், மன்னா?''

‘காத்திடுவான் என்பதனா லன்றோ மன்னன்
காவலனென் றழைத்திடவும் பட்டான்? இங்கோ
கூத்தடிக்கும் கூட்டத்தை ஆள விட்டுக்
கூடடைந்த புள்ளாகிப் போனீர் நன்றோ?
நேத்திரத்தில் ஓட்டமிலை என்ற போது
நிலைஆடி எதற்கென்றாள் கிழவி, மேலும்
ஆத்திரமாய் பலரங்கே குறைசொன் னார்கள்
ஆள்பவனோ அதைக்கேட்டுக் குன்றிப் போனான்

கண்ணாடித் துண்டின்மேல் காலை வைத்துக்
காயங்கள் பட்டான்போல் துடித்தான் மன்னன்
பெண்ணாசை மிக்கவனே, எனினும், என்றும்
பேதைகளைக் கெடுத்ததிலை அந்தோ இந்தப்
புண்ணைச் செய்தியினால் போரிற் றேற்றுப்
புறமுதுகுக் காட்டியவன் போலே ஆனான்
கண்ணீரைத் துடைத்திடுக! தாயே! தீயன்
கட்டாயம் தண்டிக்கப் படுவான் என்றான்.

அவைமுடிந்தே அரண்மனைக்குத் திரும்பும் போதே
அமைச்சனுடன் நடந்தபடி பேசு கின்றான்
இவையெல்லாம் கட்டுரைகள், இவற்றைக் கேட்டே
இன்னலுற வேண்டாமென் றுரைத்தான், மன்னன்,
‘நவைசெய்தார் நம்மவர்கள் என்ற பின்னும்
நம்கொற்றம் மேலென்றே எண்ணப் போமா?
சுவையில்லா வாதங்கள் வேண்டாம்; குற்றம்
சுமத்தியுளார் விடையதற்கே வேண்டும் ஆமாம்

‘இங்குநிலை இதுவாக இருக்கும் வேளை
எனக்கென்ன வெளிப்பயணம்? இனியும் என்னைக்
கங்குலிலே இருங்களெனக் கேட்க வேண்டாம்
காவலனாய் விளங்கிடவே விரும்பு கின்றேன்
சிங்கந்தான் உறங்கிவிடும்; எழுந்து விட்டால்
சினக்களிறும் எதிர்நிற்க இயலா தன்றே?
வெங்கனலில் விளையாட மெழுகு வந்தால்
விளைவென்ன என்றாய வேண்டும் சொன்னேன்

[நச்சுவிதை நடவுக்கு நாள் பார்த்தான்
பொன்னன் வேளை வந்தது. விதைக்கத்
துவங்கினான்.]

காத்திருந்தான் வேளைக்குப் பொன்னன், மன்னன்
காய்ச்சலிலே குளிர்காய முனைந்தான், “வேந்தே!
தீத்திறத்து முத்தரசன் ஆட்கள் இங்கே
தீவிரமாய் உள்ளனராம் கேள்விப் பட்டேன்,
நாத்தழும்பர் நம்நாட்டில் மறைந் திருந்தே
நமக்கெதிராய்ச் சூழ்கின்றார் கேடு! மற்றும்
ஆத்திரத்தைத் தூண்டுகிறார், போருக் காக
அவர்செய்யும் ஏற்பாடே அதர்மம் யாவும்

பொன்னனின் பொய்யுரை பொருளற்றுப் போனதே]

இதைக்கேட்ட மன்னனுக்கோ எரிச்சல், இங்கே
‘என்னதான் செய்கின்றாரோ நமது ஆட்கள்
கதைஎனக்குத் தேவையிலே, கருத்தே வேண்டும்
காவலுக்குப் பொறுப்பானோர் எங்குள் ளார்கள்?
விதையின்றி பயிரில்லை, விபரீ தங்கள்
விளைவற்கும் காரணங்கள் இருக்க வேண்டும்
எதைச்செய்ய வேண்டுமென எண்ணி நீங்கள்
ஏற்றதனைச் செய்திடுக! வேந்தே! என்றான்

[போக பூமிக்கு புத்தனாய் மீண்டான் மன்னன்]

விழித்துவிட்டான் மன்னனினி விபரீ தந்தான்
 விரைவாக செயல்படவே வேண்டு மென்றே
 குழிதோண்டும் குணச்செம்மல் பொன்னன், தேறி
 கும்பிட்டுத் திரும்புகின்றான், கோலேந் திக்கும்
 பழிஇவனை நம்பியதால் என்ற எண்ணம்
 பலமாக வேருன்ற பார்ப்போ மென்றே
 வழியனுப்பி மஞ்சத்தை நோக்கிச் சென்றான்
 வரவேற்றார் வனிதையர்கள் வழக்கம் போலே!

சூரியனைச் சுற்றிவரும் கோள்கள் போலே
 சுந்தரிகள் நீங்களெனைச் சுற்றி வந்தீர்,
 ஏரியிலே மீன்பிடிப்பார் போல இங்கே
 என்னையிடை வலையாலே பிடித்துப் போட்டீர்!
 காரிருளுக் காகவும்நான் காத்தி ராமல்
 கனிமொழிகள் உங்களுடன் காத்தி ருந்தேன்
 நேரினிலே இன்றென்றன் ஆட்சி நேர்மை
 நேரிழைகள் நான்கண்டேன் புத்தன் போலே

முற்றும்நான் துறந்தேனா? இல்லை! ஆனால்
 முழுநேரத் தொழிலிதுவாய் இருக்க மாட்டேன்
 சிற்றின்பம் சிலநேரம் போதும்; நல்ல
 சிந்தனைக்கே நெடுநேரம் தேவை, நீங்கள்
 கற்றுயரக் கலைப்பயிற்சிக் குதவு கின்றேன்
 கவலையின்றி வாழ்வதற்கு வகை செய்கின்றேன்
 பற்றுடையேன் உங்களிடம்; பழக்கந் தன்னைப்
 பக்குவமாய் மாற்றிடவே முயல்வோ மின்றே!

என்றுரைத்தான் எழில்வேந்தன், இளமான் கூட்டம்
என்னஇது? எனமிரண்டு நின்ற தங்கே!

கன்றுவந்து பருகுமென மடிசு ரந்து
கட்டுமனை வந்தபசு போல்த வித்தார்!
இன்றுமுதல் நீங்களெல்லாம் பூசை ரோசா!
இலவம்பூ எனஎண்ண வேண்டாம்; பெண்ணே!
நன்றுஎனைத் தனித்திருக்க விடுங்கள், என்றான்
நங்கையர்கள் குளத்தெப்பம் போலந கன்றார்!

ஊராவ்வோன் சிந்திக்க உசுப்பிவிட்டான் மனச்சாட்சியை

நான்குசுவர்க் குள்ளிருந்தான் மன்னன், எண்ணம்
நாடெல்லாம் திரிந்துவர விட்டான், ஆமாம்
ஏன்நமக்குக் கதிர்நாட்டான் தொல்லை தந்தான்?
எப்போது முற்பகைவ னான பொன்னன்?
ஏன்நமக்கு முன்கூட்டிக் கூற வில்லை?
எல்லாமே இவன்கூழ்ச்சி தானோ? எங்கே
நான்விழிக்க நல்லுரைகள் தந்த நங்கை?
நடப்புதனை அறிந்தவனைக் கேட்போ மென்று

மாடப்புற மறைந்ததே

காவலனை அழைத்துக் “காவேரி என்னும்
காரிகையைக் கொணர்க!” என ஆணையிட்டே
ஆவலுடன் அவள் வருகை தன்னை நோக்கி
அமர்ந்திருந்தான், “அப்பெண்ணைக் காணாமென்றே
நாவறள நடுங்குகுர லெடுத்துச் சொன்னான்
நாடாவ்வோன் நாகமெனச் சீற லானான்!
‘காவலரா நீங்களெல்லாம்? இங்கி ருந்த
காரிகையைக் காணாமென்றுரைத்தல் வெட்கம்.

'கூப்பிடுங்கள் தளபதியை! கூண்டை விட்டுக் குருவியொன்று பறந்ததைப்போல் குமரி போகக் காப்புக்கு நின்றவர்கள் அனும தித்த காரணத்தை விளக்குங்கள்; எங்குச் சென்றார்? தோப்புக்குள் பழுத்தகனி தொலைந்த தென்றல் தூங்கிவிட்டார் காவலர்கள் என்போம், நீங்கள் தீப்பட்ட மரமாளர் போலு மென்றன் திண்டாடி ஏவலனே வினைமேற் சென்றான்.

“ஒற்றூட வந்தவனோ? இல்லை என்றால் ஓடியதேன்? என்னிடத்தில் உரைத்த தெல்லாம் பற்றேடு பகர்ந்ததுபோல் இருந்த தென்னே! பனிப்புயலாய் மாறினனோ பாவை? யாப்பில் ஒற்றேடி ஒளிதல்போல் ஒளிந்த தேனே? உரையெல்லாம் பொய்தானே? அட்டா நாட்டுப் பற்றூலே பேசுவதாய் பகர்ந்தான், அந்தப் பாவையொரு புதிரானான், பார்ப்போம் என்றான்.

குது குடு பிடித்தது—துரோகம் துணைநின்றது
வஞ்சகவலை விரிக்கப்பட்டது.

வேங்கையென வெகுண்டெழுந்தான் மன்னன், ஏதோ விளையாட்டாய் நாமிருந்தால் கெடுவோம், வேந்தன் மூங்கையைப்போ லிருந்தவரை 'முடியை' வைத்தோம் முரண்டெழுந்தால் முடிவுரைதான் தீட்ட வேண்டும்! தீங்கையவன் எதிர்கொள்ளும் முன்னே சென்று, தீர்த்துவிட தீவிரமாய் முனைதல் வேண்டும். வேங்கையின்முன் வெள்ளாடாய் விளங்கி டாமல் வில்லாளராய்த்தோன்றி எதிர்க்க வேண்டும்”.

“இனிபொறுத்தல் எரிகின்ற வீட்டிற் குள்ளே
 இலக்கியத்தைப் படிப்பதுபோ லாகும், காலம்
 இனிதவிர்த்தால் கடல்பொங்கும் வேளை யாங்கே
 கட்டுமரம் தனைத்தள்ளல் போலே யாகும்!
 கனிபழுத்தால் காம்பறுதல் போலே மன்னன்
 கதைமுடியும் தருணமிது, கைமேல் திட்டம்
 இனிஎதற்குத் தாமதிக்க வேண்டும்? கன்னன்
 இதைக்கேட்டால் ஏற்றுடனே செய்வான் நன்றே!”.

எனஎண்ணித் தோழர்களை அழைத்தான், செய்தி
 என்னவென எடுத்துரைத்தான்; குடியன் துள்ளி
 எனக்கிடுங்கள் அப்பணியைப் படைகள் யாவும்
 என்கையில், இரவோடு இரவாய் மன்னன்
 மனக்கோட்டைத் தனைத்தகர்த்து, மார்பி ளந்து
 மகுடத்தைப் பறித்துங்கள் மடியில் வைப்பேன்;
 எனக்கேதும் பயமில்லை, ஆண்டான் நாளை
 அடியற்ற மரமாவான் உறுதி” என்றான்.

“கொன்றுவிட்டால் நமைமக்கள் விடவே மாட்டார்
 கொதித்தெழுந்தால் நம்படையில் பிளவு தோன்றும்,
 கன்றிறந்த பின்னுமதன் தோலைப் போர்த்திக்
 காட்டிகறப் பதனைப்போல் செய்தல் வேண்டும்!
 இன்றிரவே உருமறைத்துச் சிலபேர் சென்றே
 இந்நாட்டின் காவலனைக் கடத்தல் வேண்டும்
 நன்றியுளார் சிலரெதிர்ப்பார், அதற்குத் தக்க
 நடவடிக்கை தளபதியே எடுக்க வேண்டும்.

வெளிநாட்டுப் பயணத்தை மேற்கொண் டாற்போல்
 வேந்தனிடம் அறிவிப்பில் ஒப்பம் பெற்றுத்
 தெளிவாக அதைநாட்டு மக்க ளுக்குத்
 தெரிவித்தே உண்மையென ஊட்ட வேண்டும்
 நெளிபுழுவே நம் மக்கள், எதையும் நீடு
 நினைத்திருக்க மாட்டார்கள், மறந்தே போவார்,
 ஒளிக்கின்ற மன்னனுயிர் நமது கையில்
 உபயோகம் முடிந்தால்பின் தீர்ப்போம்” என்றான்,

இதுநல்ல திட்டமெனப் பொன்னன் மெச்சி
 “இதையுடனே செய்க!” என ஆணை யிட்டான்.
 எதுசெய்யச் சொன்னாலும் இதோநான், என்னும்
 எரிவிழியன் குடியனுடன் எழுந்தான், தேவன்
 “மது குடித்த மந்தியென அவச ரத்தில்
 மன்னனைநீர் விழித்துவிடச் செய்தல் கூடும்
 இதுசெய்யத் தக்கவரோ ‘கன்னன்’ என்றான்
 எல்லாரும் ஏற்றுடனே வினைமேற் சென்றார்,

கோட்டைக் குள்ளே குழப்பம்

அணித்தலைவர் சிலர்குழ குடிய னோடே
 அரண்மனையை நெருங்குகிறான் கன்னன், என்ன
 துணிவிருந்த போதுமென்ன திருடும் வேளை
 துள்ளிவிழும் பல்லிகூட அச்ச மூட்டும்!
 மணியடித்து விழிப்பூட்டிக் கொண்டி ருந்தான்
 மதிர்காவல் புரிவீரன்! குடிய னோடே
 அணித்தலைவர் வருகையினால் அதிர்ச்சி யுற்றும்
 கவனூட மணியாடி அலறிற் றந்தோ!

காவலர்கள் விழித் தெழுந்தார் அங்கு மிங்கும்
 கலாம் விளைந்தாற் போல்திரிந்தார், குடியன், கன்னன்
 ஏவலர்கள், காவலர்கள் எல்லாம் தங்கள்
 இலக்குளரா? என அறிய வந்தாற் போல
 பாவனைகள் செய்தேமுன் நேறி னூர்கள்
 பரபரப்பை ஆணையிட்டே அடக்கினூர்கள்!
 கோவறையில் கண்ணயரும் இடம டைந்தார்
 குறுக்கிட்டோர் தமையெல்லாம் மாற்றி னூர்கள்!

நம்பிக்கைக் குகந்தவரை நிறுத்தி வைத்து
 நன்றியுளார் எவரெவரோ அவரை யெல்லாம்
 கம்பிக்குள் வைப்பதற்கே ஆணையிட்டார்!
 காவலனின் அறைக்குள்ளே நுழைந்திட் டார்கள்!
 எம்பிவரும் கடலையின் இரைச்சலுக்கே
 எள்ளளவும் கவலையுருக் குமரிக் 'கல்'போல்
 கம்பீர உருவத்தை முற்றும் மூடிக்
 காவலனா முறக்கத்தி லிருந்தா னம்மா!

மயக்கத்தைத் தருகின்ற மருந்தைக் கொட்டி
 மடித்துவைத் திருந்ததுணி தன்னால் கன்னன்
 தயக்கத்தைத் தள்ளிவைத்து, முகத்தை மூடி
 தயாராக வைத்திருந்த பேழைக் குள்ளே
 முயல்குட்டி தனையடைத்தல் போலே வைத்து
 மூடிட்டார் பேழைதனைச் சுமந்து செல்லப்
 பயலறுவர் தமையழைத்தார், சுரங்கப் பாதை
 படிதிறந்தார், வழிநடந்தார் பேழை யோடே;

நகர்கடந்த ஓரிடத்தில் காட்டி னுள்ளே
 நான்கு கல் மண்டபத்தை வந்த டைந்தார்
 பகல்வரும்முன் பேழைதனைப் பதுக்க வேண்டிப்
 பரியோடும் ஆளோடும் பொன்ன னங்கே
 முகங்காணக் காத்திருந்தான், பேழை கண்டே
 முதல்மகவை ஈன்றாள்போல் களித்தான், தீயர்
 அகம்மகிழ்ந்தார் அங்கிருந்து புறப்பட் டார்கள்
 அடவிக்குள் ளிருக்கின்ற குகையை நோக்கி

காட்டகத்துக் குகைக்குள்ளே பேழை! சுற்றிக்
 காலாட்கள்! பொன்னனுடன் குடியன், கன்னன்,
 வேட்டைநாய் ஆடொன்றை மடக்கிக் கொண்டு
 விருந்துக்குப் பறப்பதைப்போல் உணர்வு பொங்கப்
 “பூட்டைநான் திறக்கின்றேன், மன்ன னுக்குப்
 புத்துணர்வு வரும்வரையில் காத்தி ருந்தே
 காட்டிடுவோம் நம்அறிக்கை! அதனை ஒப்பிக்
 கைச்சாத்தை இடும்வரையில் பொறுமை கொள்வோம்!

அறிக்கையிலே கைச்சாத்தைப் பெற்று விட்டால்
 அபாயத்தை நாம்கடந்தோ ராவோம் ! பின்னர்
 பறித்திடலாம் அவனுயிரை; பல்லில் லாத
 பாம்புக்குப் பயப்படுவோ ரிங்கி ருந்தால் !
 கறிக்குதவா காய்ச்செடிக்கு வேலி கட்டிக்
 காவல்யார் வைத்திருப்பார் ? ஆ! ஆ! நம்மின்
 குறிக்கோளை அடைந்திட்டோம்; குடித்த பின்னும்
 குவளைக்கு வாயிலென்ன மேலும் வேலை?

போதுமிவன் சொல்லாடல்' ஆளுக் கொன்றாய்ப்
 புதுத்திட்டம் புகலுவதை நிறுத்தி டுங்கள் !
 எதுக்கு நம்மிடையே பேதம்! இன்னே
 எதுநடக்க வேண்டுமதைச் செய்வோம், உள்ள
 காதுப்புண் ஆற்றாமல் கம்மல், மாட்டல்
 கனமேற்றும் திட்டங்கள் தீட்ட வேண்டாம் !
 வாதுக்கு வரம்பில்லை செயல்மேற் சென்றால்
 வம்பில்லை எனப்பேச்சை முடித்தான் பொன்னன்.

பேழைதனைத் திறக்கின்றான் பொன்னன், தோழர்
 பேராவத் தோடதனைப் பார்க்கின் றூர்கள்!
 ஏழையிடம் கிடைத்திட்ட சோற்று மூட்டை
 எப்பாடு படுமதைப்போல் பேழை! கன்னன்
 வாழையதன் மட்டைதனை உரித்தல் போலே
 வாகாகப் போர்வைதனை நீக்கு கின்றான்!
 கோழைமுன் கோளரிதான் தோன்றி னாற்போல்
 கூட்டத்தார் ஒரேகுரலில் ஆ!என் றூர்கள்:

கொளுத்தும் வெய்யிலில் கூகையென குறுகிய
 மனத்தினர் தவித்திட்டார்

கன்னனையும் 'குடியனையும், தேவ தேவன்
 காலாட்கள் அனைவரையும் முறைத்துப் பார்த்துப்
 பொன்னன்றன் முகம்சிவக்க, விழிசிவக்கப்
 பொறியின்றி எரியுமிழப் பேசு கின்றான்,
 'என்ன இது' எவர் சூழ்ச்சி? யார்பொ றுப்பு?
 எவ்வாறு நடக்கஇதை அனும தித்தீர்?
 அன்னத்தைக் கொணராமல் ஆந்தை தன்னை
 அடைத்துவந்தா அலங்காரப் பேச்சு விழ்த்தீர்?

இத்தனைபோர் நற்றிறமும் சேர்ந்த திந்த
 இமைதிறவா சடலந்தான் போலும்? என்னே?
 கத்துகட லொதுக்குகின்ற சோழிக் குள்ளே
 கவின்முத்தைத் தேடுகின்ற ஆளாய் போனீர்!
 எத்தனைநாள் திட்டமிட்டோம்? இலாப மென்ன?
 இறுதியிலே ஏமாந்தோம், எவரோ நம்மை
 நத்துபவர் போலிருந்தே கீழ் றுப்பு
 நடத்தியுளார் இதைத்துலக்க வேண்டும், என்றான்.

நம்திட்டம் தனையறிந்து நந்தம் ஆளை
 நறுக்காக உயிர்போக்கி மன்னன் போலே
 நம்பிடவே படுக்கையிலே வைத்து மூடி
 நமைஏய்த்து விட்டானே சாலி, நாளை
 அம்புக்கு நம்மார்பை உறையாய் மாற்றி
 அவன்நம்மைத் தண்டிப்பான், அடடா ஏதோ
 கொம்புத்தேன் குடிக்கத்தான் ஆசைப் பட்டோம்
 குளவியையும் கொடுக்கையும் மறந்தேப்போனோம்.

என்றிரக்கம் தெரிவித்தான் தேவ தேவன்
 எதற்கிந்த ஒப்பாரி? படைத்த லைமை
 என்னிடத்தி லிருக்கையிலே ஈங்கென் அச்சம்?
 எல்லாரும் புறப்படுவோம் அரன் மனைக்கு!
 மன்னனுடன் நேரடியாய் மோதிப் பார்ப்போம்,
 மகுடபதி ஆட்களைநாம் சிறையில் வைப்போம்,
 பொன்னுக்கே ஒளியுண்டாம் என்ப தாலே
 போர்க்கருவி ஆவதிலை என்றான் கன்னன்.

[தோல்வியில் பிறந்ததுடிப்பு-பொன்னன் கூட்டம்
புதுத்தெம்பு பெறுகிறது.]

கல்லுடைத்தாற் போற்குதிரைக் குளம்பொ லிக்கக்
கடுவேக மாய்ப்பறந்தான் பொன்னன், ஆட்கள்
செல்லெறும்போ ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்க் கூடிச்
செல்வதைப்போல் சென்றார்கள் அரண்மனைக்குள்
செல்வயலில் விழுகின்ற சிறவிப் புட்போல்
நெறிபிறழ்ந்தோர் நுழைந்தார்கள கலகம் ஏதும்
இல்லையென அறிந்தார்கள் வரும்முன் காக்கும்
ஏற்பாட்டைச் செய்தார்கள் சிறையில் கூட்டம்!

“நெருக்கடியில் நாமுள்ளோம் அதனால் நாட்டின்
நிலையுமதே எனநாட்ட வேண்டும், சோற்றுப்
பருக்கைதனை வீசிவிட்டால் காக்கைக் கூட்டம்
பறந்தோடி வாராதோ பக்கம், மன்னன்
இருப்பிடத்தை நாமறிய வேண்டும்; இன்றேல்
எதிர்ப்புக்கு வலுதந்தோ ராவோம், வேந்தன்
நெருப்பாகத் தானிருப்பான், நீராய் மாறி
நிச்சயமாய்ப் பகைப்புகையை அடங்கச் செய்வோம்!”

[சாலி கொல்ல முடியாதபடி
 தப்பிவிட்டதால், பொன்னன்
 கூட்டத்தினர் மன்னர் காணாமல்
 போய்விட்டதாக மக்களுக்கு
 செய்தி விடுத்துத் தாங்கள்
 ஆற்றாமையை நயமாக வெளிப்
 படுத்தி அதே நேரத்தில் மன்ன
 னைத் தேடிப்பிடித்துத் தீர்த்துக்
 கட்டவும் திட்டமிட்டு விளை
 யாற்றுகின்றனர். இவர்களை
 புரிந்துக்கொண்ட அறிவுநலம்
 பெற்ற சிலர், குழு அமைத்து
 மன்னரைத் தேடுகின்றனர். இக்
 காவியக்கதவை திறந்து நாம்
 காணக்கூடிய காட்சிகள்
 இவையே]

ஓநாயின் அழகையும்

சரிக்குருவிகளின் சமாதானமும்

அவசரமாய் அவைதன்னைக் கூட்டச் செய்தே
 அழகாக நடித்திட்டான் பொன்னன், ஏதோ
 கவலையினால் தடுமாற்றம் பெற்றான் போலே
 கச்சிதமாய் முகபாவம் தன்னை மாற்றி,
 நவநிதியாம் நம்மரசர் தன்னை யாரோ
 நடுநிசியில் கொல்வதுபோல் களவு கண்டேன்
 அவசரமாய் அரண்மனைக்குச் சென்று பார்த்தேன்
 அந்தோ! நம் அரசரவன் இல்லை நொந்தேன்.

“நகரெல்லை முற்றிலும்நான் தேடிப்பார்த்தேன்
 நல்லவர்கள், தளபதிகள், கன்னன் தோழர்
 புகமுடியா புதர்களுடும் புகுந்து பார்த்தார்,
 புலனென்றும் அறியாவல் திரும்பி வந்தார்
 இகழ்வாரோ மக்களெனும் எண்ணம் ஓர்பால்
 எம்மரசர் இல்லையென்ற ஏக்கம் ஓர்பால்
 நகம்பிய்க்கப் பட்டதுபோல் நெஞ்சம் நோக
 நாட்டாரே! நல்லாரே நான்நிற் கின்றேன்.

காவலரைக் காணாமல் கோட்டைக் குள்ளே
 கால்வையேன் என்றேன்நான், காட்டுக் குள்ளே
 தீவளர்த்துக் குளித்திடவும் துணிந்தேன், வேந்தைத்
 தீயரென்ன செய்தாரோ என்று நொந்தேன்!
 கேவலம்நம் உயிர், மன்னர் கிடைத்த பின்னர்
 கெட்டாலும் நமக்கதிலே மகிழ்ச்சி' நாமோ
 சாவதொன்றும் பெரிதில்லை, நாட்டை வேந்தைச்
 சதிகார ரிடமிருந்து காப்பீ' ரென்றான்.

“இவரெல்லாம் தடுத்தனால் இந்த வேலை
 இதையெல்லாம் கூறுகின்றேன், எனினும் நெஞ்சம்
 சுவர்மோதி விழுந்தகலம் போலே, சோகச்
 சமைதாங்க முடியாம லுள்ளேன். ஆள
 எவரேனும் பொறுப்பேற்று எனைவி டுத்தால்
 எம்மரசர் எங்கென்று தேடிப் போவேன்
 அவர்கிடைத்தால் உடன்வருவேன், இன்றேல் யாரும்
 அழவேண்டாம் என்முடிவு, என்றான் பொன்னன்

இத்தருணம் குடியனுடன் கன்னன் தேவன்
எல்லாரும் ஒருகுரலில் “நீங்களி ன்றேல்
கொத்துமல்லி தளிர்நனைக் கோடை நாளில்
குன்றின்மேல் போட்டதுபோ லாமே நாளும்!
எத்தனைதான் படையிருந்த போதும் மாற்றார்
இந்நாட்டை அடிமைகொளஸ் எளிதாய்ப் போகும்
மெத்தமன மிரங்கிடுங்கள், எங்க ளுக்கு
மிகத்தேவை உங்களது தலைமை” என்றார்

பொன்னனுக்கு வேண்டியபோர் வீர ரெல்லாம்
பொதுமக்கள் போர்வையிலே வந்தி ருந்து
“மன்னரிவண் வரும்வரையில் அமைச்சே ஆள்க!
மனத்துயரை ஆற்றிடுக ” என்றே ஆர்த்தார்
“என்செய்வேன் என்நலத்தைப் பார்த்தால் நீங்கள்
ஏங்கிடுவீ ரென்பதனால் ஒப்பு கின்றேன்
மன்னரையான் தேடுதற்கும், மக்கள், சேவை
மதிப்புக்கும் மட்டும்நான் ஆள்வே” னென்றான்

ஏய்ப்பனை அடையாளங் கண்டவர் சிலர்

இதுநல்ல நாடகமென் றெண்ணி யோரும்
எவ்வளவு நல்லாரென் றயர்ந்த பேரும்
வதுவைக்கு வந்தவர்கள் விருந்தைப் பெற்று
வாயளத்தல் போலளந்து போனார், ஆங்கே
இதுவரைக்கும் இவன்செய்த சூழ்ச்சிக் கெல்லாம்
இதுவன்றே முத்தாய்ப்பு’ ஏய்ப்பன் வாழ்வோ
எதுவரைக்கும் எனப்பார்ப்போம் இவன்றன் கீழ்மை
எடுத்துரைப்போம் எனச்சிலரும் எண்ணிச் சென்றார்.

அடக்குமுறை ஒருபுறத்தில், மற்றோர் பக்கம்
 ஆண்டவன்பால் அன்புடையான் போலே பேச்சு
 நடத்தையெலாம் தீவிரமாய் இருந்த போதும்
 நாட்டார்பால் நல்லெண்ணம் போலந் டிப்பு!
 வடக்கிருந்து வீசுவதைத் தென்ற லென்றால்
 வடித்தெடுத்த அறிவிலியே ஒப்புக் கொள்வான்
 கெடநினைத்துப் பந்தயமும் கட்டி விட்ட
 கீழ்மக்கள் பலரவனை நம்ப லானார்!

கதிர்நாட்டான் சதியால்தான் மன்னன் ஏதோ
 கடத்திவிடப் பட்டதுபோல் பேச்சு விழ்த்தான்
 எதிர்நாட்டு முத்தரசன் தன்னைப் பற்றி
 இழிவான கதைகட்டி விட்டான், நாட்டைப்
 புதிதாக்கிப் புனிதத்தைத் தருவிப் பான்போல்
 பொதுமக்கள் முன்னிலையில் நடித்தான், சாலி
 எதிராளி யிடமிருந்தால் மீட்டு வந்தே
 இந்நாட்டை ஒப்படைப்பேன் என்றே ஏய்த்தான்.

[மோசடிக்கு முட்டுக்கொடுத்தனர்—முடத்தனத்தில்
 மூழ்கிய மக்களில்பலர்]

பாளைதனைப் படகென்றான், பாழும் மக்கள்
 பாற்கடலில் பயணமெனப் புறப்பட்டார்கள்!
 சூனையிலே பொன்சமைபல் என்றான், மூடர்
 கூடர்கூடத் தெரியுதெனச் சுற்றி வந்தார்!
 ஊனையினை நாதமெனப் பொன்னன் கூட்டம்
 ஓயாமல் விளம்பரந்தான் செய்த தாலே
 காளையரும் கன்னியரும் கருத்தி ழந்து
 கபடனிடம் நம்பிக்கை வைக்க லானார்!

பொன்னனது புரட்டுதனை மக்க ளுக்குப்
 புரிந்திடவே எடுத்துரைத்தார் புரட்சி வீரர்!
 தென்னையிலே புல்லறுப்பான் பேச்சை நம்பிக்
 திருநாட்டீர் ஏமாற வேண்டா மென்று
 சொன்னதனைப் பல ரெண்ணிப் பார்க்க லானார்
 சொரணையிலா சிலர்மட்டும் மாறிப் போனார்!
 அன்னைக்கும் மேலாக ஆடற் பெண்பால்
 அன்புடைய அசடரெல்லாம் பொன்னன் ஆள்தான்.

விழித்திருந்தோர் விளக்கம்

பொன்னன்தான் ஆளுகின்றான், நமது மன்னன்
 போனஇடம் இன்றுவரை தெரிய வில்லை'
 பன்னீரில் தாமரையை வளர்த்தே னென்று
 பசப்பியதை நாமெல்லாம் நம்பி விட்டோம்
 பன்னீரி லாக்கமலம் பூக்கு மென்று
 பகுத்தறியும் ஆற்றலற்றுப் போனோம், ஏதோ
 பொன்னனிடம் சூதுளதாம் என்ற எண்ணம்
 பொதுமக்கள் நெஞ்சத்துள் புகுந்த தம்மா'

குந்தஇடம் கொடுத்தமரந் தன்னைக் கொத்தும்
 கூரலகு மரங்கொத்திப் பறவை போலே
 வந்தவழி பாராமல் வாழ்த்தி, ஊக்கி
 வளர்த்துவிட்ட காரணத்தால் பொன்ன னின்று
 தந்திரத்தைத் தன்திறமாய்க் கொண்டு, மன்னன்
 தனைக்கடத்தி விட்டானே, என்றே மக்கள்
 வெந்தழலாய் மாறுகிறார், இனையோர்க்கூட்டம்
 வேங்கையென எழுந்ததடா வெகுண்டே எங்கும்!

கொன்றிருப்பான் என்பார்கள் சிலபேர், ஊகும்
கொட்டடியில் வைத்திருப்பான் என்பார் மற்றோர்,
நன்றியிலான் செய்கைதனை நசுக்கவேண்டும்
நமையொடுக்கத் துணிந்திட்டான் தீயன் என்னே'
பன்றியவன் வேழமென நினைத்துக் கொண்டு
படைபலத்தால் பலர்பலத்தை எள்ளு கின்றான்
கொன்றன்ன செய்தானைக் குறிவைத் திட்டோம்
கொடுங்கோலைச் சாய்த்திடுவோம், என்றார் மக்கள்

தன்னடிமை ஆட்களையே ஏவி விட்டுத்
தகராறை வளர்த்திட்டான் பொன்னன், வீரர்
என்னசெயல் நமதென்றே ஓர்ந்தி டாமல்
எதிர்ப்பாளர் தமைச்சாடிச் சிறையில் போட்டார்
அன்னத்தின் பண்புநலன் அறியா வேடர்
அதன்கறிக்கே அறுப்பதைப்போல் செயல்பட்டார்கள்
மன்னவனாய்த் தொடர்ந்தி ருக்கப்பொன்னன் போட்ட
மகத்தான திட்டத்தைக் கொண்டு சென்றார்.

நாட்டினிலே பெருங்குழப்பம்! சாலி என்று
நகருள்ளே நுழைவானோ என்றோர் அச்சம்
பூட்டிவைத்த புலிதப்பிப் போன தென்றால்
போகாதோ நிம்மதியும்? பொன்னன் கூட்டம்
ஆட்டுக்கல் லுள்ளடைந்த கரப்பான் போலே
ஆபத்தின் கீழிருந்தே அரண்ட போதும்
நீட்டாண்மை செய்வதிலே சளைக்க வில்லை
நினைவினிலே சாலிவரத் தவறு வில்லை

சதித்திட்டம் நிறைவேறப் பெற்ற தாலே
 சரித்திரத்து நாயகனாய் மாறும் பொன்னன்
 விதித்திட்ட வரிகண்டும் ஆணை கேட்டும்
 விலாநோகச் சிரித்திட்டார் மக்கள், ஓடும்
 நதிக்கரையில் ஒதுங்குகின்ற நாணலைப்போய்
 நம்மக்கள் பிரம்பென்று மயங்கி னூர்கள் !
 மதிக்கெட்டோம் மதங்கொண்ட மன்னன் பொன்னன்
 மகுடத்தை இறக்குவதே மேலென்றார்கள்.

“ஒண்டவந்தோன் ஊராளு கின்றான், இன்னும்
 உரிமையுளோன் கதிதெரியவில்லை, வீணை
 அண்டையிலே உள்ளகதிர் நாட்டான் மீதா
 அவதூறு. வீண்பழிகள் அட்டா! ஏதோ
 எண்டிசையும் வென்றுவந்த வீரன் போலே
 இவனுக்கு விளம்பரங்கள்! மானம் பேணும்
 பிண்டங்கள் உள்ளவரை சாலி நாட்டின்
 பெருமைக்குக் குந்தகந்தான்,, என்றார் மக்கள்!

அதிகாரம் கைவந்த காரணத்தால்
 ஆகாதோர் பட்டியலைத் தீட்டிக்கொண்டு
 சதிகாரர் இவரென்று குற்றஞ் சாட்டிச்
 சழக்கனவன் தொல்லைபல கொடுக்கலானான்
 மதியாரைத் தன்வழிக்குக் கொணர வேண்டி
 மகுடபதி பணம்பட்டம் தந்தான்; ஆனால்
 முதியோரும் சிந்திக்கத் தெரிந்த பேரும்
 மூர்க்கனுக்கு மாற்றணியில் திரளலானார்!

காட்டிக் கொடுத்தவர் கனவான் ஆனார்

ஆதாயம் பெறநினைத்த அற்ப ரெல்லாம்
 ஆளவந்தோன் பின்திரண்டார்; வாழ்வு கண்டார்
 “காதாரக் கேட்டுமகிழ்” என்று கற்றோர்
 காவியமும் புனைந்தளித்துக் காசு பெற்றார்,
 ஆதார நற்குணங்கள் அனைத்தும் விற்கே
 அவனிடத்தில் பதவிபெற்றோர் பெருக லானார்!
 சூதாடி வென்றிட்ட துரியன் போன்றோர்
 சூழ்ச்சிக்கே எதிரணியும் வலுத்த தம்மா!

நாடெங்கும் கலவரங்கள், அமளி, பொன்னன்
 நாடாளும் தரத்தாலே கொதிப்பு, நல்ல
 பாடொன்றும் இல்லாமல் செல்வ னானேன்
 படாடோபம் காட்டுதல்போல், பதவி பெற்றோன்
 ஆடொன்று கிடைத்திட்ட நரியைப் போலே
 அடாவடிகள் செய்திட்டான் பேச்சால் ஏய்த்தான்,
 பீடொன்று செயல்வழியே காட்டா மூடன்
 பிதற்றலினால் ஆரவாரம் செய்து வந்தான்.

பற்றுடையோர் பணி தொடங்கினர்

நாட்டுநிலை இதுவாக மறைந்து விட்ட
 நாயகனைத் தேடுவதை நாட்டார் ஏற்றார்
 ஊட்டுகின்ற பசுவுக்குக் கன்றே இன்றேல்
 உளந்துடிக்கும் என்பதுபோல் சாலி மன்னன்
 நாட்டுக்குள் இல்லையெனும் நிலையால் நல்லோர்
 நடுக்கடலில் நாவாய்ப்போல் தத்த ளித்தார்!
 வீட்டுக்கிங் கொருவரெனத் திரட்டிக் கொண்டு
 வினைவழியும் துணைநலமும் காண லானார்!

கதிர்நாட்டுள்; கானகத்தி விரண்டி லொன்றில்
 காவலனைக் காணாமற் போனால், பொன்னன்
 சதியாலே அவர்மாய்ந்தார் என்று தேறிச்
 சரித்திரத்தின் ஏட்டைநாம் புரட்ட வேண்டும்
 மதிவாணர் நாட்டிற்குள் ளிருங்கள், நல்ல
 மறவரெலாம் வெளிப்போந்து தேடிப்பார்ப்போம்
 கொதிக்காமல் வேகாது சோறு, மக்கள்
 கொதித்தால்தான் நல்லாட்சி மலரும் கண்டீர்!

அணியிரித்தங் கறிவுரையும் தந்தார் மக்கள்
 அன்புக்கே இலக்கான அருணன், வீரர்
 அணியெட்டுத் திக்குக்கும் சென்ற தம்மா,
 ஆழ்கடலைப் போன்றமனச் சான்றோர் நின்றார்
 துணிமூடி நெருப்பணையப் போவ தில்லை,
 தொல்லைகளால் நம் மணியும் சோர்வதில்லை
 அணிவல்லோம் நாமென்று சூளுரைத்தே
 ஆர்ப்பின்றிச் சீர்ப்பணியைத் தொடங்க லானார்!

[சிற்றின்பத்தில் திளைத்து
—நாட்டு நடப்பை மறந்து
கிடந்த சாலிக்கு, நீதி போதனை
செய்த நங்கை காவேரி, மன்ன
னும் அறியாவண்ணம் சுரங்கப்
பாதை வழியே வெளியேறித்
தனது தந்தையுடன் காட்டுக்
குடிசையில் வாழ்ந்து வருகிறாள்.
சாலி மன்னனும்—பொன்னன்
கும்ச்சிக்கு இரையாகாமல் தப்பி
வருகின்றான். எ தி ர் ப ர ரா
வகையில் காட்டில் காவேரி
யைச் சந்திக்கின்றான்.]

கதிர் நாட்டு வேந்தன் முத்தர்
சனும், அவனது தோழர்களான
பல சிற்றரசர்களும் காட்டில்
வேட்டையாடவருகின்றனர். அவர்கள் அம்புக்குத் தப்பிய
புலியைத் தேடிவருகையில், புலியால் நல்லான் தாக்கப்பட—

சிற்றரசர்கள் அவனையும், சாலி, காவேரி ஆகியோரையும்
மீட்டு கதிர்நாடு செல்வதை இக்காவியக் கதவைத்
திறந்து காணலாம்.]

காட்டகத்து வாவியிலே கமலக் கூட்டம்
கைப்பந்தம் போல்நீண்ட மொட்டு; தென்றல்
ஆட்டிவிட இடம்வலமாய் அசையும் போதில்
ஆமாமாம் எனும்மாந்தர் நினைவையூட்டும்!
நாட்டகத்து நடப்பினையே வெறுத்து வந்த
நல்லானின் குடிசையதன் மருங்கே, நல்ல
பாட்டகத்தில் பொதிந்துள்ள பொருளைப் போலே
பைங்கிளியும் அக்குடிசைக் குள்ளி ருந்தாள்.

மரயிருந்து புள்ளிசைக்கத் கீழ்த்தி சையில்
 மண்மாதா நெற்றியிலே திலகம் தோன்ற
 நரம்பறுந்த யாமெனவே மூங்கில் மோதி
 நயக்காத ஒலியெழுப்ப; அகன்ற வானில்
 இரவெல்லாம் மொய்த்திருந்த மீன்கள் வந்தே
 எழிலார்ந்த மாக்கோலப் புள்ளி யாக
 வரவேற்கும் வாசலிலே கோலம் போட
 வந்திட்டாள், வாளைவிழி வடிவில் பெற்றாள்

கொடுவாரும் கோடரியும் சுமந்த வண்ணம்
 குமரியிடம் பேசுகின்றான் நல்லான் “அம்மா
 நெடுநேரம் ஆகும்நான் மீள; எங்கும்
 நீசென்று தேன்தேடி அலைய வேண்டாம்!
 குடுவைக்குள் இருக்குந்தேன் உனக்குப் போதும்
 குடித்துவிட்டே உள்ளபணி முடித்துப் போடே!
 அடுப்படியில் கிடக்காதே ஆடிப் பாடி
 அயருங்கால் படல்கொண்டு வாயில் மூடு’

குளிக்கின்றேன் எனக்குட்டை தன்னில் மோதி
 குடியேற்றம் கொண்டதுபோல் கிடந்தி டாதே!
 களிக்கூட்டம் தினைக்கதிரைத் தின்னும், ஓட்டு
 கிழக்குரங்கு தொல்லைதர வந்தால் சாடு’
 களிகிண்டு: நீயுண்டு படுத்துத் தூங்கு’
 கனியிருக்கும் இனியதனை உண்டு பாடு’
 வெளிய்போந்தே என்னையெதிர் பார்த்துப் பார்த்து
 விழிநோக்கக் கால்கடுக்க நிற்க வேண்டாம்’

சொன்னதெலாம் மனம்ஏற்று! போன பின்னர்
 சுனைதேடி ஆடாதே மகளே' மேலும்
 என்னத்த நானுரைக்கக் கூடும்? காட்டில்
 இளமங்கை உளைத்தனியே விட்டுச் செல்ல
 என்மனமோ ஒப்பவில்லை என்ற போதும்
 இருக்கிறதே வயிறென்று ஒன்றும்'' என்று
 முன்வரிசைப் பல்விளங்கச் சிரித்துச் சொன்னான்
 முழுநிலவின் மறுபிறப்பும் முறுவ லித்தான்

சின்னபெண்நான் என்றநினை வுங்க ளுக்குச்
 சிறிதளவும் குறையவில்லை அப்பா; நானும்
 சொன்னதையே சொல்கின்றீர் மறந்தா போவேன்
 சூரியனைத் தீண்டியெது மீண்டு போகும்?
 என்னையிவண் எம்மிருகம் தாக்கி மீளும்?
 எனக்களித்த பயிற்சியெலாம் மறந்தா போச்சு?
 சொன்னதெலாம் நினைவிருக்கும் அப்பா' நீங்கள்
 சுற்றியலைந் திருக்காதீர் வந்து சேர்வீர்!

அப்பன்றன் அறிவுரைக்குப் பதிலும், பெற்ற
 அப்பனுக்கே அறிவுரையும் கூறி விட்டுத்
 தப்பாமல் கலயத்தில் களியும், மாவும்
 கருத்தாக நிரப்பிவந்து கையில் தந்தே
 'அப்பா' நீ விரைந்துவர வில்லை என்றால்
 அடிபார்த்து நான்தேடி வருவேன், ஆமாம்
 எப்போதும் ஓயாமல் உழைத்தி னைத்தால்
 என்மனசு கேட்காது சொன்னே' னென்றான்

நடைபோட்ட நல்லான்றன் அடியேன் மேலே
 நயனத்தை மேயவிட்டு மீட்டு வந்தாள்
 எடைபோட்டே எடுத்திளைத்த பதுமை போலே
 எழிற்கோலம் காட்டுகின்ற மேனிக் காரி'
 இடைநோக மாக்கோலம் போட்டுத் தீர்த்தாள்;
 எழுந்திருந்து வாளியில்நீ ராடப் போனாள்;
 உடைகளைந்து கரையின்மேல் வைத்தாள், நீரால்
 உடல்முடி நீந்துகிருள் மீனைப் போலே!

மல்லாந்து நீந்துங்கால் உச்சி வந்த
 மதித்துணைவன் பார்த்துமகிழ்ந் திட்டான், கொங்கை
 எல்லைமுனை தனைப்பார்த்த ஆணை, வண்டோ
 ஏற்றபெடை தாமரைமேல் மொய்த்த தென்றே
 அல்நிறத்தை சுற்றிவர அணங்கும் ஓட்டி
 அயர்ந்திட்டாள் அதன்தொல்லை தாள மாட்டாள்;
 இல்லாத ஒன்றுக்கு வண்டும் ஏங்க
 ஏந்திழையோ கரைநோக்கி நீந்த லானாள்!

கரைமீது புதர்மறைவில் கண்ணி ரண்டு
 கன்னியவள் மேனிதனை மேய்ந்த உண்மை
 கரைநெருங்கும் நேரத்தில் கண்டாள், வெட்கிக்
 கண்சிவந்தாள், கண்டவனும் வெட்கப் பட்டான்
 இரைதேடும் முதலைகரை ஏறுமாப்போல்
 இளமானும் ஊர்ந்துவந்தே உடையெடுத்தாள்
 திரையிட்டாள் திரட்சிக்கு புதர்மறைந்த
 திருடனெவன் எனத்தேடிச் சென்று பார்த்தாள்

கொன்றிருப்பாள் வேற்றாளாய் இருந்தி ருந்தால்
 குறும்பனிவன் குறுநகையில் மயங்கி ஆளைத்
 தின்றிருந்தாள் தினவெடுத்த தோளன் வந்து
 தீண்டி டி னும் தடுக்கின்ற திறமி ழந்து
 நின்றிருந்தாள்; அவன் நெருங்கி வந்தான், கண்ணில்
 நிறைந்திருந்த வியப்பதனை நாவில் தேக்க
 நன்றுன்னைச் சந்தித்தேன் என்றான், பெண்ணே
 நடந்திடுங்கள் குடிசைக்கே அடைத்தேன் என்றான்,

இங்கிவந்தான் வந்தவித மென்ன? என்றே
 எண்ணியவன் குழம்புகின்றான், என்ற போதும்
 கங்குலிலே கைவிளக்கைப் பெற்றான் போலே
 கட்டில்லா பெருமகிழ்ச்சி நெஞ்சில் கண்டான்
 இங்கேனே இந்தவழி தனித்து வந்தார்?
 இளைத்தவுடல் களைத்தமுகம் எதனா லென்று
 மங்கையவள் மனத்திற்குள் நினைத்த வாறு
 மாத்தினையும் தேனுமவன் உண்ணத் தந்தான்

ஆடிக்கு முன்னாளில் மணமு டித்தல்
 ஆகாதாம் உறவந்தத் திங்க ளென்று
 தேடியொரு மாதத்தின் பின்னே, பெண்ணைத்
 தீண்டுதற்குக் குறித்திட்ட இரவில் ஆளன்
 கோடிநதி வெள்ளம்போல் உணர்வோட் டத்தைக்
 கூடுதற்கு முன்காணும் நிலைமை போலே
 தேடிவராச் செல்வமெனக் கண்ட மங்கை
 திருமுகத்தைப் பார்த்தபடி தின்று சொன்னான்.

இளமங்கை இதழுடுத்த தேனை மாந்தி
 இரவுபகல் பாராமல் இன்பந் தேடி
 உளங்களித்தே இருந்ததொரு காலம், அன்றே
 உறங்கிவிட்ட பொறுப்புணர்வை எழுப்பி விட்டும்
 களங்காண வேண்டியவர் கட்டில் வேட்டைக்
 காரரென வாழுவதா? என்று கேட்டும்
 வளமற்ற கரம்புநில மான நெஞ்சில்
 வான்மழையாய் அறிவுரையைப் பெய்த பெண்ணே

ஆட்சிதனைப் பற்றமன ஆர்வ முற்றே
 அகலொளியை அணைத்துவிட்டு வாழ்ந்த பொன்னன்
 ஆட்களுடன் சதித்திட்டம் தீட்டும் செய்தி
 அறிந்துவந்து காவலென்றான் உரைத்தான்; நானே
 வாட்கொண்டு பகையொடுக்கும் வகையி ழந்து
 வாழ்ந்திருந்த காரணத்தால் உயிரைக் காத்துக்
 காட்டுக்குத் துளைப்பாதை வழியே வந்தேன்
 கரந்துரைந்து கனியுண்டு களைத்தே னந்தோ

தப்பிவந்தே னென்றாலும் பொன்னன் ஆட்கள்
 தலைதேடி அலைவார்கள் கண்டால் கொல்வார்
 கொப்புளங்கள் மேனியிலே என்றால் கூடக்
 குத்திவிடத் துடிக்கின்ற கொள்கை மாந்தர்
 இப்புனியின் கொப்புளமாய் ஆன என்னை
 ஈட்டிமுனை யால்கிழிக்கத் தேடார் கொல்லோ
 சப்பிஎறிந் திடுகின்ற மாவின் கொட்டை
 சார்நிலைகள் ஒத்துழைத்தால் முளைக்கட் சூடும்!

அப்படித்தான் என்நிலையு மின்று மீண்டும்
 ஆட்சிக்கு வருவேனோ இல்லை, மாண்டு
 குப்பையெரு வாகத்தான் போகின்றேனோ
 குறியின்றி திரிந்திட்டேன் காட்டில், பெண்ணே
 இப்போதோ உன்னுணையைப் பெற்றேன், நன்றே!
 எப்படி நீ அரண்மனையை விட்டு வந்தாய்?
 செப்பிடுக எனக்கேட்டான் பெண்ணே ஆழ்ந்த
 சிந்தனையி லிருந்தமனம் மீட்டுச் சொல்வாள்;

என்னுரையால் தங்களது வினையில் மாற்றம்
 ஏற்பட்ட நிலைகண்டேன், எனவே மேலும்
 என்றனுக்குப் பணியாங்கே இல்லை என்றும்
 இருந்தாலும் என்னையிடர் சூழ மென்றும்
 அன்றேநான் எண்ணியதால் மீண்டு வந்தேன்
 அயராதிர் துளைப்பதை அறிவேன் நானும்!
 நன்றியுள் சேவகராம் எனது தந்தை
 நன்கறிவார் அரண்மனையின் மறைகள் யாவும்

“பனைமட்டைக் காதொத்த தேளாம் பொன்னன்
 பழிச்செயலைச் செய்வதற்கே அஞ்சான் என்று
 தினையளவும் நானெண்ண வில்லை பெண்ணே
 தேனீக்கள் இனிப்பதிலை என்று கண்டேன்
 வினைவலியைப் பெருக்காது விந்து பந்த
 வினையாட்டை விரும்பியதால் அரசைத் தோற்றேன்
 உனையண்டும் நிலையுற்றேன் உய்வே னென்ற
 உள்ளொளியால் நிமிர்கின்றேன்” என்றான் சாவி.

இவ்வாறுங்(கு) உரையாடல் நிகழும் போதே இருமலொலி செவிமோத நிமிர்ந்த மன்னன் நவ்வியெனச் காதுயர்த்தி, அமைதி காக்க நங்கையவள் நகைத்தபடி அப்பா! என்ருள் தெவ்வரென நினைத்திட்டேன் தீர்ந்தோ மென்று திகைத்திட்டேன் நகைக்கின்றாய் நீதான் ஏடி! செவ்வானச் சீர்கன்னந் தன்னைக் கொத்த சிந்தையைஏன் கிளறுகிருய் எனந கைத்தான்

மன்னவனை உள்ளிருத்தி மங்கை மட்டில் மரத்தடிக்கு வந்திட்டாள், நல்லான் ஏதோ இன்னலினை எதிர்கொண்டான் போலே அஞ்சி இங்குமங்கும் பார்த்தபடி விரைந்து வந்தான் “என்னப்பெண்? எங்கேனும் சுற்றி னாயா? இவ்வனத்தில் சிலபுரவி ஆட்கள் கண்டேன் தென்னையிலே தேனெடுக்கும் ஆட்கள் போலும்? திரிகின்றார் நம்மையவர் கண்டால் தீது”

என்றபடி உள்ளழைத்து வந்தான்; அங்கே ஓராளைக் கண்டவுடன் அயர்ந்து நின்றான் மன்னவனை அறிமுகந்தான் செய்தான் நங்கை மகிழ்ச்சிக்கும் துயருக்கும் இடையே நெஞ்சைச் சின்னேரம் ஆடவிட்ட பின்னர் சொன்னான் சிறுபொழுதும் இங்கினிநாம் இருத்தல் தீதே ஒன்னலரோ உங்களைத்தான் தேடக் கூடும் உள்ளிருந்தால் நமையவர்கள் அறிவர் என்றான்

மறைந்துறைய ஓர்குகையைத் தேட வேண்டும்
 மாற்றலர்க்கோ இக்குடிசை தெரிதல் தீதாம்
 உறையுனிதைக் கண்டாலோ ஐயங் கொள்வர்
 உளரிவனே என்றெண்ணித் தேடச் செய்வர்
 பறையறைத்தற் கொப்பான குடிசை தன்னைப்
 பார்க்கும்முன் எரித்திடவே வேண்டு மென்றான்
 நிறையழிக்கப் பட்டவளின் நெஞ்சம் போலே
 நின்றெரியத் தீப்பரவ அகல லானார்

இதுவரையில் நமதுவினை சரியே ஆனால்
 இவ்விடத்தை விட்டேநாம் அகல வேண்டாம்
 பதுங்குதற்கு இடந்தேடி அலையும் போது
 பகைவரெமைப் பார்த்துவிட வாய்ப்பும் உண்டே!
 எதுவரினும் வரட்டுமவர் யார்தா னென்றே
 இங்குள்ள புதர்மறைந்தே கண்கா ணிப்போம்
 இதுதருணம் அன்னவரைக் கண்டால் வெல்ல
 ஏதேனும் தோதுண்டா என்றே ஆய்வோம்

மக்களிடம் நாம்பிணைப்பை விட்டு விட்டால்
 மறந்திடுவர் மரபிதுவாம் காலம் போனால்
 பக்குவப் ப டாமனத்தர் பயத்தால் ஆகும்
 பாதகரை மேலென்றே ஏற்றுவார்கள்;
 எக்குறையும் பெரிதன்று பலருக் கிங்கே
 இடுப்புக்குக் கீழ்மேலே ,சாண்'தான் தேவை!
 அக்கறையாய் அதன்தேவைக் கேயுழைப்பார்
 அத்தகையோர் வாழுமட்டும் அறமா வெல்லும்?

இங்கிவர்தான் கரந்துறைந்தால் பொன்ன னங்கே
 எதிர்வினாவே இல்லாமல் ஆள்வான், ஏதோ
 அங்கிங்கென் றேசிலர்தான் எதிர்ப்பர், அன்றர்
 அணிசிறிதா யிருந்திடுமேல் அடக்கிக் கொல்வான்,
 பொங்குதிரை மேலெழுந்த பரிதிக் கன்றிப்
 புற்றீசல் போல்தோன்றும் விண்மீ னுக்காய்
 எங்குபனி அஞ்சியதாம்? எனவே மன்னர்
 எழவேண்டும் நாட்டிற்கே என்ருள் நங்கை

“நாட்டிற்குள் நுழைவதொன்றும் எளிமை யன்று’
 நரிக்கூட்டம் நண்டுதனைத் தேடு மாப்போல்
 ஆட்டிடையன் மந்தையிற்கண் வைத்தாற் போலும்
 ஆட்சிதனைப் பிடித்திருப்போன் இருப்பான் வீணே
 வேட்டைநாய் முன்வீரம் பேசிக் கொண்டு
 வெள்ளாடாய் நாம்மாறக் கூடா தம்மா;
 கூட்டத்து யானையையும் கொள்ளி யாலே
 குலைநடுங்கச்செய்வதுபோல் திட்டங் காண்போம்

என்றுரைத்து நல்லான்மேல் தொடருங் காலை
 என்கேயோ புரவியடி ஓசை கேட்டார்
 இன்றேநாம் எதிர்பார்த்த வினாவு யாரோ
 இத்திசையில் வருகின்றார் மறைந்து பார்ப்போம்;
 கொன்றாலும் இவர்மன்னர் என்ற உண்மை
 கூறுது காத்திடுவோம், குவல யத்தில்
 இன்றிவரை மன்னரென நம்மை யன்றி
 இப்புனைவில் எவரறியக் கூடும்? பார்ப்போம்!

பத்துக்கும் மேற்பட்ட புரவி யாட்கள்
 பாய்ந்துவந்து திடுமென்று நின்றார் ஆக
 எத்திசையில் அவ்வேங்கை சென்றி ருக்கும்
 என்றெட்டுத் திசைகளிலும் நோக்கி னார்கள்
 எத்தனைதான் பாடுபட்டும் வேங்கை நம்மை
 ஏமாற்ற விட்டுவிட்டோம்; எல்லைக் கோட்டில்
 முத்தரசர் தமைவிட்டு வந்தோம், சற்றே
 மூச்சாற இளைப்பாறி மீள்வோம்” என்றார்

ஏவலர்போ வில்லாமல் எல்லா ஆளும்
 இளவரசர் போலிருந்தார், வேட்டை வேகம்
 நாவுறண்ட காரணத்தால் வாவி நீரை
 நயந்தெடுத்துப் பருகிட்டார்; கரைமேல் குந்தி
 ஆவலுறு கதைப்பேசித் திரும்பு தற்கே
 ஆயத்த மாகுங்கா லொருவன் சொன்னான்;
 “கேவலம்நாம் பதின்மர்! ஓர் கிழட்டு வேங்கை
 கிடைக்காமல் திரும்புகின்றோம்; நகைப்பார் முத்து!

வரிபோட்டு நாமாளு கின்றோம்; நாளும்
 வாழ்த்துகின்ற குடிமக்கள் மீது’ நெஞ்சில்
 எரியூட்டும் பகையொடுக்க வாளை ஆட்டி
 எங்குபகை என்கின்றோம்; அதுபோல் தன்மேல்
 வரிபோட்டு கொண்டிருக்கும்; வரும்ப கையை
 வால்சுழற்றித் தாக்கவரும் வேங்கை கூட
 சரிநமக்கோ இதிலென்ன தாழ்ச்சி? வீர
 சரித்திரத்தில் வெற்றிதோல்வி எல்லா மொன்றே!

என்றுரைசெய் திருந்திட்ட வேளை' வேங்கை
 இருட்புதருள் உறுமுகின்ற ஓசை' பின்னர்
 கொன்றன்ன செய்தாற்போ லோலம்! பெண்ணின்
 குரலோசை' போராட்ட சலசலப்பு'
 தென்றலினைத் தீத்தீண்டு கின்ற தென்றே
 திசைநோக்கிப் பாய்ந்திட்டார், புதருள் நல்லான்
 இன்றிதற்கு முடிவென்று குறுவாள் கொண்டே
 எரிவாயைக் கிழிக்கின்ற காட்சி கண்டார்

சாலியைத்தான் தாக்கிற்று வேங்கை' நல்லான்
 சடுதியிலே அதையெதிர்த்து வீழ்த்தி விட்டான்
 ஆலியையில் அம்புமுனை தைத்தாற்போலே
 அவ்விருவர் மேனியிலும் நகக்காயங்கள்!
 நூலிடைக்கோ குலைநடுக்கம்—ம் தீரவில்லை
 நுதல்வியர்வை உப்பளம்போ லான தம்மா'
 நாலிருவர் அவர்தம்மைச் சூழ்ந்து கொண்டு
 நயத்தின் வினா, வியப்பைக் காட்டி நின்றார்

எழுந்திருக்க வியலாமற் தவித்தார் தம்மை
 இருவரவண் உதவவிரைந் திட்டார்' தாக்கி
 விழுந்திருந்த சாலிதனைத் தூக்கி வந்தார்
 வேண்டியதை உடனடியாய்ச் செய்ய லானார்
 பொழுதுதனை வீணாக்க வேண்டாம், எல்லாம்
 புறப்படுங்கள் அரண்மனைக்குப் போவோம், ஊம், ஊம்
 எழுகவெனப் புரவிதனைக் கொண்டு வந்து
 ஏன்தயக்கம் என அதட்டிக் கூட்டிச் சென்றார்.

பொன்னறன் ஆளிவர்க ளில்லை என்றே
 புரிந்ததனால் காவேரி நல்லான் நெஞ்சில்
 மின்னலிட்ட அச்சமகற் றிட்டார், தீமை
 மிருகத்தோ டொழிந்ததென அமைதியுற்றார்
 மன்னவர்க ளிவர்களிடம் வினா எழுப்பி
 மனநிலைக்கு மாறாக நடக்க வில்லை
 என்னயிருந் தாலும்நற் குடிப்பி றந்தார்
 எப்பொழுதும் பண்புநலன் காப்பா ருண்மை

காத்திருந்த முத்தரசன் முன்னே வந்து
 காவலர்கள் நின்றுட்டார் கண்ட வேந்தன்
 நேத்திரத்தில் நீர்த்திரளப் பரிந்து கேட்டான்
 நேர்ந்தவிதம் எப்படியோ? சொல்லீ ரென்றான்
 நாத்தடத்தில் வெற்றிலையின் நடன மின்றி
 நனிசிவந்த வாய்வேங்கை விளைத்த தென்றே
 ஆத்திரத்தோ டதனைபரி மேலி ருந்தே
 அதிர்வெடிபோ லோசையெழுத் தள்ளி விட்டார்.

முத்தரசன் தனைப்பிரிந்த பின்னர், வேங்கை
 முதுகொடித்த நல்லாளைக் கண்ட தீரய்
 அத்தனையும் குறட்பாக்கள் போலே சொன்னார்,
 அதற்கிடையில் புண்துடைத்து மருந்து மிட்டார்
 மத்தடியில் அகப்பட்ட பருப்பைப் போலே
 மனங்குழம்பி தனித்திட்ட பெண்ணை யண்டி
 “முத்திரைமோ திரம்போலே காப்போம் எந்த
 முறைகேடும் நடவாது பெண்ணே என்றார்,

வேட்டையெலாம் முடிந்ததெனச் சங்கம் ஊத
 விரைவாக வீரரெலாம் திரண்டார் சொந்த
 கூட்டையடை கின்றபுள்ளின் கூச்சல் போலே
 குரலொடுக்கிப் பேசுகின்றார், மன்னர் தேரோ
 பாட்டையிலே பிறகென்ன எறும்பைப் போலே
 படைமறவர் அணிதொடரக் கதிர்நா டாள்வோம்
 கோட்டைதனை அடைந்திட்டார் கொன்று வந்த
 கொடுவேங்கை தனைக்காட்சி மேடை வைத்தார்.

[கதிர் • நாட்டைப் புகை
நாடெனக் கருதியிருந்த சாலி,
எதிர் பாராதவிதமாக அந்த
நாட்டின் அரசன் பாதுகாப்பில்
வர நேர்ந்தது. எனினும்
முத்தரசன் பகையுணர்வின்றி
பண்போடு சாலிக்கு உரிய
மரியாதை கொடுத்து தனது
அரண்மனையில் வைத்திருந்தான்.
சாலி தனது நாட்டின் அதி
காரத்தை மீள்பெற ஆன வழி
வகைகளை ஆய்ந்து உதவுவதை
இக்காவியக் கதவு திறந்ததும்
காணலாம்.]

கதிர்நாட்டின் கடுமெதிரி சாலி' அந்தக்
காவலனின் கோட்டைக்குள் காயத் தோடே
எதிர்காலம் என்னென்ன செய்யு மென்றே
எவர்கணிக்கக் கூடும் என வியந்தாள் நங்கை
உதிர்கின்ற மலரெல்லாம் மாலை யாகி
உயர்ந்தோரின் மார்பினிலே தவழ்வ தில்லை
எதிர் பார்ப்பு எல்லாமே நடப்ப தில்லை
எம்வேந்தர் எந்தைநிலை என்னும் நாளை?

வேங்கையினால் தாக்குண்ட சாலி மன்னன்
 வினைவழியே கதிர்நாட்டின் கோட்டைக் குள்ளே!
 தீங்கென்ன விளையுமென்றே எண்ணிப் பார்க்கும்
 திறமின்றிப் படுக்கையிலே! பொன்னன் ஒற்றர்
 ஈங்கிவர்கள் வந்தவிதம் தனைய நிந்தே
 எழுதிவிட்டார் அவனுக்கோ ஓலை' நாளை
 தூங்கியெழும் போதென்ன நிலையோ என்று
 துயருற்ற மனத்தோடு நல்லான், நங்கை!

வந்தவர்கள் வாய்வழியே யன்றி அன்றார்
 வரலாற்றை அறிந்திட்டான் கதிர்நாட் டாண்டை!
 இந்தநிலை நமக்கேற்ற தென்றே எண்ணி
 இடர்செய்ய அவன்எண்ண வில்லை; ஆமாம்
 தந்தங்கள் உடுப்பதிலை, தக்கார் நெஞ்சம்
 தாழ்வதிலை எப்போதும்; தாழ்ந்த தென்றால்
 வந்தவழி குறையுடைய தாகும், அன்றார்
 வாழ்ந்தாலும் மனநிலையில் உயர மாட்டார்!

போரிட்டு வெல்வதற்குப் பொழுதில் லாமல்
 போனபகை காலடிக்கு வந்த தென்று,
 நாரிற்று வீழ்ந்தமலர் போன்ற சாலி
 நலங்கெடுக்க முனையவிலை முத்து; மாராய்க்
 காரிருளில் கைவிளக்கை இழந்தா னுக்குக்
 கடுகொளியை நல்கிடுமின் புழுவைப் போலே
 மாரிமன முத்தரசர் உதவி செய்தார்!
 மற்றவரும் மன்னரையே சார்ந்து நின்றார்!

“இதுநல்ல தருணமென சாலி தன்னை
 இருட்சிறைக்குள் ளடைத்திட்டால் அன்னார் நாட்டால்
 இதுவரைக்கும் கதிர்நாடு பட்ட தொல்லை
 எத்தனையோ அத்தனைக்குங் கழுவா யாகும்!
 பதுமையிவர் போன்றவரால் ஆள்வோர்க் கெல்லாம்
 பழியன்றி வேறென்ன பயனுண் டாகும்’
 எதுசரியோ எண்ணுங்கள்?” என்று தோழர்
 எடுத்துரைத்த கருத்தைத்தான் சிறையில் வைத்தார்

சரியான சிந்தனைக்குப் பின்னே சாலி
 சரித்திரத்தைச் சமனிருக்கைத் தந்து கேட்டான்
 நரியான பொன்னது சதித்திட்டத்தால்
 நாடொன்று பாழான நிலைய றிந்தார்,
 எரியாமற் போனாலும் விளக்கே! சாலி
 எந்நிலைமை யுற்றாலும் மன்ன னேதான்!
 புரியாமல் பகைபோற்றி வந்தோ மென்று
 புத்துணர்வை இருவருமே பெற்றார் நன்றே!

எதிர்நிற்கும் பணிப்பளுவை எண்ணிப் பார்த்தார்;
 எதிரியவன் வலிநிலையை ஆய்வு செய்தார்!
 கதிர்நாட்டின் படைசிறிதாம் என்ப தாலே
 களங்காணல் பெருமையிலை என்றார்! ஆனால்
 “நதிக்கிளைகள் ஒன்றுனால் வெள்ள மாகும்!
 நம்தோழர் படைபலத்தைக் கோரிப் பார்ப்போம்!
 சதியாலே ஒருநாடு சரிந்த தென்றால்
 சகலருக்கும் அதுபொதுவே” என்றார் முத்து!

ஆண்டவரை ஆடவந்தோர் அகற்றி நாட்டின்
 ஆட்சிதனைக் கைப்பற்ற அனும தித்தால்
 மீண்டெவரும் இந்நாளில் உரிமை காத்து,
 மேலோங்க முடியாதே! ஆமாம் மக்கள்
 தூண்டாமல் பொங்கியெழ மாட்டார்! ஆட்டம்
 தொட்டென்று நினைக்கின்றார் துணிவே இல்லார்
 தீண்டவரும் பாம்பதனைக் கொல்வ தற்கும்
 தீவிரமாய் வாதாடிக் கொண்டிருப்பார்!

அத்தகைய மக்களைநாம் ஆளு கின்றோம்;
 ஆழ்ந்தறிய ஆற்றலிலார் எதிர்ப்ப தெங்கே!
 கத்துவது காத்தபந்தான் எனினு ம:தே
 காடாடும் அரியென்பார், ஒலிமே லென்பார்!
 புத்திநலன் பெற்றவரைத் தூண்டி விட்டுப்
 புரட்சி செய் செய்திடுவோம், நுழைவோம், அன்றே
 சுத்தியிடை அகப்பட்ட ஆணி யாகச்
 சூதுபுரி பொன்னவன் ஆவான் கண்டீர்!

அரண்மனையில் விருந்திருந்த நட்பு நாட்டின்
 அரசரெலாம் அழைத்ததனால் வந்தார், சாலி
 அரண்மனைக்குத் திரும்புதற்கே ஆன திட்டம்
 ஆதிகதை அனைத்தையுமே அறியச் சொன்னார்;
 முரண்பட்ட செய்தியினால் முன்பின் பாரார்,
 மூட்டிவிடும் பகைமையினை எண்ண லானார்
 அறன்கெட்ட தென்றானால் நீதி, நேர்மை
 அத்தனையும் பட்டுவிடும் என்றார் மன்னர்'!

வந்திருந்த சிற்றரசர் எண்ணங் கேட்டார்!
 'வம்பெதற்கோ?' என்றார்கள் சிலபேர்! ஆனால்
 சொந்தநலன் இதிலடங்கி யுள்ள தென்ற
 சூட்சுமத்தைச் சிலரெடுத்துப் பேசினார்கள்!
 வந்தவர்கள் வரலாற்றை மாற்றும் போக்கை,
 வளரவிட்டால் அதுதொத்து நோய்போ லாகும்!
 எந்தவழி கண்டேனும் எதிர்த்தா லன்றி,
 எல்லார்க்கும் சாலிநிலை வருமென் றார்கள்.

வாளாகக் கிடைப்பதிலை இரும்பு! பூமி
 வயிறகழ்ந்து கொண்டுவரும் போது, மண்ணின்
 தூளாகத் தானிருக்கும் அறிவீர்! ஆமாம்,
 துணிவான உழைப்பால்தான் வெற்றி கிட்டும்!
 ஆளாத அறிவுக்கு வரலா றில்லை!
 அடக்காத ஆண்மைக்குப் புகழு மில்லை!
 மீளாத துயர்கூழ்ந்த போதும், வீர
 மிடுக்கிழக்கக் கூடாதென் றுரைசெய் தார்கள்.

இதுநுட்பம் மிக்கதொரு பணியே யாகும்
 இதிலுணர்ச்சி வேகத்தைக் காட்ட வேண்டாம்!
 எதுநல்ல தருணமென எண்ணிப் பார்த்தே
 எவரெதனைச் செய்திடுதல் எனநன் றாய்ந்தே
 மதுமலரை மாலையெனத் தொடுத்தல் போலே
 மதிநலத்தைக் காட்டிபணி யாற்ற வேண்டும்!
 பொதுநலத்தில் சுயநலமும் அடங்கும்; சற்றுப்
 பொறுத்திருந்து பொறுப்போடு செய்வோ மென்றார்.

இவர்கருத்து மிகச்சிறந்த தென்றேற்ற ரூர்கள்,
 “இருக்கட்டும் சாலியிவண்; ஆனால் செய்தி
 எவர்வழியும் போகாமல் காத்தல் வேண்டும்;
 இதுதெரிந்தால் பொன்னன்றன் ஆட்கள் சூதால்
 கவர்ந்தவரைக் கடத்திவிட முயலக் கூடும்!
 கண்காணிப் பாயிருத்தல் மிகவும் தேவை!
 உவந்திடவே சொல்லவிழ்த்துப் புதியோர் வந்திங்
 குறவாட முனைந்திட்டால் இடங்கொ டாதீர்!

நல்லகருத் திதுவென்றே ஆமோ தித்தார்;
 நன்றிதனை உணர்வோடு சாலி சொன்றார்;
 எல்லாரும் முத்தரசர் இயல்பைப் போற்றி
 எழுந்தார்கள்; அரண்மனையில் சாலிக் கேற்ற
 நல்லதொரு காப்பான இடத்தைத் தந்தே
 நம்பிக்கை மிக்கவரைக் காவல் வைத்தார்;
 நல்லவழி பிறந்ததென நல்லான் நங்கை
 நடப்பிதனை பின்னறிந்து மகிழ்ந்திட் டாரே!

[கதிர் நாட்டின் காவலன் முத்தரசன் பாதுகாப்பில் சாலி தங்கியுள்ள செய்தி, ஒற்றர் மூலம் பொன்னனுக்குப் போய்ச் சேருகிறது. தனது நய வஞ்சக நாடகத்தின் இறுதிக் காட்சி அடுத்து வருகிற தென்ற அச்ச உணர்வு உந்த, தன் குழுவின ரோடு கலந்து பேசி செயல்படுகிறான் அவர்களுக்கும் தெரியாமல் கருவூலத்தைக் காலி செய்து காட்டில் பதுக்குகின்றான்.]

காணாமற் போன சாலி மன்னனைத் தேடி கானகம் சென்ற புரட்சிப்படையினர், பொன்னன் குகையுள் பொருளைப் பதுக்கும்போது கண்டுபிடித்து விடுகின்றனர். ஆனால் அதே நேரத்தில் அங்கு வந்து சேர்ந்த அரசு படையினர் புரட்சிப் படையை சேர்ந்த பொன்னன் ஆணைப்படி கைது செய்கின்றனர். படையினர், பொன்னனது புரட்டுரையை உண்மையென நம்புகின்றனர். பொன்னனது சதியின் தொடர் நிகழ்ச்சிகளை இக்காவியக் கதவை நிறந்து காணலாம்.]

கதிர்நாட்டின் நிலைமையில் வாழி ருக்கக் கலன்றவனின் காதுக்குச் சாலிச் செய்தி அதிர்வூட்டச் சென்றடைந்த தம்மா! முந்தி அவனொற்றர் விடுத்திருந்த ஓலை பெற்றே அதிர்வேட்டின் ஒலிகட்ட முயலைப் போலே அவனுணர்வும் ஒடுங்கிற்றே! ஆள நுப்பி மதியமைச்சர், தளபதியை வரவழைத்து, மனக்குமுறல் தனைக்கொட்டிப் பேசலானான்.

“பாருங்கள் ஓலையிதைப் பாவி மன்னன்
பத்திரமாய்க் கதிர்நாட்டி விருக்கின் ரூளும்!
நாருக்குத் தப்பிவிட்ட உதிரிப் பூதான்
நாம்நினைத்தோம் குப்பைக்குப் போகு மென்றே
ஊருக்குள் உயர்ந்ததெனும் கோயி லுள்ளே
உள்ளசிலை முடியேறிக் கொண்ட தென்ன!
வெருக்குள் வெந்நீரை விட்டாற் போன்ற
வேதனையைத் தரும்செய்திக் கென்ன செய்ய?

என்றிரங்கி உரைசெய்தான் பொன்னன், நெஞ்சில்
எரியிட்டாற் போல்துடித்துச் சோர்ந்தான்; ஓர்நாள்
நின்றிடுவான் வந்திங்கே; நீரைத் தொட்ட
நெருப்பாக நம்முகத்தை மாறச் செய்வான்;
வென்றிடலாம் சிலகாலம் அறத்தை! என்ற
வேதாந்தம் உண்மையென ஆகும் போலும்!
என்றுவரும் நமக்கிடர்தான், எண்ணக் கூட
இல்லையினி நேரமெனப் பொன்னன் நொந்தான்

சாலியின் சரித்திரம் முடித்திட,
கூலிகளின் கூட்டு முயற்சி

“என்செய்வ தென்றேநாம் இடிந்தி ருந்தால்,
எதிரிநிலை வலுப்படுமே, எண்ணிப் பாரும்!
அன்றொருநாள் திறங்கெட்ட தாலே தானே
ஆண்டவனைப் பிழைக்க விட்டோம்! அழித்தி ருந்தால்
இன்றவலை நம்மிதயத் துடிப்பின் வேகம்
ஏறிடுமோ எண்ணுங்கள்? சாலி தன்னைக்
கொள்ளுலே நமக்கெல்லாம் மீட்சி; இன்றேல்
கூண்டோடு கெடுவதையார் தடுக்கக்கூடும்”

“சாலிக்கே அடைக்கலமாய்க் கதிர்நா டானால்,
 சமருக்கும் அறைகூவ லதுவே யாகும்!
 வேலிக்குள் வெள்ளாடு நுழைந்த தென்றல்,
 விளைச்சலினை மேய்ந்ததுவும், மாட்டிக் கொள்ளும்!
 பீலிக்கிங் குலைநெருப்புத் தேவையிலலை!
 பிசுபிசுக்கும் சிறுபொறியே போதும்! அங்கும்
 கூலிக்குக் கொடுமைசெயும் ஆளி ருப்பர்;
 கொடுத்தவனைக் கொன்றிடுவோ” மென்றான் தேவன்.

கதிர்நாட்டான் கோட்டையிலே சாலி மாண்டால்,
 கடத்திவந்து கொன்றுவிட்டா னென்றே கூறி;
 எதிர்நடவ டிக்கையெனப் படையை ஏவி
 இளைத்தவனை வென்றிடுவோம்; பகிர்வோம் நாட்டை!
 புதிர்விளங்கும் முன்னேநாம் மக்கள் காதில்
 போட்டுவைப்போம் பொய்ச்சரக்கை, முந்திக் கொண்டால்
 மதிசுறைந்த மக்களெலாம் நம்பு வார்கள்
 மனக்கவலை விடுக! எனக் குடியன் சொன்னான்.

ஏமாற்றத்தின் எதிரொளி

“படைத்தலைவ ரிருக்கின்றார்; பயனோ கொஞ்சம்
 பட்டாளம் இருக்கிறது, திறமை பஞ்சம்!
 இடைசிறுத்த பெண்ணொருத்தி செயற்றி றத்தை
 இங்கிருக்கும் நாம்பெற்றோ மில்லை, ஆசை
 கடைவிரித்துக் கிடக்கின்றோம் பொருளே யின்றிக்
 கன்றைப்போல் துள்ளுகிறோம், விளையாட்டாக!
 அடைப்பட்டுக் கிடந்தவனைப் போகவிட்டோம்!
 அறிந்தவனைப் பிடித்துவரத் தவறி விட்டோம்”

இவ்வாறு பொன்னன்தான் கோபம் கொண்டே
 எரிந்தெரிந்து விழுந்ததனால் வெகுண்ட தேவன்,
 'ஓவ்வாத சொல்லாள வேண்டாம், நாங்கள்
 உதவாமல் நீராட்சி பெறவே யில்லை!
 சவ்வாது மணமாக நீரி ருந்தால்
 சந்தனமாய் நாங்களுந்தா னிருப்போம் சாலி
 எவ்வாறு பிழைத்தானென் றுய்ந்து காண
 இயலாமல் நீங்களுந்தா னிருக்கின் றீர்கள்

என்றெதிர்த்துக் குரல்கொடுத்தான், நிலைமை மீறும்,
 என்றெண்ணி கன்னனுடன் அமைதி சொன்னான்
 "பொன் விளக்காய் நாமிருந்தோம், பொறுமை கெட்டுப்
 போட்டுடைக்க ஏன்முயல வேண்டும்? தீமை
 நின்றபுறமும் என்றுரைக்கும் அறத்தை வெல்ல,
 நிதானந்தான் நமக்கிப்போ தேவை! தேடிச்
 சென்றிருக்கும் வீரரெலாம் திரும்ப வேண்டும்
 சிந்திக்கக் கலைந்திடுவோ மென்றான், சென்றார்.

உட்புகை உருவெடுத்தது

எல்லாரும் கலைந்தேகி விட்ட பின்னர்,
 இழுக்கின்ற தறிநாடா போல் நடந்து,
 பொல்லாத நேரமெனைச் சூழ்ந்த தென்றே,
 புலம்பியொரு முடிவுக்குப் பொன்னன் வந்தான்;
 'பொல்லாங்கு தேவனினி நினைக்கக் கூடும்!
 புகைந்தபுகை எரிந்தாலும் எரியக் கூடும்!
 கொல்லாமல் ஒருவனையான் விட்ட தாலே,
 குழம்புகிறேன்! மீண்டுமொரு தவறு செய்வேன்?'

தேவனினி தேவையினை தீர்ப்போம்! நல்ல
 திட்டத்தால் அதைச்செய்ய வேண்டும்! நாளை
 நாவலினை நத்துகின்ற குயிலைப் போன்ற
 நல்லிருளில் அரண்மனையின் பொன்மணியைக்
 காவலர்க்கும் தெரியாமல் கடத்திச் சென்று
 காட்டகத்தில் பதுக்கிடுதல் வேண்டும்; ஓர்நாள்
 காவலரைய் இல்லாது போனால் கூட
 கவர் பொருளால் வாழ்ந்திடலா மென்றே தேர்ந்தான்

கற்கோயில் கருவறையைப் போன்ற கங்குல்
 கற்கண்டின் துண்டைப்போல் விண்மீன் மின்ன,
 புற்கால்கள் பொடிபடவே புரவி யொன்று,
 போகிறது புதர்வழியே பொன்னன் கையில்,
 தற்காப்புக் காயுதமும், மூட்டை யொன்றும்
 தாங்கியவன் போகின்றான் காட்டி னூடே!
 மற்போரில் விழுகின்ற 'குத்தைப்' போலே
 மண்மீது குளம்புபடு மோசை என்னே!

துருவங்கள் சந்திக்கின்றன

பொன்னனது சூதுக்கு மாறாய் நாட்டில்,
 புவியாண்ட சாலிதனைத் தேடும் வீரர்,
 குன்றென்றின் மருங்கிரவில் தங்கி னார்கள்,
 குதிரைவரும் ஒலிகேட்டு விழித்தொ ளிந்தார்!
 மன்றதனில் பொய்சாட்சி கூறு மாளின்
 மனத்திண்மை பெற்றிலங்கும் மதிப்புண் பொன்னன்
 குன்றருகே வந்தொலிதான் செய்தான்: வாயில்
 கோளரிபோல் திறந்தவுடன் சென்றான் கண்டார்.

‘தனிபாளாய் வருகின்றான் திருட னென்றால்
தனிப்படையே இருந்திடுமே! இவன்யா ரென்றே
கனிதன்னைக் கடிப்பதுபோல் ஓசையின்றிக்
காதோடு கருத்துபறி மாற்றஞ் செய்தார்!
குனிந்திருக்கும் வாள்இடையில்! குளிப்ப தற்குக்
குருதியின்றி அழுக்கேறிக் கிடக்கு தின்று
நனிசிறந்த நாளதற்கோ? என்று வீரர்
நடந்தார்கள் குகைநோக்கிப் புதுப்பெண் போலே!

ஒளிந்திருந்து பார்த்தார்கள், பொன்ன னங்கே
ஒளிமுத்தைப் பொன்மணியைப் பாறைப் பொந்தில்
தெளிவில்லான் மண்டையிலே பாடந் தன்னைத்
திணிப்பதுபோல் திணித்துக்கொண் டிருந்தான்; ஓர் ஆள்
வெளிப்பக்கம் பார்த்தபடி காவல் நின்றான்,
வேட்டைநாய் ஒன்றவன்றன் பிடியில்; நல்ல
உளிஎடுத்தோம் பெருமலையைப் பிளக்க அந்தோ!
உதீர்கிறதே அம்மலைதான் மகிழும்பூப்போல்!

பந்தத்தின் ஒளியினிலே பொன்னன் தன்னைப்
பதுங்கிநின்று பார்த்துப்பின் வெளிவந் தார்கள்
சந்தத்தில் பொருட்சிறப்பை பாரார் போலே,
சந்தடியில் இவனைநாம் விடக்கூ டாது!
சொந்தங்கள் இலையென்னும் இவன் ஏன் நாட்டின்
சொத்தையெலாம் சுரண்டிவந்து பதுக்க வேண்டும்?
பந்தத்தில் சுற்றிவிட்ட கந்தல் போலே
பாவிமகன் நம்மிடத்தில் ஆவா னின்றே!

என்றுரைத்துக் காத்திருந்தார் இளைஞர், பொன்னன்
 இருளிடையில் வெளியேறி வெளியே வந்தான்,
 மன்றுள்ளே மதிவாணர் வந்தால் மக்கள்
 மகிழ்வோடு சூழ்வதுபோல் சூழ்ந்து கொண்டார்;
 பன்றியொரு வேலியிடை புகுந்தே ஓடும்
 பாங்கினிலே அவனோடப் பார்த்தான்; வீரர்
 நின்றுவிடு! வேரூகில் கொல்வோ மென்றார்
 நிறைமாத எருமையைப்போல் தவித்து நின்றான்.

இனிதப்ப முடியாதென்றான பின்னர்
 இறங்கிட்டான் பரிவிட்டுப் பொன்னன்; வீரர்
 முனிவின்றி அவன்கருவி களைந்து; கட்டி
 முன்போக்கி பின்தொடர்ந்தார் குகையை நோக்கி
 கனியெனினும் அழுகிட்டால் பெருமை என்னும்?
 கருந்தேளும் கொடுக்கொடிந்தால் கரப்பான் போலே
 இனிபொன்னன் ஏவலெலாம் செல்லா தென்றே
 இருந்தவொரு தனியாளும் தெரிந்து கொண்டான்

கழைக்கூத்த னாய்வந்து சாலி நாட்டை
 கவர்ந்தவரை நடந்ததெலாம் கேட்ட நிந்தார்!
 “உழைப்பாலே உயர்ந்தவன்றான் நீயும்; ஆனால்
 உயர்த்திவிட்ட ஏணிதனை உதைத்திட்டாயே!
 இழைத்திடலாம் எவ்வளவோ துயரு னக்கே
 என்றாலும் அதைச்செய்யப் போவ தில்லை!
 “பிழைத்துப்போ, எனவிடலாம் உன்னை. ஆனால்
 பெரும்பிழையாய் அதுமுடியும் அறிவோம், என்றார்.

கதிர்நாட்டில் சாலியுளார்; அவரை மீண்டும்
கட்டிலிலே அமர்த்திடுதல் வேண்டும் நாட்டில்
சதிகாரர் பலருள்ளார். அவரை எல்லாம்
சரியான இடங்கொண்டு சேர்க்க வேண்டும்;
மதிக்கெட்டுக் கிடக்கின்ற மக்களுக்கு
மறைநூலின் கருத்தோத வேண்டும், இங்கே
கதிகலங்கி நிற்கின்ற பொன்னன் றன்னைக்
காவலனின் தீர்ப்புக்கே விடுதல் வேண்டும்!

இதையெல்லாம் முடிக்கின்ற வரையில் பொன்னன்
இருக்கட்டும் இங்கேயே நாமே காப்போம்
விதைப்பிளந்து துளிர்போலே விளைய எண்ணி
வினைஏதும் இவன்செய்தால் தீர்ப்போம்; ஓர்ஆள்
கதையிதனைச் சொல்லுகதிர் நாடு செல்க!
கருத்தோடு மற்றொருவர் தாய்நா டேகிப்
பதைக்காமல் பக்குவமாய்ப் பணியைச் செய்வோம்!
படைத்தலைமைப் பகைவரிடம் நினைவில் வைப்போம்,

அருந்தலைவர் அருணனுக்கு நிகழ்வை யெல்லாம்
அறிவிக்க ஆளொருவன் சென்றான் மேலும்
மருந்தனைய கதிர்நாட்டின் காப்பி லுள்ள
மன்னருக்கும் ஓராளை அனுப்பி வைத்தார்!
திருந்திடவே வாய்ப்பின்றி நடிப்பால் நாட்டில்
தேடரிய தலைவனென ஆன பொன்னன்
இருந்தாண்ட காலத்துக் குற்றந் தன்னை
இயற்றியவர் பட்டியலைத் தொடுத்தார் மற்றோர்!

தாய்க்குலத்தை மதிப்பவன்போல் பேசிக் கொண்டே
 தளிர்களையே தன்னுடலால் தீய்த்த செய்தி,
 காய்க்கின்ற கனிதருவின் கிளையைக் கூடக்
 காழ்ப்புணர்வால் வெட்டிநின்ற கொடிய செய்தி,
 வாய்ப்புக்கும் ஏங்காத வள்ளல் போலே,
 வாய்ச்சொல்லை விதைத்திட்ட வரலா நெல்லாம்
 வாய்ப்பூட்டை உடைத்துவெளிக் கொணர்ந்தார், பொன்னன்
 வரலாறு மலக்குடலென்றறிந்தா ரென்னே!

நெய்யில்தான் பிறந்தவன்போல் நீட்டி நின்றேன்
 நேர்மையிலா வினைகளையும் கேட்ட றிந்தார்;
 பொய்யிலேயே புழுத்தவன்ருன் பொன்னன் என்னும்
 புதுச்செய்தி தனைமக்கள் புரிந்துக் கொண்டே
 நொய்யரிசி மணலிவனை நுணுகிப் பார்த்து
 நுணலொலிபோல் ஒதுக்குகின்ற சால மென்றே?
 பெய்மழைக்குப் புகைமூலம் என்றே என்னும்
 புத்திநலங் குறைந்தவரே பொன்னன் ஆட்கள்!

மனம்நொந்து பேசியலுத் திட்டார்! தீயன்
 மனங்குலையா திருந்ததையும் வியந்து கண்டார்!
 தனந்தடவும் தனிச்சுகத்தில் காலந் தள்ளும்
 தகுதியிலார் பெருகியதால் ஆட்சி பெற்றேன்
 இனந்தடவிப் பதவியிலே இருத்தி யுள்ளான்
 இவனறிவின் உதயத்தை ஊரார் ஏற்ற
 தினம்நடத்தும் மணியோசை, பூசைப் பெண்டிர்
 தீமைகளை எடுத்துரைத்தால் திருந்து வாரோ?

மக்களது மனப்போக்கை உணர்ந்து நல்ல
 மாற்றத்தைச் செய்திடுதல் வேண்டும்; பொன்னன்
 எக்குற்றம் புரிந்தாலும் மாற்றிச் சொன்னால்
 ஏற்கின்ற நிலைமாற்ற வேண்டும், இன்றேல்
 கொக்கரிக்கும் இவன்பழியை நம்மேல் ஏற்றிக்
 கூறிவிடில் குறும்பாட்டுக் கூட்டம் நம்மைக்
 கெக்களித்தே இழித்துரைத்துக் குற்றஞ் சாட்டிக்
 கீழ்மகனாய் விளம்பரமும் செய்யக் கூடும்!

இப்படியாய்ப் பொன்னனுக்குக் காவல் நின்றோர்
 எதையெதையோ பேசிமனங் குழம்பி னோர்கள்!
 செப்புதனை சிறுநெருப்பு சிதைத்த துண்டா?
 செயல்வல்ல அருணனுக்குச் செய்தி செல்ல
 கொப்புளங்கள் பழுத்ததன்பின் குத்தி னுல்தான்
 குருதியினுக் கிழப்பின்றிப் போகும்! செய்தி
 இப்பொழுது நாட்டார்க்குத் தெரிய வேண்டாம்
 எவரென்ன செய்கின்றார் என்று பார்ப்போம்!

சாலிதனைக் கண்டறிய ஏவப் பட்டோர்
 சலிப்புற்றுக் கிடந்தார்கள் துப்பில் லாமல்,
 நாளிரண்டு கிழமைகளும் நகர்ந்த தானால்
 நாடாண்டோன் நம்கண்ணில் படவே இல்லை!
 ஆலிசைமேல் அமர்ந்திட்ட தேன்சிட் டைப்போல்
 அவன்மறைந்த இடமறியா துழன்றோ' மென்று
 நாலிரண்டைக் கல்லாதான் ஆ - சி போலே
 நலிந்தவராய் வீரரெலாம் பேசி வந்தார்!

குதிரையொன்று களைக்கின்ற ஒலியைக் கேட்டுக்
கொடுத்துவைத்தோம் இன்றேநாம் என்றான் ஓர் ஆள்
அதிகாரம் செய்தவனோ அகப்பட்ட டீட்டான்
அலைக்கழித்தோன் ஆட்டமினி செல்லா தென்றார்
புதிர்விளங்கப் போகிறது பொழுதுக் குள்ளே
பொன்னனிடம் சாலிதனை ஒப்ப டைப்போம்
எதிர்காலம் நமக்குண்டு சாலிக் கில்லை;
என்றுரைத்து விரைந்தார்கள் குகையை நோக்கி!

முத்தரசன் படைவருவ தாக எண்ணி
முன்வந்து எதிர்ப்பாளர் நின்று பார்த்தார்
புத்திவரும் புத்திவரும் என்று நம்பி
பொறுப்பற்றோர் திருந்தும்நாள் பார்த்தாற் போலே
நித்திலங்கள் கண்சிமிட்டும் நேரந் தன்னில்
நின்றிருந்த மறவரினைச் சுற்றி வந்தே
நத்திவரும் நாயனைய பொன்ன னாட்கள்
நவ்விதனை வளைத்தாற்போல் வளைத்திட் டார்கள்!

பொன்னன் ஆள் எண்ணிக்கைப் பெருக்கத் தாலே
பொருதற்கு வாய்ப்பின்றி நின்றார் வீரர்,
என்னஇது? யாரிவர்கள்? ஏனிங் குற்றார்?
என்றவினா இருமருங்கும் எழுந்த தாங்கே!
குன்றுள்ளே நுழைந்தார்கள் சிலபேர், ஆங்கே
குவித்துள்ள செல்வத்தைப் பார்த்த யர்ந்தார்
பொன்னனுமோர் புறமாகக் கட்டப் பட்டுப்
பொலிவிழந்து கிடப்பதனைக் கண்டார் ஆங்கே!

வினாக்குறிகள் வியப்பாக மாறப் பொன்னன் விடுவிக்கப் பட்டவுடன் தெம்பு பெற்றான்; சுனாக்கண்டோன் போல்விழித்தான்; உற்ற ஆட்கள் காலத்தில் வந்ததற்கு நன்றி சொன்னான், வினாவருமுன் வினாவதனை மாற்றிச் சொன்னான் வெளியிலுள்ளோர் கள்வரெனக் கதைகட்டிட்டான், இமாமனித்தேன் உங்களுக்குக் கொள்ளை போன, இப்பொருளை, என்னுயிரை மீட்டி” ரென்றான்.

கொள்ளையரைக் கொணர்ந்திடுக! கருவூ லத்தைக் கூறுபோட இவரிங்குக் கொண்டு வந்தார்! கள்ளரிவர் செயலறிந்து தொடர்ந்து வந்தேன், கண்டிவர்கள் எனைப்பிடித்தே அடைத்து விட்டார்! வெள்ளரியில் கசப்பினம்போ லிருக்கு மிந்த வீணரையாம் இனங்கண்டு ‘கொல்ல வேண்டும் அள்ளிவந்த சொத்தெல்லாம் இங்கே! இங்கே!! ஆளொருவன் நானின்றேல் என்ன வாகும்?

புரட்டனின் புலம்பலும், பொதுத் தொண்டர் விளக்கமும்

இவ்வளவு படையிருந்தும் இலாப மென்ன? இத்தகையோர் தனைப்பிடிக்க என்னை விட்டால் இவ்வலகில் துணிவுடைய ரொருவ ருண்டா? எனப்பிதற்றிக் கொண்டிருந்தான் பொன்னன் ஓஓ ‘ஓவ்வாத வாதமிதை நம்ப வேண்டாம் ஊர்சுருட்டி வந்திவன்றான் மறைத்தான், கண்டோம் கொவ்வையிதழ்க் குமரிகளைக் கொஞ்சம் போது கூறுகின்ற பொய்யைப்போல் பேசு கின்றான்.

எடுபிடிகள், போர்த்தலைவ ரிருக்கும் போதில்
 எதற்கிவன்தான் தனியாளாய் வந்தான்? இந்தக்
 கெடுமதியன் பலகுற்றம் செய்தான்; அன்று
 கீழறுத்தே ஆட்சிதனைப் பற்றிக் கொண்டான்!
 படுகொலைகள் பாதகங்கள் போதா தென்று,
 பதுக்குகிறான் பொதுச்சொத்தைக் கொண்டு வந்து!
 கடுவனிவன் கைப்பட்ட மாலை யான
 காவலரைத் தேடுதற்கே நாங்கள் வந்தோம்!

ஆண்டவரை இவன்கொல்லப் பார்த்தான்! மன்னர்
 அதையறிந்து வெளியேறிப் பிழைத்துக் கொண்டார்;
 ஈண்டவரைத் தேடித்தான் நாங்கள் வந்தோம்;
 இவரசதியைக் கண்டறிந்து பிடித்து வைத்தோம்;
 வேண்டுவது நீதியெனில் வீரர் நீங்கள்
 வீணருக்குத் துணைபோக வேண்டாம்! சாலி
 மீண்டுவரப் போகின்றார் மேகக் கூட்ட
 மிடுக்கொடுக்கிப் பரிதியெனப் பாரு மென்றார்!

“எத்தர்கள் இவர்களிடம் என்ன கேள்வி?
 ஏற்றுங்கள்! பிணைத்திவரை நாடு செல்வோம்!
 புத்தரெனப் போதனைகள் செய்கின் றார்கள்;
 புகட்டிடுவோம் இவர்களுக்குப் பாடம்!” என்றே
 பித்தனையைப் புளிபோட்டுத் தேய்த்தாற் போலே,
 பொலிவுற்ற பொன்னன்றான் பேச்சு விழ்த்தான்!
 கத்துகடல் அலைபுரட்டும் மரத்தைப் போலே
 காவலர்கள் நிலைகுலைந்து மயங்கி நின்றார்!

[திருடனுக்குத் தேள் கொட்டியது
அலறலையும் ஆதாயமாக்கினான் பொன்னன்]

“குகைக்குள்ளே உள்ளபொருள் தன்னை எல்லாம்
கொண்டுவர வேண்டாமா?” என்று; ஓர்ஆள்
நகைக்கின்றான். இன்னொருவன் ‘என்ன கேள்வி?
நமுவவிட்டுப் போவதற்கா மன்னர் வந்தார்?
‘புகைகிறதே!’ என்றுள்ளே பொன்னன் நொந்தான்;
புதுத்திருப்பம் இதற்கென்ன செய்வ தென்று
திகைத்திருந்த நேரத்தில் வீர ரெல்லாம்
திடுமென்று குகைக்குள்ளே நுழைய லானார்.

குட்டுவெளிப் பட்டுவிடு மென்றே அஞ்சி
கூவுகிறான் ‘வீரரெலாம் வருக!’ என்றே
பட்டுவிட்ட மரப்பொந்தில் கையை விட்டுப்
பறவைக்குப் பதில்பாம்பைப் பற்றி னூற்போல்
திட்டத்தில் இடிவிழுந்த தென்று பொன்னன்
திரும்புங்கள் என்றோடித் தடுத்தான்; “ஏன்? ஏன்?
விட்டுவிட்டு போவதற்கா வந்தீ ரென்றே
வினாத்தொடுத்தார் வீரரெலாம்; வெகுண்டான் பொன்னன்

எதிரிகளை வைத்துக்கொண் டிச்செல் வத்தை
எடுத்தேகல் அறிவுடைமை யாகுங் கொல்லோ?
உதிரிகளாய் உள்ளஇந்தக் கள்வ ரெல்லாம்
ஒன்றாகி விட்டாரேல் என்ன வாகும்?
மதிநுட்பம் வேண்டாமா? வழியில் நம்மை
மறித்தெதிர்க்க ஆளிருந்தால் என்ன செய்வீர்?
நிதியிதனால் நம்முயிரும் கூடப் போகும்;
நில்லுங்கள் என்பேச்சைக் கேளு’ மென்றான்.

என்றோடிங் கிருவீரர் இருங்கள்! மற்ற
எல்லாரும் எதிரிகளை இழுத்துச் சென்றே
என்னாட்டுச் சிறைதனிலே அடைத்துப் பின்னே
எழுந்திடுவீர் பெரும்படையோ டுண்டு மீண்டும்!
வென்றெவரும் இப்பொருளை வவ்வா வண்ணம்
வெளியேற்ற வேண்டுமிதை உணர்க நன்றே!
இன்றிங்கே என்றுணையாய் இருப்பார் யாரோ?
எனக்கேட்டு மறித்திருவர் தங்கச் செய்தான்.

ஆள்பவனின் கட்டளைக்குப் பணிந்தார்; அன்றோன்
அறிவித்த படிநாட்டிற் கேக லானார்;
கேள்வியெனப் படுத்திருந்த மீசை நீவித்
“திரும்பிடுக விரைவாக’ என்றான் பொன்னன்!
தூள்பரப்பும் பரியேறி வீரர் செல்லத்
தோள்குலுக்கித் திரும்பிட்டான் பொன்னன், வீரர்
தாள்சோர நின்றுருந்தார் ஓய்வு கொள்ளத்
தனித்திருந்தே அயர்ந்திடுக:” என்றான் சென்றார்.

எத்தனையோ ஆண்டுகளாய் அரசை ஏய்த்தே
இன்னலுடன் இவன்சேர்த்த பொருளை யெல்லாம்
கொத்தாகக் கொண்டுசெல விட்டே னானால்
கோலேந்தி என்ன பயன்? குதிரை யின்றி
எத்தனைதான் கடிவாள மிருந்து மென்னே?
ஏற்றியவை இரண்டடிதான் வைக்கப் போமோ?
சொத்திவைதான் இல்லாமற் போனால், நாளை
சூழமிடர் தனையெதிர்க்க இயல்வ தெங்கே?

இவ்வகையில் எண்ணத்தை ஓட விட்டும்
 'ஏனை'யென இருதிசையில் நடந்து தீர்த்தும்
 ஒவ்வாத வினைக்குடந்தை யான வீரர்
 உறக்கத்தி லிருப்பதனை எட்டிப் பார்த்தும்
 செவ்வாழைக் குலைதன்னைச் சாய்த்தாற் போலே
 செய்திவர மாய்த்திட்டால் பொருளை எல்லாம்
 வவ்வாமல் மாற்றிடத்தில் பதுக்கி விட்டு
 வருபவரை ஏய்த்திடலாம் எனத்து ணிந்தான்!

தாமரைப்பூ மொட்டைப்போல் தோற்றங் காட்டித்
 தணலொளியை உமிழுந்தீவட்டி ஏந்தி
 ஆமணக்கின் ஓட்டைப்போல் உறுதி யான
 அகமுடைய பொன்னனவன் அயர்ந்து றங்கும்
 பூமணத்துக் காவலரைக் கொல்ல வேண்டிப்
 பூனையடிப் போல்வைத்தே நடந்து வந்தான்!
 காமணத்தை ஏந்திவரும் காற்ற ணைக்கக்
 கண்ணயர்ந்தோர் கழுத்தில்வாள் பாய்ச்சும் வேளை!

வாள்தட்டிப் போனதொரு பகழி; பொன்னன்
 வாயடைத்து விதிர்விதிர்ந்து வாயில் பார்த்தான்;
 தேள்கொட்டி னாற்போன்ற உணர்வி லாங்கே
 திரண்டிருந்த படைகண்டு திகைத்தான். ஆசை
 தூள்பட்டுப் போவதனை உணர்ந்த போதோ
 துவண்டதவன் காலிரண்டும்; தரையில் சாய
 வாளிமிழுந்த ஒலிகேட்டு விழித்த வீரர்
 வரும்படையை வணங்கிவர வேற்க லானார்!

கதிர்நாட்டுப் படையோடு புரட்சி வீரர்
 கடுகிவந்தே இருவரிடம் விவரம் கேட்டார்;
 எதிர்நிற்கும் விளைவுகளை எண்ணிப் பார்த்தார்;
 எடுத்துவந்த பொருளோடு பொன்னன் றன்னைக்
 கதிர்அறுக்கும் ஆளைப்போல் கடுகி ஏற்றிக்
 கல்லணையை விட்டுவெளி யேறி ஞர்கள்
 அதிர்ந்ததடா காடெல்லாம் குதிரைக் காலில்
 அடிபட்ட மண்முகத்தில் வடுக்கள், வட்டம்!

ஆறுமுகம் பெற்றிலங்கும் நெல்லிக் காய்கள்
 ஆடியிலே உதிர்வதைப்போல் ஆசைக் கோட்டை
 சேறுவைத்துக் கட்டுசுவர் வெள்ளம் மோதச்
 சிதறுவதைப் போலாகிப் போகப் பொன்னன்,
 ஆறுதலுக் காளின்றி அலைமோ திட்டான்
 அவன்முகத்தை அறிந்தவர்கள், பார்க்க வில்லை;
 ஆறுகளில் சாக்கடைகள் கலப்ப துண்டாம்
 ஆறுவந்து சாக்கடையில் கலப்ப துண்டோ!

[கதிர்நாட்டின் வீரர்களால் பிடிபட்ட பொன்னன், அந்நாட்டில் காவலில் வைக்கப்படுகின்றான். அவன் பிடிபட்ட பின்னர், சாலியை தன் நாட்டிற்கனுப்பி, மீள கட்டிலேற்ற, முத்தரசரும், அவர்தம் தோழமை நாட்டரசர் களும் திட்டமிடுகின்றனர். தகவலறிந்து தக்க பாதுகாப்புடன் சாலி சொந்தநாடு திரும்புகின்றார்.]

சாலி கதிர்நாட்டை விட்டுச் சென்றவுடன் பொன்னன் எவ்வாறோ, காவலிலிருந்து தப்பிச் சென்று விடுகின்றான். அதே வேளையில் காவேரியும் காணாமற் போய் விடுகிறான்.

செய்தி கேட்ட முத்தரசர் சீற்றமடைகின்றார். பொன்னனை பிடித்துவர காவல் வீரர்களை ஏவுகின்றார். படைத் தலைவரும் இப்பணியில் ஈடுபடுகின்றார். காவேரியும் தேடப்படுகிறான்.

பொன்னனுக்குக் காவலிருந்து காணாமற்போன இருவரில்,

ஒருவன் பிணமாகக் கிடக்கின்றான். ஒருநாள் முகமுடி ஆளொருவன் பொன்னன் தலையை முத்தரசரிடம் ஒப்படைத்து எஞ்சியுள்ள பணி முடித்து, முழுவிவரம் கூறுவதாக கூறிப் போகின்றான். இக்காவியக் கதவைத் திறந்து காணக்கூடிய காட்சிகள் இவையே.]

கொட்டிலில் குள்ளநரி

தாழ்சிந்தைப் பொன்னனவன் கதிர்நாட் டின்கண்
 தப்புதற்கே வழியின்றிக் கட்டுப் பாட்டில்
 ஏழ்மையிலே இருப்பவர்க்குச் சாவுச் செய்தி
 எட்டியதும் உழல்வதுபோல் உழன்றி ருந்தான்.
 ஆழ்கடலுள் ஆயிரந்தான் கொந்த ளிப்பாம்,
 அதுகரைக்குத் தெரிவதுண்டா? ஆமாம், நெஞ்சுள்
 சூழ்ந்திருந்த வெப்பத்தை அடக்கிக் கொண்டு
 சூழ்நிலையை உணர்ந்தடங்கி இருந்தான் சாலி!

நரிதன்னைப் பிடித்துவந்து கிடையின் பக்கம்
 நன்றாகக் காப்பிட்டு வைத்த போதும்
 நரிமுகத்தைப் பார்க்கின்ற ஆடு கட்டு
 நடுக்கந்தான் ஏற்படுதல் இயற்கை தானே?
 நரிநிகர்த்த பொன்னனையே பிடித்து வந்த
 நற்செய்தி கிடைத்தாலும் காவேரிக்கு
 வரிதண்டும் ஆள்வந்த போது, கட்ட
 வசதியிலா விவசாயி நிலைதான் கண்டீர்!

“தன்னோக்கம் வெற்றிபெற எதையும் செய்யும்
 தனிப்பண்பும் தந்திரமும் கற்ற பொன்னன்
 இன்றிந்த கோட்டைக்குள்; எனினும், நாளை
 என்செய்வான் எனவுணர யாரால் கூடும்?
 நன்றுன்னும் கதிர்நாட்டார் அவனை இங்கே
 நாட்டாண்மைக் காரன்போல் நடத்து கின்றார்
 கொன்றிருக்க வேண்டாமா?” என்றே நல்லான்
 குமுறிக்கொண் டிருந்திட்டான் வேகம் என்னே!

மூவர்நிலை இதுவாகப் பொன்ன னங்கே
முதுகொடிந்த பாம்பைப்போல் கிடந்தான்; கோழை
ஆவலினால் களம்வந்து போரைக் கண்டே
ஆதங்கப் படுதல்போல் இரங்கி நின்றான்;
சாவதற்குத் தான்பிறந்தோம்! ஆனால் தோல்வி
சங்கடத்தைச் சந்தித்தா சாக வேண்டும்?
கேவலந்தான் இனிவாழ்தல்! காண்போ ரென்னைக்
கெடுமதியன் எனக்கிண்டல் செய்வா ரென்னே!

சிதைக்கின்ற சிந்தனையால் பொன்னன், என்ன
செய்வதென அறியாமல் கவன்றான், தாங்கள்
விதைப்பதுதான் வினாயுமென்ற நியதி தன்னை
வெற்றியிலே மறப்பவர்கள், அறுக்கும் போது
பதைக்கின்றார்; என்னபயன்? சாலி ஆவி
பறிப்பதற்கும் பதவிதனை அடைவ தற்கும்
எதைஎதையோ செய்தக்கால் நன்மை தீமை
எண்ணாது செயல்பட்டோன் ஏங்கு கின்றான்!

இனிஎன்ன செய்வதென அமைச்சர் சூழ
இருந்தாய்வு செய்கின்றார் கதிர்நா டாள்வோர்!
“இனிகணமும் சாலியிவண் இருத்தல் வேண்டாம்
எழவேண்டும் தன்நாட்டிற் கின்னே! ஆமாம்
பணிபட்டும் உதடெல்லாம் வெடிக்கும் போது
பகையுருவம் எதுவெனநாம் உணரப் போமோ?
கனியெல்லாம் இனிப்பதில்லை; காவ லுக்குக்
கட்டாயம் படையோடு போவோ” மென்றார்,

சாலியுடன் கலந்துகருத் தறிந்த பின்பே
 சரியான முடிவொன்றை எட்டக் கூடும்!
 வேலியிலாத் தோட்டத்துள் ஆட்டைப் போலே,
 வினையாட்டாய் நாம்நுழைய விழைதல் தீது!
 தாலியிலாப் பெண்ணகமா சாலி நாடு?
 தலைவரிவண் இருக்கையிலே கருத்தைக் கேட்போம்!
 கூலிக்கா நம்பாடு? நட்புக் கன்றோ?
 குறைகூற இடமின்றிச் செயல்மேற் செல்வோம்!

புறப்படுங்கள் சாலியுடன் கலந்து பேச
 புறம்வைத்து நாம்திட்டம் தீட்ட வேண்டாம்!
 திறக்கட்டும் இதயங்கள்! நட்பு வாசல்
 திருக்கதவம் அவைதானே! தீய 'மையை'ப்
 புறக்கணித்துப் புத்துறவுப் பாலம் காண்போம்!
 புகழ்பெற்றோர் புவியாளும் கதைமுடிப்போம்!
 இறக்கட்டும் சூழ்ச்சியிவண் இருநாட் டாலே
 இனியதொரு புதுத்திருப்பம் அரசில் காண்போம்.

என்றுரைத்து முத்தரசர் எழுந்தார்; அங்கே
 இருந்தவர்கள் எழுந்தவரைத் தொடர லானார்;
 தென்றலுக்குத் தலைவணங்கும் முல்லை போலே,
 தெண்டனிட்டார் காவலர்கள் வேந்த னுக்கு;
 மன்றதனில் கற்றடங்கும் மதிவா ணர்போல்,
 மனவுணர்வை அடக்கியுள சாலி முன்னே,
 மன்னருடன் மதியமைச்சர் வந்தார்! கண்டு
 மகிழ்ந்துவர வேற்றிருக்கை தந்தார் சாலி!

“கோழிக்குக் குறிவைத்த நரியை இங்கே
கொண்டுவந்து கூண்டுக்குள் அடைத்து விட்டோம்!
ஆழிக்குள் முத்தாக, ஆண்ட தாங்கள்
அரைநொடியும் தாமதிக்கத் தேவை யில்லை!
மேழிபிடி உழவனது பாகை போலே,
மிடுக்கோடு கட்டிலிலே அமர வேண்டும்!
யாழிருக்க இசைக்கென்ன பஞ்சம், இங்கே
யாமுங்கள் கருத்தறிய வந்தோ” மென்றார்.

தொடர்பற்ற காரணத்தால் பகைமை தன்னைத்
தூண்டிவிட்டு வளர்த்தவர்கள், ஆட்சி பற்றி
இடர்செய்தார்; இன்னுயிரைப் பறிக்க வந்தார்;
இயல்பான பெருந்தன்மை யாலே என்னை
அடலேறே! காத்தீர்கள்! நன்றி! இன்றோ
அதற்கெல்லாம் முடிசூட்ட வந்துள் ளீர்கள்!
கடன்பட்டேன் உங்களுக்கு நன்றி தன்னைக்
காட்டுதற்கு வெறுஞ்சொல்லா? தவிக்கின் றேனே!

எனஉணர்ச்சி கொப்பளிக்க சாலி பேச
“எதற்கிந்தப் பெருமொழிகள்? இணையாம் தாங்கள்
கனவினிலும் இதைப்பெரிதாய்க் கருத வேண்டாம்!
கடனிதனைக் கடனாகக் கருதல் என்னே!
மனமுவந்து வினைசெய்தோம், மக்கட் பண்பு
மன்னருக்கு வேண்டாமா? இதுபோ கட்டும்
எனக்கடுத்த பணிஎன்ன? நாட்டிற் கேக
என்னென்ன நான்செய்ய வேண்டும் சொல்வீர்.

ஒற்றரினை உடனனுப்பி எனது நாட்டில்
 உள்ளநிலை என்னவென்றே அறிதல் வேண்டும்!
 கற்றறிந்த மதியமைச்சர் கருத்தைக் கேட்டுக்
 காவலரே எதுசெயினும் ஏற்பே! என்பால்
 பற்றுடைய பலர்நாட்டில் பதுங்கி யுள்ளார்;
 படைத்தலைவர் பற்றெவர்பால்? அறிதல் நன்று!
 சற்றேநாம் நாட்டுநிலை அறிந்து கொண்டு
 சரியான நேரத்தில் நுழைதல் மேலாம்!

சாலியுரை இதுவாகக் கேட்ட மன்னன்
 “சரியாகச் சொன்னீர்கள், அஃத செய்வோம்;
 போலிக்கே ஈர்க்கின்ற சக்தி யுண்டு!
 பொன்னனுக்கும் ஆதரவு இருக்கக் கூடும்!
 வாலிருந்தால் ஆடத்தான் செய்யும், பொன்னன்
 வளர்த்தவரின் எதிர்ப்பிருக்கும்! அதையும் பார்ப்போம்!
 காலிருக்கும் இருக்கைகள் நடப்ப தில்லை!
 காவலரே! எதிர்ப்பெல்லாம் வெல்வ துண்டோ?”

உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் போதே ஒற்றன்
 ஓடிவந்து மன்னன்முன் வணங்கி நின்றான்.
 விரைந்துரைக்க விழைந்தசெய்தி என்ன வென்று
 வினவியதும் பதிலளித்தான், “வேந்தே? அங்கே
 கரைபுரண்ட வெள்ளமென மக்கள் ஆர்த்துக்
 காவலரைக் கடத்திட்ட பொன்னன் போட்ட
 திரைகிழித்தே அரண்மனைக்குள் புகுந்திட்டார்கள்.
 திகைக்கின்றார் படைத்தலைவர், பழிசொல் கின்றார்;

‘கதிர்நாட்டார் தான்சாலி பொன்னன் றன்னைக்
கடத்திவிட்ட தாய்க்கதைகள் கட்டு கின்றார்;
கதிர்விட்ட நெல்லெல்லாம் களத்தில் பட்டுக்
களஞ்சியத்தில் தஞ்சமடை தன்மை போலே
எதிர்ப்பொன்று மக்களிடை எழுந்த தென்றல்,
எப்போதும் கதிர்நாட்டைக் காட்டு கின்றார்;
எதிர்பார்த்த விளைவில்லை; புரட்சிக் காரர்
எத்தரினை எதிர்க்கின்றார்; நிலையீ’ தென்றன்.

‘இது சமயம் நல்லதெனக் கருது கின்றேன்;
‘ஏற்பாடு என்செய்ய?’ என்றார் முத்து!
‘மதுவுண்ட வண்டிசைக்குத் தாளம் போடும்
மலர்க்கொடிகள் மலிந்துள்ள நாட்டின் மன்னா!
புதுப்புனலில் எதிர்நீச்சல் போடும் மீன்போல்
புறப்பட்டுப் போகின்றேன் விடைதா ருங்கள்!
எதுநடக்கும் எனவச்சம் எழுமே யானால்,
என்றோடு சிறுபடையை அனுப்பு வீரே!

எனைத்தேடி கானகத்தில் அலைந்துப் பின்னர்
இறுதியிலே பொன்னையும் பிடிக்கச் செய்து,
வினையிதற்கு வித்திட்ட இளைஞ ரோடு,
வீரர்தம் துணையிருந்தால் போதும்; காட்டில்
எனைக்காத்த நல்லாளை அழைத்துச் செல்ல
எண்ணுகிறேன், இசைவீரேல் மகிழ்வேன்; அங்கே
முனைப்பாகச் செயல்படுதற் கிவர்க னெல்லாம்
முழுதுணையாய் இருப்பார்கள்’ என்றார் சாலி!

‘அவ்வாறே ஆகட்டும்’ என்று கூறி
 அமைச்சருக்கங் காணையிட்டே எழுந்தார் மன்னர்
 செவ்வாழைக் குலைமண்ணைப் பார்த்தாற் போலே,
 சிரம்தாழ்த்திக் காவேரி அங்கு வந்தாள்;
 செவ்வானச் சாயலினைக் காட்டும் கன்னச்
 சினக்குறியைக் கண்டவுடன் சாலி ‘பெண்ணே!
 ஓவ்வாத நேரமிது, கட்டில் பெற்ற
 உடனுண்ண அழைத்தேகு கின்றே னென்றான்.

‘நடக்கட்டும் நல்லபடி, இந்நே ரத்தில்
 நான்வந்த தவறுக்கு வருந்து கின்றேன்!
 இடக்கென்றி தைக்கருத வேண்டாம்! வேந்தே!
 எனைப்பற்றி இவ்வேளை எண்ண வேண்டாம்!
 அடக்கத்தான் வேண்டும்நம் ஆசை தன்னை!
 ஆர்வத்தால் ஈண்டுற்றேன்: மன்னி யுங்கள்!
 கிடக்கட்டும் பிறவெல்லாம் நாட்டை மீட்கக்
 கிளர்ந்தெழுங்கள்! வெற்றியைத்தான் வேண்டுகின்றேன்.

பதில்கேட்க நில்லாமல் பறந்தாள் கிள்ளை!
 பாராள்வோர் பாவைமொழி கேட்ட யர்ந்தார்!
 ‘இதிலொன்றும் புதுமையிலை, அவளைப் போதும்
 இப்படித்தான்! உணர்ச்சிதனைக் கொட்டிப்போவாள்!
 நதிவேகம்; நடைவேகம் நங்கை வேகம்
 நாமறிவோம் அவளுள்ளம்; நல்ல உள்ளம்!
 கொதித்தாலும் நீர்நெருப்பை அணைக்கு மன்றோ!
 குழம்பாதீர்’ எனச்சாலி உரைத்தெழுந்தார்.

கதிர்நாட்டின் தேர்ந்தபடைக் காவ லோடு,
கடல்நாடும் நதியாக சாலி மன்னன்
கொதிரீர்போல் குதிக்கின்ற பரியி லேறிக்
கொலுவிருந்த தன்னாட்டிற் கேக லானுன்:
விதிமீது பழிபோட்டு வெல்லும் வாய்ப்பை
வீணடிக்கும் மாந்தரிடை, மாறு பட்டுச்
சதிகாரர் கொட்டத்தைச் சாய்ப்ப தற்குச்
சரியான துணைபெற்றோன் பறக்கின் றானே!

வெல்களன வாழ்த்திவழி யனுப்பி விட்டு
விழிமீட்ட வேந்தனிடம் ஓராள் வந்தான்;
கொல்க! என ஆணையிடும் முன்னே மன்னு!
கூறுவதைச் செவிமடுப்பீர்; பொன்னன், வள்ளல்
நல்குவதைப் பிறரறியா தன்மை போலே
நழுவிவிட்டான்; நம்வீரர் இருவர் காணோம்;
கல்லிடுக்கில் போய்ப்புகுந்த பாம்பைப் போலே,
காணாமற் போய்விட்டான் என்னே விந்தை!

பேசிமுடித் திடும்முன்னே மறுஆள் வந்தான்;
பேதுற்ற மனநிலையில் வணங்கும் போதே,
ஆசிரியர் மாணவரைப் படிக்கச் சொல்லி
அதட்டுகின்ற பான்மையிலே மன்னன் கேட்டான்;
தாசிமகள் கற்பைப்போல் காவல் வைத்தோர்
தாராள மாய்ப்பிழைத்தார்; வெட்கம்! வெட்கம்!
“பேசுடுக! என்னசெய்தி? என்றான் மன்னன்!
“பிழையறியேன் காவேரி காண வில்லை”

நடுக்கத்தில் நாக்குமுற வீரன் சொன்னான்;
 “நன்றாகத் தேடி விட்டோம் அரண்மனைக்குள்;
 படுக்கையெலாம் குலையாமலிருக்கப் பாவை
 பறந்தவழி புரியவில்லை வேந்தே!” பொன்னன்
 தடுக்குக்குள் நுழைந்திட்டான் போலும்! காலம்
 தாழ்த்தாமல் படையெட்டுத் திசையே கட்டும்!
 படுக்காத என்காவல் பழித்த ஆகைப்
 பகல்முடியும் முன்கொணர்க! ஆணை!” என்றான்

படைமறவர் எண்டிசையும் பறக்க லானார்;
 பறையறைந்து நகரெங்கும் செய்தி சொன்னார்;
 இடையிலொரு மணிக்குடுவை காட்டு கின்ற
 இளமாதர் குளக்கரையில் பேச்சு விழ்த்தார்;
 படைபெருத்த அரண்மனையி லிருந்த கிள்ளை
 பறந்ததிசை தெரியவில்லை என்கின் றாரே!
 விடைகொண்டு போனதுவோ? அடியே! அந்த
 விபரீதம் நடந்தவித மென்னே! என்னே!

அலர்தூற்றும் பெண்கள்வாய் அவலைப் பெற்றார்;
 அலைந்தலைந்து தேடியவர் அசதி யுற்றார்;
 புலர்பொழுது போகிறதே என்று நொந்து,
 பொறுப்பேற்ற காவலர்கள் கவலை யுற்றார்!
 களர்நிலத்தில் முளைத்தபயிர் முகத்தைப் போலே,
 காவலனும் கவன்றிருந்தான்; அந்நே ரத்தில்
 இலமென்று துயருற்ற ஏழை கண்ணில்
 எதிர்ப்பட்ட செல்வம்போல் வீரன் வந்தான்!

எம்மிறைவா! வணங்குகிறேன்! பிழைத்த பொன்னன்
 எல்லையிலே கானகத்தில் முண்டமாக
 நம்வீரர் தேடுகையில் கிடைத்திட்ட டானும்!
 நகருக்குக் கொண்டுவரு கின்றார்; சென்னி
 அம்முண்டத் தருகினிலே இல்லை, சுற்றி
 ஆய்ந்ததிலும் கிடைக்கவில்லை. நிகழ்வி தற்கு
 நம்வீரர் பொறுப்பல்ல, நல்லான் பெண்ணே
 நாங்கனிவண் மீளுவரை கிடைக்கவில்லை;

காவலர்கள் என்னோர்? பரிசு ளோடு
 காரிகையைக் கண்டறிய வேண்டு மன்றோ?
 காவலரை ஏய்ப்பதற்குப் பிரிதோர் ஆனைக்
 கழுத்தறுத்துப் போட்டிருப்பான் பொன்னன்? உம், உம்
 ஆவலினைத் தூண்டுகின்றீர், முண்ட மெங்கே?
 அதையாய்ந்தே அசல், போலி அறிதல் கூடும்!
 “சாவதற்கா அவன்பிழைத்தான்?” அமைச்சர் என்னைச்
 சந்திக்க வேண்டுமெனச் சொல்போ!” என்றார்

நிதியமைச்சர் நீட்டாண்மை அமைச்ச ரென்று
 நிறையபே நிருந்தாலும் ஆள்வோர் நெஞ்சில
 மதியமைச்சர் மட்டுந்தான் மதிப்பாய் நிற்பார்!
 மற்றவர்கள் எடுபிடிதான்! ஆளு விங்கோ
 முதிராத கொங்கைபோல் சாயாச் செங்கோல்
 முத்தரசர் ஆட்சியிலே என்ப தாலே
 மதியமைச்சர் மட்டுந்தா னுண்டு! வேறு
 மந்தையென அமைச்சரில்லை, அவரே வந்தார்!

“முண்டத்தைக் கொணர்ந்துள்ளார், அமைச்சே! பொன்னன்
முண்டங்கள் எனநம்மை எண்ணி னானோ?
தெண்டங்கள் அவன்பிழைக்க விட்ட தாலே,
தேற்றுதற்கு வேறுடலைக் கொணர்ந்திட்டாரோ?
அண்டங்கள் பதிநான்காம் அறியோம், ஆனால்
ஆட்களையா அடையாளம் காண மாட்டோம்?
கொண்டுவரச் சொல்லுங்கள் பார்ப்போம், பொன்னன்
கொழுவுடலா பிறிதொன்றா என்றே ஆய்வோம்!”

சடலத்தை அடையாளங் காண்ப தற்குச்
சரியான ஏற்பாடு செய்வோம் வேந்தே!
உடல்மீது உள்ள அடையாள மெல்லாம்
உறவினர்க்கே முழுதாகத் தெரியும்; காவல்
கடமையிலே இருந்தேகா னாமற் போன
காவலர்தம் மனைவியரைத் தருவித் தாய்வோம்
உடலவர்க்குச் சொந்தமெனில் துயரங் கவ்வ
உண்மைவெளிப் பட்டுவிடும்” அமைச்சர் சொன்னார்.

கோணியிலே சுற்றியொரு சடலந் தன்னைக்
கொண்டுவந்து வைத்தார்கள் வீரர், என்னே!
காணியிலே நட்டுவைத்த கல்லின் மீது
காணுகின்ற காயம் போல், கண்ட பெண்ணோ
ஆணியிலே விழுத்தவறி கையில் பட்ட
அடிதாங்க முடியாத ஆளைப் போலே
நானிருந்த இடந்துயரம் பற்றிக் கொள்ள
நாற்றிசையும் எதிரொலிக்க ஓல மிட்டாள்.

கொண்டவனை பலிகொடுத்துக் குமுறு கின்ற
 கோதைநிலை கண்டிரங்கி நொந்தான் வேந்தும்!
 பண்டையநம் இலக்கியத்தின் உவமை யாண்டு
 படைத்தவன்போல் ஏமாற்றும் ஆள்நேர் பொன்னன்
 அண்டினின்றே உதவியவன் ஆவி போக்கி
 ஆடையினால் நமைஏய்க்கப் பார்த்தான். போலும்?
 கொண்டுவந்தோர் கொலையிதனைப் புரிந்தி ருந்தால்
 குற்றத்திற் குரியதனைப் பெறுதல் வேண்டும்!

அழுகின்ற பெண்ணுடைய ஆற்ற மைக்கிங்
 காறுதலைக் கூறுதற்கோ சக்தி யில்லை!
 விழுகின்ற கனிதன்னைக் காம்பில் சேர்க்க
 விழைந்தாலும் முடியாதே! முடிந்தால் செய்வோம்!
 எழுந்திடுக அம்மா நும் துயரத் திற்கோ
 எள்ளளவும் இவ்வரசு பொறுப்பே அல்ல!
 அழுகைவிடு! உடல் தகனம் செய்வ தற்காம்
 ஆனதெலாம் செயச்சொல்க அமைச்சே!" என்றார்.

பிணங்கொண்டு போனதன்பின் அமைதி யூடே
 பேசுகிறான் முத்தரசன்! அமைச்சே! இன்று
 கணவனையே இழந்துமுலும் கைம்பெண் ணையாம்
 காத்திடுதல் கடமையன்றே? அவன்கு டும்பம்
 உணவுக்கே ஏங்காமல் வாழ, இங்கே
 ஓர்பணியைக் கொடுத்திடுங்கள், பொன்னன் ஏதோ
 மணற்கோட்டை கட்டியதில் பதுங்கிக் கொண்டு
 மதயானை முற்றுகையை எதிர்கொள் கின்றான்.

வேடிக்கை காட்டுகிறான் பொன்னன். நம்மை
 வினைத்திட்ட மற்றவராய் மாற்றி விட்டான்;
 கோடிக்கை ஒன்றாகி எதிர்த்த போதும்
 குலையாத என்நெஞ்சே குழம்பும் வண்ணம்
 பேடிக்கை வரிசையினைக் காட்டி விட்டான்;
 பேச்சுவிழ்த்துப் பயனென்ன? அமைச்சே! நானே
 தேடிப்போய்ப் பிடித்துவர நானே செல்வேன்;
 திரளட்டும் தேர்ந்தபடை என்றார் மன்னர்.

ஆணியொன்று தவறிவிட்ட தென்று தேட
 ஆலயத்தின் பொற்கலசம் இறங்க லாமா?
 தோணிக்கு வந்தயின்தான் துள்ளி இலும்
 தொடுவானம் தனைத்தீண்டப் போவ தில்லை!
 தூணிலொரு சிலந்திக்கூடதைய ழிக்கத்
 துடைப்பமொன்றே போதாதா? வாளா வேண்டும்?
 வீணிலெதற் காகமனத் துயரம்? வேந்தே!
 விடுங்களிதை என்பொறுப்பில்'' அமைச்சர் சொன்னார்.

உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் போதில் வந்தே
 உடைவாள்போல் வணங்கிபடைத் தலைவன் சொன்னான்
 விரைவாகப் பொன்னையாம் பிடிப்ப தற்கு
 வேண்டியதைச் செய்துள்ளோம் வேந்தே! எந்தத்
 திரைதாண்டிக் கரையேறிப் போன போதும்
 திங்களரை வளர்வதற்குள் கொணர்வேன் திண்ணம்!
 தரைபார்க்கச் செய்திட்டான் என்னை! அன்னோன்
 தலையோடு வந்திடுவேன் இன்றேல் சாவேன்!

மறுமொழிக்குக் காத்திராமல் போகின் றாரே!
 மனவருத்தம் நம்மீதா? பொன்னன் மீதா?
 வெறுமுரையா? விளைவைதீர் பார்க்க லாமா?
 வென்றவர்தான் வேழத்தை பொன்னன் கேழல்
 பொறுத்திருந்து பார்ப்போமா? அமைச்சே நானும்
 புண்பட்டேன்; அவசரமும் பட்டேன்; ஆமாம்
 எறும்பை ஏன் ஈட்டியினால் தாக்க வேண்டும்?
 இறகொன்றே போதாதோ என்றான் வேந்தன்.

‘நேர்மையிலார் தமக்குதவி செய்தார் வாழ்வில்,
 நிச்சயமாய் நெடுந்துன்பம் நேரு மென்று,
 பார்புரக்கப் பிறந்தவராம் சாலி இன்று,
 பட்டறிவால் உணர்ந்திருப்பார்! எனினும் பொன்னன்
 நார்விட்ட அம்பைப்போல் நழுவி விட்டான்!
 நல்லவர்க்கு மீண்டுமவன் தொல்லை தந்தால்,
 யார்மீது பழிபாயும்? நமமேல் தானே?
 யான்துடிப்ப ததற்குத்தான் அமைச்சே!’ என்றார்.

அடைக்கலந்தான் தந்துமீண்டும் அனுப்பி வைத்த
 அருள்நெஞ்ச முத்தரசர் கவன்றார், சாலி
 விடைதெரிந்த வினாக்களையே எதிர்கொள் வார் போல்
 விரைவாகக் கட்டிவினைப் பெற்றி ருப்பார்!
 குடைபறித்தோர் கோளரியைக் கண்டாற் போலே,
 குலைநடுங்கிப் போயிருப்பார்! மக்கள் ஆர்ப்பால்!
 தடைசிறிதே! வெள்ளமதைத் தாண்டும்; தாக்கும்;
 தங்களது நல்லெண்ணம் விளங்கு” மென்று,

நல்லமைச்சர் நாடாளும் வேந்தனுக்கு,
 நற்செய்தி ஆறுதலை நவின்ற போதும்,
 பொல்லாத பொன்னவன் போன தாலே,
 பொய்கையிலே முதலைதனைக் கண்டாற் போன்ற
 அல்லலுக்கோ ஆண்டவனால் விடையளிக்க
 ஆகவிடை, ஆனாலும் சூளுரைத்தே
 ஒல்லையிலே பொன்னையும் கொணர்வே னென்ற
 உறுதிமிக்க படைத்தலைவர் தனைநம் பிட்டார்.

நிலையிழந்த முடியென, தலையிழந்தான் பொன்னன்

நாளிரண்டு நழுவியது, மாலை நேரம்
 நடப்பனவும் பறப்பனவும் இருப்பை நாடக்
 கோளிரண்டும் மாறியொளி வழங்கும் வேளை!
 குதிரையிலே முகமூடி உருவம்! கையில்
 ஆனொருவன் தலையோடே அரண்மனைக்குள்
 ஆவேசமாய்வந்து நின்று காவல்
 ஆளிடத்தில் “பொன்னனது தலையீ தென்றே
 அரசரிடம் அறிவிப்பீர்;” என்றான், சென்றார்.

முகமூடி மனிதனது கரத்தில் பொன்னன்
 முடிதேங்காய் போலிருந்தான் முண்டமின்றி!
 நகம்முடும் அழுக்குக்கும் ஆயுளுண்டோ?
 நன்றியிலார் வாழ்கையெலாம் இவ்வாறாகும்!
 சுகம்பிறரை வஞ்சித்துப் பெற்ற ரெல்லாம்
 சுடுகாடு போம்போதோ உமிழ்நீராவார்!
 அகச்சத்தம் அவசியமே! மாந்தர்க்கெல்லாம்!
 அதையிழந்த பொன்னனுக்கு மிரங்கி னாரே!

பொன்னனது தலைதன்னை தந்த ஆளோ
 புறப்படுதற் கெழுமுனைந்தான், அதனைக் கண்ட
 மன்னவன் முகமுடி ஆனை யண்டி
 'மகத்தான செயல்செய்தீர், மதிப்பைப் பெற்றீர்,
 என் ஆணை நிறைவேற்றி அமைதி தந்தீர்!
 எதற்காகப் பறக்கின்றீர்? வேடம் வேண்டாம்
 உன்முகத்தை ஊர்பார்த்தால் களிக்கும், வீரா!
 ஒழுங்கீனம் ஒன்றுமில்லை உருக்காட் டென்றார்.

என்கடமை முடியவில்லை இன்றும்! வேந்தே!
 என்முகத்தை இப்போது பார்க்க வேண்டாம்,
 பொன்மீது புகைபடிந்தா கெட்டுப் போகும்?
 பொழுதில்லை எனக்குவிடை தருக! மீண்டும்
 மன்னவரே! வந்திடுவேன் பொன்னன் போன
 புதிரதனை விளக்கிடுவேன் உறுதி என்றே
 தன்குதிரை தனைத்தட்டி விட்டான், வேந்தும்
 தடைசொல்ல மறந்துமிக வியந்து நின்றார்.

பொன்னனது தலைவந்த பின்னும் நம்மின்
 போர்த்தலைவர் வரவில்லை! ஆளு ரைத்த
 அன்னவரின் பணிநமக்குத் தேவை! பொன்னன்
 அகப்படவே இல்லையென எண்ணிக் கொண்டு,
 சொன்னபடி நடந்துவிட்டால்! அவரைக் காக்கச்
 சுறுசுறுப்பாய் இயங்கிடுதல் வேண்டும், செய்தி
 இன்னலெதும் ஏற்படும்முன் அன்னார்க் கெட்ட
 இப்போதே நடவடிக்கை எடுப்பீ ரென்றார்.

மன்னனுரை கேட்டமைச்சர் ஆணை யிட்டார்!
 மறவருடன் பறந்தார்கள்; நகரில் செய்தி
 ஒன்றென்றால் ஒன்பதெனும் பெண்கள் வாயால்
 உடனடியாய்ப் பரவிற்று! கான கத்தைச்
 சென்றடைந்த வீரரெலாம் பறைய றைந்து
 செய்தியிதைப் பாறையெதி ரொலிக்கச் சொன்னார்!
 கன்றெண்ணி ஏங்குகின்ற பசுப்போல் நாட்டின்
 காவலனும் காத்திருந்தான் கவலை யோடே!

கதிர்நாட்டின் கடமையெலாம் முடிந்த பின்னும்
 கவலையற்று வினைசெய்ய இயலா வண்ணம்
 புதிர்போட்டுப் போனானே போர்த்த லைவன்
 பொழுதுலே போனபின்னும் வந்தா னில்லை!
 எதிர்வீட்டுக் குமரியிடம் இதயந் தந்தே
 ஏங்குகின்ற இளைஞனப்போல் மன்னன், நானே
 கதிர்நாடு களிப்படைய வேண்டு மின்றேல்
 கவலையெலாம் துயராக மாறு மந்தோ?

கானகத்தில் கதிர்நாட்டின் படைத் தலைவர்
 காதுக்குப் பொன்னனுயிர் பறித்த செய்தி
 ஊனத்தான் உதட்டில்தேன் சொட்டி னாற்போல்
 உவந்திடவே விழுந்ததம்மா! குளிர்ந்தெ முந்து
 மானத்தின் இலக்கணத்தை அறிந்தான் போலே
 மகிழ்வோடு புறப்பட்டான் கதிர்நாட் டுக்கு!
 வானத்தின் பனிமூட்டம் விலக்கி வந்து
 வையகத்தைப் பார்த்தகதிர் ஆனான் கண்டீர்!

முத்தரசர் அமைச்சருடன் படைத்த லைவர்
முனைப்புக்கு நன்றிசொன்னார்' பொன்னன் சென்னி
எத்திறத்தால், யார்கொணர்ந்தார் என்று கேட்டே
ஏமாற்ற மடையாதீர்! கொணர்ந்த ஆளோ
தத்தையெனப் பறந்திட்டான்; பின்னர் வந்து
தருவானும் விளக்கத்தை; கேட்ட யர்ந்தோம்!
அத்தருணம் அவன்பறந்தான் தடுப்ப தற்கோ
அவசியந்தான் எனஎண்ண போக விட்டோம்!

எண்ணத்தா லுயராதோர் எழுதும் பாட்டின்
இலக்கியம்போ லின்றானுன் பொன்னன்; நம்மின்
மண்ணிலவன் கால்வைத்து நம்மை ஏய்க்க
மனந்துணிந்த பலனைத்தான் அனுப வித்தான்!
விண்ணேறும் திறம்பெற்ற ரான போதும்
வினைத்தூய்மை இல்லையெனில் வீழ்வார்! எந்த
மண்கவரும் மலையாகி நிலைப்ப தில்லை!
மழைக்கவையே பதில்கூற நேரும் கண்டீர்!

பொன்னனது முடிவையொரு பாட மாகப்
புரவலர்கள் கற்றிடவே வேண்டும்; வாழ்வில்
என்னவரும் இறுதியிலே என்று தேறி
இயங்குவதே மாந்தனுக்கிங் கறமு மாகும்!
தன்னலமே பெரிதாக எண்ணிக் கொண்டு
தவறுகளைச் செய்பவர்கள் பழிமேற் சொல்வார்
மின்னலென ஒளிர்ந்தழியும் ஆசையாலே
மிடுக்கில்லா செயல்மேவிச் செல்லல் தீதே!

பெரும்பிழையைச் செய்தவனே ஆன போதும்,
 பிரிந்ததவன் உயிரென்றால் இரங்கு கின்றோம்!
 பெருங்கோயில் கலையெழிலைத் துயக்க ஆங்கே
 பெருந்தடையாய் இருக்கின்ற தாழை போலே,
 அரும்பணிகள் ஆயிரந்தா னாற்றி னாலும்
 ஆகாத ஒருசெயலே அதனை மூடும்!
 வரும்போகும் விளம்பரங்கள் செல்வத் திற்கு,
 வரிசையென அறப்பகையை ஈட்ட லாமோ?

கதிர்நாட்டில் காவலி விருந்த பொன்னன் தப்பிச் சென்றான். அவன் தலையை முகமூடி மனிதன் மன்னரிடம் ஒப்படைத்து, தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளாமலேயே போய் விடுகிறான்.

தன் நாடு மீண்ட சாலி—மீள கட்டில் பெற்றதாக செய்தி கிடைக்கிறது. நன்றி விழாவுக்கு அழைப்பு வருகிறது. விழாவில் பரிசளிக்க, முத்தரசர் உயர்ந்த பரிசை தேடுகிறார். பெரும் புலவர் தெய்வசி காமணியாரைக் கொண்டு 'நட்பு' காவியம் படைக்கின்றார். பலராமன் உதவியோடும், பார்த்தசாரதி உழைப்போடும் பரிசுக் காவியம் உருவாகிறது.

விழாவுக்கு முத்தரசர் புறப்படுகிறார். காணாமற்போன காவேரியிடமிருந்து ஓலை வருகிறது. மனபாரம் இறக்கி மகிழ்வோடு சாலிநாடு செல்கிறார் முத்தரசர். இவை இக்காவியக் கதவின்மூலம் காணக் கூடிய காட்சிகள்

அடுக்கிக்கொண்டேயிருந்தார் அமைச்சர், “கொள்கை அழகாகச் சொன்னீர்கள், என்றார் மன்னர்! படுக்கையிலே விழுந்தாலே சிலபேர்க் கிங்கே பண்பாடு பிறக்கிறதாம்” ‘அமைச்சர் சொன்னார்! எடுக்காது பூட்டிவைத்த செல்வம் பண்பை எண்ணுதற்கே ஏற்றதந்த நேரம் போலும்! மிடுக்கான படைத்தலைவர் உரைமறித்தார் ‘மிகச்சிலர்க்கே இதுகூட’ என்றார் மன்னர்.

“களைத்துள்ளார் படைத்தலைவர்; அவருக் கோய்வு கட்டாயத் தேவையென உணருகின்றேன்; இளைப்பாற ஏகுங்கள் என்றார் வேந்தர்; ‘எனக்கில்லை சோர்வென்றார் படைத்தலைவர் தளைத்தும் பாட்டைப் போல் தளர்ந்துள் ளீர்கள்! தட்டாதீர் என்றுரைத்தார் அமைச்சர்; ஏற்று விளைவுற்ற தேர்வாழைக் கால்பெற்ற ருற்போல் விரைவாக நடைபோட்டார் படைத்தலைவர்!

திறம்வீரம், துணிவாற்றல் வாய்க்கப் பெற்ற தீதறியா பிள்ளைமனம் இவர்க்கு, நம்மின் அறந்தந்த பரிசிவர்தான் நமக்கா மென்றே அகம்மலர்ந்து புகழுரைத்தார் மன்னர், “ஆமாம் புறமொன்றும் அகமொன்றும் ஆன பொன்னன் போலில்லாச் செம்மலிவர் வாழ்க! என்றே அறமறிந்த அமைச்சருரை செய்தார்; முன்னே ஆளொருவன் செய்தியுடன் வந்து நின்றான்

இனிக்கும் செய்தியை ஏந்திய ஒலை

நீட்டோலை தனைவாங்கிப் படித்தான் வேந்தன்;
நெஞ்சிலொரு நிறைவுதனைக் கண்டான் 'தெவ்வர்
கூட்டத்தை ஒடுக்கிவிட்டுக் கட்டில் பெற்றுக்
கோலோச்சம் நிலைபெற்றார் சாலி! நம்பால்
காட்டுகின்ற நன்றிக்கு விழாவெ டுக்கும்
கருத்துதனை வெளியிட்டே அழைத்துள் ளார்கள்!
நாட்டுக்கு நல்லதுநாம் செய்தோ மென்று
நன்றிதனை வெளிப்படுத்து கின்றார் ஏற்போம்!

எட்டி விளைச்சலும் கொட்டி அறுவடையும்

சாலிதனைப் பகையாகக் காட்டு தற்குச்
சதியாலே கலவரத்தை இங்கும் செய்தான்;
நாவிரண்டைக் கற்றவர்கள் கதிர்நாட் டார்கள்!
நடப்பிற்கு மூலத்தைக் கண்டு கொண்டார்!
வாலிரண்டு பெற்றாலும் ஆட்டுக் கூட்டம்
வரலாறு படைத்துவிடும்? வலிவா கூடும்?
தோலிருக்கச் சனைவிழுங்கி பொன்னன் சூதை
தூளாக்கிப் போட்டதன்றே வரலா றாகும்!

கதிர்நாட்டுள் கலவரங்கள் கொலைகள், கொள்ளை
கணக்கின்றி நடந்தநிலை மாறக் கண்டோம்,
புதிராக இருந்தநிலை புரிந்து கொண்டோம்!
பொன்னன்றன் ஏற்பாடே என்று கண்டோம்!
நதிமூலம் நாம் கண்டோம்; தூண்டி விட்டு
நாட்டமைதி கெடுத்தவர்கள் ஒடுங்கிப் போனார்!
விதியீறி வினைசெய்தோர்; வீழ்ந்தோர்; நல்ல
வினைவிதனைக் கொண்டாடல் இனிதே. ஏற்போம்!''

கரடியைப் போல் கருப்புடையே பூண்ட ஆள்தான்
காண அவன் வந்தானா? என்றார் வேந்தர்!
வரகரிசி தலைக்கரையான் போலே நாட்டின்,
வளஞ்சுரண்டிக் குகைபதுக்கி வைத்த பொன்னன்
சிரமறுத்துக் கதிர்நாட்டில் கொடுத்து வந்தேன்
சேமித்த பொருளையெல்லாம் மீட்க வேண்டும்
அரசெனக்கோ ஆள்பலத்தை அருள வேண்டும்
அதைக்கொணர்ந்து முழுக்கதையும் சொல்வே னென்று

படைகொண்டு சென்றுள்ளான் வேந்தே! பொன்னன்
பங்காளி; பாதகரும் பிடிபட்டார்கள்!
உடையாலே மனிதரென மதிக்கப் பெற்றோர்
உண்மையுரு தெரிந்தவுடன் உடைந்தே போனார்!
அடையாளம் மக்களுக்கு தெரிந்த தாலே
அதிகாரம் தனைமாற்றித் தந்திட்டார்கள்!
சடைக்காய்கள் முருங்கையினால் பரண மைத்துச்
சரக்கேற்றி முறிந்தாற்போல் வீழ்ந்தார் தீயர்!

காணாமற் போனான் காவேரி

காயமானது வேந்தர்தம் நெஞ்சே!

காவேரி தனைக்காண வில்லை என்றே
கவல்கின்றார் எம்வேந்தர்; நல்லான் கூட
ஆவேச உணர்வொடுங்கிக் கவலை சூழ
அடங்கியுள்ளார் என்றுரைத்தான் தூதன்; எங்கும்
நாவேறிக் குதிக்கின்ற குறளைக் கேட்டு
நன்றென்றே ஏற்பார்கள், நடப்ப துண்டா?
பாவேறிச் சீரான சொற்கள் யாவும்
பாராட்டுப் பெறுவதிலை, வாழ்வு மி.தே!

“காவேரி காணாமற் போன தற்குக்
காவலன்யான் மிகவருந்து கின்றேன்: நல்ல
பூவேறி மொய்க்கின்ற வண்டைப் போலே
பொற்றொடியாள் போனஇடம் தெரிய வில்லை!
பாவேறி நூல்துகிலாய் மாறு மன்றிப்
பஞ்சாகிப் போவதில்லை! கதிர்நாட் டின்கண்
காவேரி எங்கிருந்த போதும் தேடிக்
கட்டாயம் கொணர்கின்றேன்” என்றார் வேந்தே!

“கணுவுள்ள தெல்லாமே கரும்பா காது!
கட்டியணைத் திடுங்கைநேர் தேளின் வாலில்
கணுவுண்டாம் என்பதனைச் சாலி இன்று
கட்டாயம் உணர்ந்திருப்பார்; கதிர்நாட் டுள்ளும்
கணுமுங்கிற் புதருண்டு, பொன்னன் நட்ட
காய்க்காத செடியவைகள்! பட்டே போச்சு!
கணுக்கழையாய் நல்லாணைப் பெற்ற சாலி
கருந்தேளாய்ப் பொன்னையும் பெற்ற ரென்னே!”

“சாலிநாட்டுப் பொன்பொருளைக் கடத்திச் சென்று,
கானகத்தில் பதுக்கிவைத்த பொன்னன் சூதை,
சாலிநலன் ஒன்றேதன் கொள்கை என்று,
சதா நினைக்கும் காவேரி தொடர்ந்து சென்று
வேலிஎன அப்பொருளைக் காக்கக் கூடும்!
விழித்திருந்தால் பொன்னன்கொன் றிருக்கக் கூடும்!
பாலிருக்க வெண்ணெய்க்கேள் ஏங்க வேண்டும்?
படைசெலுத்தித் தேடியொரு முடிவு காண்போம்!

பரிசொன்றை தேர்ந்தளிக்கப்
பார்வேந்தன் முனைப்பும் முடிவும்

ஓய்வெடுத்துத் தூதுவரே செல்க! வேந்தர்
ஓலையிலே குறித்தபடி வந்து சேர்வோம்!
காய்முற்றிப் பழுத்திட்டால் தரைதான் சொந்தம்!
காவேரி கட்டாயம் வருவா ளென்று,
தேய்பிறையாய் மனங்குலையும் மன்ன ருக்குத்
தேறுதல்யான் கூறியதாய்க் கூறு! நல்லான்
சேய்தன்னை விரைவினிலே காண்பா ரென்றும்
செப்பிடுக! என்வாக்குப் பொய்த்த தில்லை!

“முழுநிலவு நாளன்று விழாவாம்! இன்னும்
முனைந்து நாட்கள்தான் உளதாம், அன்று
முழுவுலகுக் கீடான பரிசாய் மன்னர்
முகம்மலர நாம்தருதல்வேண்டும்! மாற்றார்
பொழுதெல்லாம் அதன்சிறப்பைப் பேச வேண்டும்!
புகழமைச்சே! எதுதந்தால் சிறக்கு மென்று
விழுதுகதிர் வெளிவரும்முன் ஆய்ந்தே சொல்வீர்!
விரைவாக பிறபணியும் பாரு” மென்றார்.

தேர்வுக் குழப்பம்

மதிக்கின்ற மன்னருக்கு நாளை காலை,
மகிழ்கின்ற பதிலளிக்க வேண்டு மென்று
நதிநீரில் அகப்பட்ட நவ்வி போலே,
நல்லமைச்சர் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தார்!
கொதிநீரின் கொப்புளத்தின் ஆயுள் போலே,
குருத்துவிட்ட கவலைக்கு முடிவு கட்ட,
எதிர்ப்பட்ட அவர்பிள்ளை மழலை சிந்தி
இடைவேளை, சிந்தனைக்கு விடச்செய் திட்டான்!

படுக்கையிலே உடலிருக்க, அமைச்சர் எண்ணம்
 பலவிடத்தில் சுற்றியதே அமைதி கெட்டு!
 படுத்தறியா பரியெனவே சிந்தை தன்னைப்
 பகுத்தறிவுக் களத்தினிலே பாய விட்டார்!
 எடுக்காத வானைப்போல் மங்கிப் போன
 என்சிந்தை, என்சிந்தை? என்றே நொந்து
 மிடுக்கின்றி எழுந்துநடை போட்டார்; விண்ணில்
 மிதந்தநிலா தலைசாயும் நிலைமை கண்டார்!

எப்பரிசிங் கேற்புடைய பரிசாம் என்றே
 எண்ணிஎண்ணி இரவெல்லாம் உழன்றும் மன்னர்
 ஒப்புதற்கே உகந்ததொரு பரிசை நாடி
 உரைப்பதற்கே இயலாது கவன்ற வேளை,
 முப்பால்நூல் அவர்கண்ணில் படவும், நாடே
 முனைந்தேற்றும் அவைப்புலவர் நினைவு கொண்டார்!
 இப்பாரோர் ஏற்றுகின்ற பரிசு தன்னை
 எண்ணத்தில் வைத்தமைச்சர் எழுந்தார் கோயில்!

ஆல்விதைபோல், அறநூல்போல் உருவும்; கல்வி
 ஆற்றலிலே அகத்தியனைப் போலும், போற்றும்
 கால்வகையாம் பாடலிலும் ஆற்றல் பெற்று
 நடத்தைக்கும் நன்னூலாய் விளங்கு கின்ற
 மால்வரைபோல் மதியுயர்ந்தும், அடங்கி வாழும்
 மணிப்புலவர் தேய்வசிகா மணியைக் கொண்டு
 நூல்யாத்துப் பரிசளித்தால் உயர்வே என்று
 நுண்ணறிவு வேந்தனிடம் அமைச்சர் சொன்னார்!

நன்று! நன்று! நாமிருப்போம் போவோம்; என்றும்
 நற்புலவர் படைப்பொன்றே அழிவ தில்லை!
 சென்றுவரும் பரிதியைப்போல் சிறந்த நூல்கள்,
 சிந்தையெனும் வானத்தில் நின்றி லங்கும்!
 இன்றுவரும் பொன்பொருளை மகுடந் தன்னை
 எவரேனும் பறித்தழிக்கக் கூடும், நூலை
 வென்றெவரும் நின்றதில்லை! இலக்கி யத்தில்
 வீற்றவரை காலங்கள் வென்ற தில்லை!

அவைப்புலவர் தமையழைப்பீர்; எண்ணம் கூறி
 அவர்புலமை மிளிரவொரு படைப்பை, நாடு
 சுவைப்பதற்குத் தருகவெனக் கேட்போம்! அந்நூல்
 சுற்றுக்குப் போவதற்கு நகலெ டுக்கக்
 கவைக்கொடுக்கு மட்டைமரக் குருத்து தன்னைக்
 காவலரை அனுப்பியுடன் கொணர்க! இன்றே!
 அவைக்கூடந் தனில் ஆணி ஓலை கொண்டே
 ஆயிரவர் கூட்டும்' என்றார் மன்னர்!

காவேரி தந்த கவலை

‘நம்பொறுப்பி லிருந்தவனைக் காவல் செய்தோர்
 நழுவிட்ட குற்றத்தைப் புரிந்த தாலே
 எம்பொறுப்புப் பிழைக்க வேண்டிப் பெண்ணை
 எப்படியும் நாம்கொணர வேண்டும், ஆமாம்
 தெம்பாகப் படைத்தலைவர் உறுதி கூறித்
 தேடுதற்கே ஏகியுள்ளார்! வல்லான் எய்த
 அம்பாகச் செயல்படுவா ரென்றே நம்பி
 அடுத்தபணி மேற்செல்வோ’ மென்றார் வேந்தே!

நன்றி விழாப் பரிசாய் நட்புக் காவியம்

தெய்வசிகாமணிப்புலவர் வந்தார்; வேந்தன்
தேவைதனைப் பக்குவமாய்த் தெரியச் சொன்னான்;
“கொய்வதற்குத் தான்மலர்கள்! பாடிப் பாடிக்
கொடுப்பதற்குத் தான்தமிழைக் கற்றோம், வேந்தே!
செய்திடுவேன் இட்டபணி, இருவர் நட்பைச்
செய்கவிதைப் பொருளாக்கி எழுது கின்றேன்!
பொய்விரிக்கும் புனைந்துரைகள் மலிந்தி டாத
புதுமையுடன் காவியத்தை வழங்கு கின்றேன்!

என்றுரைத்த புலவர்கை தன்னைப் பற்றி
“என்நன்றி! என்நன்றி! என்றான் மன்னன்!
“குன்றுயரம் போற்புகழை வளர்த்த எங்கள்
குறுமுனியே! நும்படைப்பு சிறக்கு மென்று
நன்றறிவோம் விருப்பத்தை ஏற்றுக் கொண்டு
நால்வகைப்பாப் படைக்கின்ற தங்கள் தொண்டை
என்றென்றும் பார்புகழும், எங்கள் நெஞ்சில்
இருப்பவரே! நன்றி” யென அமைச்சர் சொன்னார்!

“எனக்கிந்த வாய்ப்புதனை நல்கி யுள்ளீர்!
ஏற்றவகை இதனையான் முடிப்ப தற்கு,
மனத்தெய்வைப் பெறுகின்றேன்; நம்பிக் கையால்
நனிசிறக்கும் எப்பணியும், அமைச்சே! வேந்தே!
கனத்திருக்கும் மரத்தாலே கலத்தைச் செய்தால்
கடற்பயணம் எவ்வாறு கூடும்? என்றே
இனத்தலைவர் எளியோன்பால் பணியைத் தந்தார்!
எண்ணத்தால் உயர்ந்தோரே வாழ்த்து கின்றேன்”

“ஆற்றலிலே நம்பிக்கை உண்டென் ருலும்
 அரசளிக்கும் ஆதரவால் அதிக மாகும்!
 காற்றடித்தால் கலம்விரையும்; இலையென் ருலும்
 கட்டாயம் அதுநகரும்; அவ்வா நேதான்
 போற்றுவதால் புலவர்க்கோ ஆர்வம் கூடும்!
 புகழுரைக்கிங் கமைவாகப் பணியைச் செய்வேன்!
 ஏற்றத்தை இந்நாட்டிற் களிப்பேன்! வேந்தே!
 எழுத்தாணி இயங்கவிடை தாரு’ மென்றார்!

புலவருக்கு விடையளித்தார் மன்னர்; நன்றி
 புகன்றவரும் புறப்பட்டார்; போன பின்னர்,
 ‘பலமிருக்கும் யானைக்கே! ஆனால் பாய்ச்சல்
 பயங்கொடுக்க சிறுத்தைக்கே கூடும்! கல்வி
 நலமிருக்கும் சிலரிடத்தில்! இருந்த போதும்,
 நற்கவிதை அவரிடத்தில் பிறப்ப தில்லை!
 கலமிருக்கும் கஞ்சியன்றே பசியை யாற்றும்!
 கவியின்றேல் மொழியெங்கே வளரு மென்றார்.

கவிக்குன்றும் தெய்வசிகா மணியார் ஏற்ற
 கடமைதனைச் சுறுசுறுப்பாய்ச் செய்தார்; நெஞ்சங்
 குவியாத குணக்குன்றும் பலராம், ஓலை
 கொண்டுபடி எடுப்பார்க்குத் தலைமை ஏற்றார்!
 நவில்வதனைச் செயலாக்கிக் காட்டுந் தொண்டர்
 நல் பார்த்த சாரதியோ துணையாய் நின்றார்
 புவிவியக்கும் படியான காவியத்தைப்
 புகழ்த்தோன்றல் கவிராயர் முடித்துத் தந்தார்!

முத்தரசர் காவியத்தை முழுதுங் கற்று
முன்னிதற்கிங் கிணையான நூலே தென்றார்!
மத்தகத்தின் தந்தம்போல்; காலம் நூலை
மதித்தேற்றும்! மங்காத புகழ்வே ரோடும்!
எத்தனைப்பொன் தந்தாலும் நூலுக் கீடாய்
எண்ணுதற்கே இயலாதே! சாலி நட்பு
வித்திட்ட விளைச்சலெனக் கருது கின்றேன்
விதைதந்த கவியரசை ஏற்று கின்றேன்.

மனங்குளிர்ந்த முத்தரசர் புகழ்ச்சி கூறி
மணிக்கவிஞர்க் கேற்றபரி சளித்தார், வேந்தர்
இனங்கண்டு பாவலரை மதித்தா ரானால்
எத்தனையோ அறநூல்கள் பிறந்தி ருக்கும்
அனல்கண்ட புழுப்போலே அறிஞர் தம்மை
அணுகாது விலகுகின்ற அரசு முண்டே!
மனமிருக்க வேண்டாமோ? மகுடம் மட்டும்
மாளாத புகழ்நடுமோ?' என்றார் கண்டீர்!

[சாலி நாட்டில் நிமிர்ந்த நிலைமை]

பனங்காட்டில் அணில்நடையும் சலச லக்கும்
பருவத்தில் எவர்மனமும் கலக லக்கும்
இனங்காட்டித் தானுயர்ந்த பேர்வழிக்கோ
எதிர்ப்பென்றால் கடுகடுக்கும், எரிச்ச லோங்கும்,
புனல்மீது பொய்யெழுதி வட்டி கேட்டோர்
புகழ்மீது நடப்பதெங்கே? பொன்ன னாட்கள்
அனல்மீது விழுந்தளவி போலே ஆரூர்
ஆர்ப்பாட்டம் ஒடுங்கியவர் பதுங்க லானார்!

சூதாலே ஊராண்டோர் சுருண்டு போனார்
 சுடரணைத்துச் சுருட்டியவர் பிணைக்கப் பட்டார்!
 வாதாலே பொய்மறைத்த வன்க ணைர்
 வகையாக நீதியிடம் அகப்பட்டார்கள்!
 ஆதாயம் பெறுவதற்கே கொடுமை செய்த
 அடிமைமனக் கேடரெலாம் அலற லானார்!
 பாதாள நிலக்கரியும் வெளியே வந்தால்
 பற்றுநெருப் பாலொருநாள் சாம்பல் தானே!

இருளாட்சி மறைந்ததென சாலி நாட்டார்
 இரவிதனைக் கார்த்திகையில் கண்டாற் போலே
 பெருவிழாவில் ஆர்ப்பரித்தார், நகர மெங்கும்
 பெருவிழவுக் கணிசெய்தார் ஆடலானார்,
 மருள்விழியால் மாலுட்டும் மங்கை நல்லார்
 மனம்போலே மாக்கோல மிட்டார், ஆண்கள்
 தெருத்தோறும் வளைவுகளை அமைக்க லானார்
 திருநாட்டில் கலிதீர்ந்த தென்றூரம்மா!

இல்லாதார் வயிறதனில் எரியை யூட்டும்
 இயல்பினதாய் மிகுவரிகள் விதித்த பொன்னன்,
 கல்லாத மூர்க்கரையே துணையாய்க் கொண்டு
 காட்டாட்சி நடத்திவந்த நிலைமை மாறி
 எல்லார்க்கும் ஏற்பான ஆட்சி நாட்டில்
 ஏற்படவே மீண்டுவந்த சாலி வாழ
 பல்லாண்டு கூறலுற்றார் மக்கள்; எங்கும்
 பங்கயங்கள் சும்மியடித் தாடி னாரே!

இறந்தவரே மீண்டுவரின் அதிசயிப்போம்!
 இழந்ததனை மீட்டிடுங்கா லின்பங் கொள்வோம்!
 மறந்ததெலாம் நினைவுபெறின் மகிழ்ச்சி கொள்வோம்!
 மந்தங்கள் தெளிவுபெறின் ஆர்ப்ப ரிப்போம்!
 அறத்துப்பால் பொருட்பாலுக் கப்பா லுள்ள
 அப்பாலில் தினைத்திருந்த சாலி இன்றே
 திறத்துப்பால் பிழைத்துவந்து கட்டில் பெற்றார்
 திருக்குறளே ஆளவந்தால் துயரு முண்டோ?

கதிர்கின்றும் தத்தைதனை கவண்கல் சாடும்!
 கழுத்தறுக்கும் கொடியவரை நீதி தேடும்!
 எதிர்கொண்ட பகையாலே குருதி ஓடும்!
 ஏமாற்றுக் காரரையோ பழிதான் மூடும்!
 அதிகார மமதைக்கே ஊழல் கூட்டம்
 அடிதாங்கி ஆலவட்டம் போடும்; ஆடும்!
 முதிராத வேம்பாக வாழ்ந்த ஆளின்
 முண்டத்தை நரி, நாய்தான் தூக்கி ஓடும்!

விழாக்கோலம்

கருமுகிலோர் திசைசாய்ந்தே பொழியும் போது
 காணுகின்ற காட்சியென சாலி நாட்டில்
 தெருத்தோறும் தோரணங்கள்! மகிழ்ச்சி வெள்ளம்
 திரண்டெழுந்த மக்களிடை உவகைக் கூத்தே!
 எருவான உழைப்பெல்லாம் மணியாய் மாறி
 எருதேற்றி வந்தாற்போல் மகிழ்ந்தார் மக்கள்!
 நிர்வாண வானத்தில் நீந்தும் வட்ட
 நிலவுநிழற் பெண்களெலாம் வீதி சேர்ந்தார்.

முடிபெற்ற சாலிவேந்துக் குதவி செய்தோர்
முறையாக வந்தபடி இருந்தார்; ஆனால்
அடிநாளாய் இருந்துதவி செய்து காத்த
அக்கிள்ளை காவேரி வந்தா ளில்லை!
கொடிபெற்ற ரானாலும் சாலி யாலே
குமரியிலாக் குறைகனக்கும் பாரந் தன்னை
அடியோடு மறைத்திடவே முடிய வில்லை
அணில்கடித்த மாதுளைபோ லானா ரம்மா!

எத்தனையோ விழாக்களிவண் எடுப்பார்க் கேற்ற
இயல்பதனை வெளிப்படுத்தி ஆர்ப்ப ரிக்கும்!
எத்திசைக்கும் எல்லார்க்கும் ஏற்ற தான
இதுபோன்ற நன்றிவிழா எடுத்தா ருண்டா?
புத்திநலன், பண்புநலன் பெற்றார் மாட்டே
புதுமைவளம் வேர்கொள்ளும்; சாலி மன்னன்
ஒத்துவரும் உயர்பண்பால் விழாவெ டுத்தார்
உதவியவர் மனங்குளிரும் என்ற நோக்கில்!

அரண்மனையில் அலங்காரம்! அயல்மன் னர்க்கோ
அங்கங்கே தங்குமிட மாடக் கூடம்!
அரண்தந்த முத்தரசர் வரவுக் காக
ஆவலுடன் காத்திருந்தார் சாலி, மக்கள்
முரண்பட்ட எண்ணத்தால் கதிர்நாட் டார்பால்
முடிவாக வைத்திருந்த பகையை விட்டார்!
“பரண்வைத்த பாத்திரம்போல் பாது காப்பாய்ப்
பாலித்த முத்தரசர் வாழ்க!” என்றார்.

எண்ணப் பறவைகளின் இசைஞானம்

ஆள்பவரை அகந்தைவந்து பற்று விட்டால்
அவர்நாட்டில் கலியேது? கவலை ஏது?
வாள்படுத்துக் கிடந்தாலே வயலில் பச்சை
வளர்ந்தோங்கும் மற்றபடி மறமே ஓங்கும்
தோள்தினவு கொண்டாலென் உழைப்பா லந்த
உறுதியெலாம் வாராதோ? மாற்றார் மார்பில்
வாள்பாய்ச்சும் போரெல்லாம் உரிமைக் கன்றி
வலுச்சண்டை கொலைவெறியே வீர மன்று!

மன்னர்தம் பெருமைக்கே மக்க ளெல்லாம்
மறமென்று மடிந்துவிழச் செய்வ தெல்லாம்
என்ன எவர் சொன்னாலும் அறமே அல்ல,
இளைத்தவரைத் தாக்குவது போரு மல்ல
ஒன்னலராய் மாற்றாரை நினைக்கும் முன்னே
உயர்திணைநாம் என்பதனை உன்ன வேண்டும்!
பொன்னனைப்போல் ஆண்டாலும் புகழ்கிட் டாது
பொறுப்பின் றி வாழ்ந்தாலும் பேர்மன் னாது!

முந்திரியின் ஓட்டைப்போல் மூடி நின்ற
முறையற்ற ஆசைகளைத் தகர்த்த தாலே
இந்திரியம் கெட்டவனின் ஞானம் போலே
இல்லாமல், சாலிசெயல் மினிர்ந்த தம்மா!
அந்திமலர் சந்திரனைப் பார்த்தாற் போலே
அகம்மகிழ்ந்தார் சான்றோர்கள்! ஆள வந்தோர்
மந்தமெனக் கண்டாலே மாற்றார்க் கெல்லாம்
மனத்துணிவு கொழுந்துவிடும் குழப்பம் சூழும்!

[காவேரி இல்லாக் குறை காவலனுக்கு]

முதலிரவு பெண்மனத்தின் பாரம் போலே
முத்தரசர் நெஞ்சுகனம் பெற்றார்; தன்பால்
உதவியென வந்திருந்தார் தம்முன். ஓர் பெண்
உளவறிய முடியாமற் போன தாலே
பதவியினால் பணம்பெற்றேன் பிடிபட்ட டாங்கே
பலர்முன்னே நின்றற்போல் தவித்த வேளை
புதிர்களையும் பொருளோலைக் கொண்டு வந்தான்
புரட்டியதும் புன்முறுவல் பூத்தான் வேந்தே!

உவமை தந்த ஓலைச் செய்தி

“அருள்மலிந்த அகமுடைய அரசே! தங்கள்
அரண்மீறி வந்தபிழை மன்னி யுங்கள்!
இருள்மலிந்த கானகத்தில் உள்ளேன், என்றன்
இலட்சியத்தை ஈடேற்றி வந்து காண்பேன்!
பொருள்மலிந்த பொதுமறைபோல் புகழ்பெற் றேங்கும்!
புவியரசே! நன்றிவிழா நாளில் வந்தே
திருவடியை வணங்கிடுவேன், எம்மன் னர்க்கும்
தேவையெனில் தெரிவிக்க வேண்டும் வேந்தே!”

சாலிநாட்டில் நன்றிவிழா நடைபெறுகிறது. முத்தர சரின் பரிசு - சான்றோர் கருத்துக்கு விருந்தாகிறது. காவேரி அங்குவந்து தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கின்றாள். அவளை அந்த விழாவிலேயே பட்டத்தரசியாக்கிக்

கொள்ள சாலி விருப்பம் தெரிவிக்கின்றாள். ஆனால் அவள் அதற்குச் சம்மதிக்க வில்லை. காவலிலிருந்த பொன்னன் தப்பிச் சென்ற போது-அவளை பிடிக்க தன்னுடன் உதவியாக வந்த கதிர் நாட்டு வீரனை மணக்க, தன் விருப்பத்தை வெளிப்படுத்துகின்றாள். காவிய நிறைவை இக்கதவைத் திறந்து காணலாம்.

[முத்தரசர் வருகையும்—வரவேற்பும்.]

காவியத்தைச் சமந்தகரி யோடு, வேந்தர்
கற்றரின் அணிகூழ் விழாப்பங் கேற்க
ஓவியத்தின் விழியென்றே சாலி நாட்டார்
உவந்துவர வேற்றிடவே சென்றார்; சாலி
கூவிவரும் தன்மகவைத் தாய்போய் ஏற்றுக்
கொள்வதைப்போல் மார்பணத்து வரவேற் றிட்டார்!
ஆவிபரி மாறியவர் போலே நட்பாம்
ஆழத்தில் இருமன்னர் திளைத்திட டாரே!

“வந்திடுவாள் காவேரி விழாவைக் காண
 வாட்டத்தை விட்டிடுக! வேந்தே! நானும்
 நொந்திருந்தேன் அன்னவனை நும்பால் சேர்க்கும்
 நோக்கத்தால் ஆள்விட்டும் தேடிப் பார்த்தேன்!
 தந்திரத்தைத் தன்திறத்தால் வென்ற நங்கை
 தந்தனுப்பி யுள்ளமடல் ஈதோ” என்றே
 பந்தயத்தில் வென்றவனின் மகிழ்ச்சி தன்னப்
 பார்த்திபனுக் களித்திடுநல் ஓலை தந்தார்.

தலைப்பிள்ளை ஆண்பிள்ளை யாகப் பெற்ற
 தாய்போலே மகிழ்ந்திட்டான் மன்னன், “வேந்தே!
 இலைத்துயரம் இனியெனக்கே இடரில் காத்த
 இளையவனாக் கெதுநேர்ந்த தென்றே நொந்தேன்!
 மலைபிளந்த சிற்றுளியாம் மங்கைக் கின்னல்
 மணியளவும் இல்லையெனில் மகிழ்ச்சி தானே!
 இலைமலிந்த தருநிகர்த்த நாட்டின் மன்னு!
 இளைப்பாறி விழாக்காண்போம்” என்றார் சாலி!

விழாத விழா

அரியணையில் அமர்ந்திட்டார் சாலி, ஆங்கே
 அருகமர்ந்தார் முத்தரசர்; மற்றையோரும்
 திரிஜந்து பெற்றவிளக் காண ஆன்றோர்
 திரளாக வந்திருக்கை ஏற்றார்! மக்கள்
 விரிகடலின் அலைபோலே ஆர்வம் மோத
 விண்ணேற வாழ்த்தொலித்தே குழுமி னூர்கள்!
 பரிசளிப்பில் முத்தரசர் முதன்மை பெற்றார்
 பாவியத்தில் ஒன்றிரண்டைப் படித்தே தந்தார்!

காவியத்தின் ஓலைநகல் அவையோர் கையில்
 கற்றறிந்தோர் கண்ணுழவு கண்டா ரங்கே!
 மேவியமாற் றரசரெலாம் பரிசு என்றே
 மிடுக்கான கரி, பரிகள், அணிபொன் பேழை
 ஆவலுறு கலைப்பொருட்கள் அனைத்தும் தந்தார்!
 அவற்றையெலாம் நன்றியுடன் சாலி ஏற்றார்!
 பாவிததைப் பரிசளித்த கதிர்நாட் டாரைப்
 படித்தவர்கள் பாராட்டி வாழ்த்திட் டார்கள்!

சாலியின் நெஞ்சக் கதவைத் திறக்கிறது—நாக்குச் சாலி

‘என்னருமைத் திருநாட்டீர்! இணைவேந் தர்களே!
 ஈண்டுற்ற சான்றோரே! வணக்கம்; இந்நாள்
 என்வாழ்வில் மட்டுந்திரு நாளா? இல்லை.
 எல்லார்க்கும் இதுபொன்நாள்! இருந்தாள் கின்ற
 மன்னர்க்கோ என்வாழ்வே நல்ல நூலாம்!
 மக்களுக்கோ மறுபிறவி பெற்ற வேந்தன்!
 மன்னன்நான் ஆள்வதுபோல் மன்னன் என்னை
 மக்கள்தான் இனியாளப் போகின் றீர்கள்!’

மன்னனுரை தொடர்கின்ற நேரந் தன்னில்
 மங்கைக்கா வேரியுடன் அருணன் ஆட்கள்
 பொன்மணியாம் புதையலுடன் மன்றுள் வந்தார்!
 பூவேந்தர் தாள்வணங்கிப் பொருளை வைத்தார்!
 என்னஇது? எனக்கேட்டார் சாலி, “வேந்தே!
 இந்நாட்டின் கருவூலம் இவைதான், சூதால்
 பொன்னனிதைக் கவர்ந்தேகிக் காட்டுள் வைத்தான்
 பொறுப்புணர்ந்தோர் போதனையால் மீட்டு வந்தோம்!

மாற்றுடையில் மறைந்திருக்கும் மங்கை நல்லாள்
 மகத்தான தொண்டாலே இவற்றைப் பெற்றோம்!
 ஏற்றமிலா எண்ணத்தால் பொன்ன னுக்கே
 ஏவலென ஆளுரைத் தீர்த்துக் கட்டி
 ஆற்றலுடை அணித்தலைவர் அருணன் ஆணை
 அறிவுரையால் செயல்பட்டோம் நாட்டுக் காக
 ஆற்றியுளோம் கடமைதனை, மன்னா!' என்றே
 மதிவாணன் உரைமுடித்தான், மகிழ்ந்தார் வேந்தும்!

“பெரும்பணியை நீர்செய்தார், வாழ்த்து கின்றேன்
 பின்னிருந்த பெரியோரை வணங்கு கின்றேன்
 அருகிருந்தும் பிரிந்திருந்தும் நாட்டுக் காக
 அயராம லுழைத்தார்க்குச் சிறப்பு செய்ய
 விரும்புகின்றேன்’ என்றுரைக்க, விரைந்த மங்கை
 வெளியார்க்குத் தன்னுருவைக் காட்டிச் சொன்னாள்
 ‘வரும்படிக்கா யாமுழைத்தோம்? நாட்டுக் காக
 வளர்ந்தவர்கள் கடமையையே செய்தோ’ மென்றாள்.

[காவேரியைக் கண்டதும் நல்லாலும், மன்னர்களும்
 மற்றவரும் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துகின்றனர்]

மகளுருவைக் கண்டவுடன் நல்லா னுக்கும்
 மங்கையவள் மீண்டதனால் மன்னர் கட்டும்
 மிகமகிழ்ச்சி! அவையோர்க்கோ வியப்பு, சாலி
 மீண்டுமுரை தொடர்கின்றார் “நல்லீர்! உங்கள்
 அகச்சத்தம் அறிவேன்யான் என்றன் நன்றி
 அடையாளம் காட்டிடவே பரிசாம்; உங்கள்
 புகழ்க்குத் தலைவணங்கு கின்றேன், சொல்லில்
 புரைகாணல் தவிர்த்திடுக! பொறுப்பு மிக்கீர்!

“நன்றுபிற செய்திகளை விழாமு டித்து
 நலமேயாம் கேட்டறிவோம்! அமர்க!, என்றே
 மன்னனுரை தொடர்ந்திட்டா, “மதிமிக் கோரே!
 மறைந்தநாள் நான்செய்த பிழைபோற் றுமல்
 என்றன்பால் வைத்திருக்கும் அன்பிற் காக
 என்றென்றும் கடப்பாடு டையேன்; ஆமாம்
 மன்றிதனில் முத்தரசர் மதிமேன் மைக்கும்
 மகத்தான செயலுக்கும் நன்றி சொன்னேன்!

நல்லானும் நங்கைகா வேரி தானும்
 நற்றுணையாய் எனக்கமையா விட்டா லின்றே
 எல்லாரும் கண்டிடநான் இருக்க மாட்டேன்.
 என்றட்புக் கதிர்நாட்டார் உதவி யின்றேல்
 நல்விருந்து விழாக்கண்டு களிக்க மாட்டோம்,
 நம்நாட்டு நல்விளைஞர் சான்றே ரின்றேல்
 செல்வங்கள், சிறப்பெல்லாம் அழிந்தி ருக்கும்;
 செயல்நேர்த்தி கண்டார்க்கென் நன்றி! நன்றி!

ஆடவிவண் தொடங்கட்டும், முடிந்த பின்னர்
 ‘அவை’கலையும், மீண்டுமது நாளை காலை
 பாலலுடன் விழாத்தொடங்கும்” என்ற மர்ந்தார்
 பட்டாடை சரிகை நிகர் சாலி மன்னர்!
 ஏடளந்த பாவலரும் ஏனை யோரும்
 “எம்மன்னர் வாழ்க” வென வாழ்த்தி ஓய
 ஆடவந்தார் அம்புயங்கள்! அரைநிலாக்கள்!
 அவையோர்தம் விழிகளையும் ஆட்டி வைத்தார்!

[முதல்நாள் விழா முடிந்தது—மாலையில் அரசரெலாம்
பூங்காவில் அமர்ந்து உரையாடுகின்றனர்]

அரண்மனையுள் பூங்காவில் அரச ரெல்லாம்
அமர்ந்துரையாம் கலப்பதனை செய்தி ருந்தார்!
நிரல்தந்த விழாச்சிறப்பை மெச்சி னூர்கள்!
நெடுங்கூந்தல் காவேரி தனைப்பு கழ்ந்தார்!
குரலுயர்த்தி அவையச்ச மின்றி அப்பெண்
குறிப்பிட்ட சொல்லுறுதி போற்றி னூர்கள்!
வரவுக்கே வாய்பிளக்கும் மாந்த ருள்ளே
வனிதையவள் தனிப்பிறவி! மறத்தி என்றார்!

(காவேரியிடம் விவரம் கேட்க முத்தரசர் விழைவு)

முத்தரசர் விழைவு

என்காவல் தனை ஏய்த்த பொன்னன் றன்னை
எவ்வாறு காவேரி தொடர்ந்தா னென்றும்,
அன்றிருந்த காவலர்கள் என்ன ஆனார்?
அருணன்றன் ஆட்களெல்லாம் எங்கு வந்தார்?
என்றகதை கேட்போமா? வேந்தே! அந்த
இருவரையும் அழைப்போமா? என்றார் முத்து!
‘நன்று! நன்று!’ அழைப்பதற்கு முன்னே, தங்கள்
நல்லுரைக்கிங் கோர்செய்தி என்றார் சாலி!

[சாலி, காவேரிபால் தான்வைத்துள்ள அன்பை வெளிப்
படுத்துகிறார்.]

‘‘திருந்திவந்தேன் ஓர்பெண்ணால், என்நாட் டிற்குத்
திரும்பிவந்தேன் முத்தரசர் தூய அன்பால்!
அரும்பிவந்த ஓராசை தன்னை இங்கே
அறிவிப்பேன் அன்புடையீர், ஆய்வு செய்வீர்!
மருந்தாக இருந்தெனக்கே ஆய்வு செய்த
மாதரசி காவேரி தனைம ணக்க
பெரும்புரட்சி ஈதென்றே எண்ணி டாமல்
பிழையற்ற காதலுக்கே வாழ்த்து ரைப்பீர்!’’

அன்புடையர் அறிவுடையார் ஆற்றல் மிக்கார்
 அரசபரம் பரையினிலே பிறக்கா விட்டால்
 மன்னருக்குத் துணையாகும் தகுதி தன்னை
 மரபாலே புறக்கணித்து வந்துள் ளோமே!
 பொன்வைக்கும் இடத்தினிலே பூவை வைத்தல்
 பொருத்தமெனும் போதனையை அறிந்த டீப்பே!
 கன்னலொரு புல்லென்றே கருதி டாத
 கருத்துக்கே இதைப்பொருத்திப் பார்த்தா லென்ன?

மாறுபட்ட கருத்து

இவ்வாறு சாலியுரை தொடரும் போதே
 இடைமறித்தார் ஓர்வேந்தர், ‘இந்த எண்ணம்
 ஒவ்வாதே! ஒப்பில்லா ஏவல் பெண்ணை
 உங்களது துணையாக ஏற்றல்; ஆசை
 கொவ்வையிதழ் மீதென்றால் கொத்திச் சென்று
 கோட்டைக்குள் குடியமர்த்திக் கொள்ளு மென்றார்
 ‘எவ்வாறு நாமுயர்ந்தோர் என்று காட்ட
 இழுக்கில்லா நெறிநின்ற லன்றே ஏற்றம்?

‘தனிமனிதன் ஆசைகளே சட்ட மென்ற
 தத்துவத்தைத் தள்ளிவைத்து, மக்கள் எண்ணம்
 இனிச்சட்ட மாகிடவே வேண்டு மென்ற
 இலட்சியத்தைக் கைக்கொண்டேன். கீழ்மே லென்றே
 இனியாள பரம்பரையே தேவை யில்லை
 எம்மக்கள் சொல்பவர்வந் தாள வேண்டும்,
 இனியதிந்த ஆட்சிமுறை என்று நாட்ட
 என்னாட்டை வழிப்படுத்திக் காட்டு கின்றேன்.

சாலி உரைக்கு முத்தரசர் மறுமொழி
 குடியாட்சி முறையாலே மட்டும் நன்மை
 குவிந்துவிடும் என்றெண்ண வேண்டாம்! ஆள்வோர்
 படிப்பாளி சொல்லேற்றுப் பாங்கோ டாண்டால்
 பயனுண்டு முடியாட்சி யாலும்! தேர்ந்த
 குடியாட்சித் தலைவரவர் காலப் போக்கில்
 குறுக்குவழி. செருக்குமனம் பெற்ற ரானால்
 குடியாட்சி கொடியதொரு ஆட்சி யாகும்
 குறையெல்லாம் மாந்தரிடம், முறையி லல்ல,

என்றுரைத்தார் முத்தரசர், “ஆம், ஆம் என்றே
 எல்லாரும் வழிமொழிந்தார் மேலும் சொன்னார்
 “தென்னையிலே வடிகின்ற கள்ளுண் பார்க்குத்
 தேவையிலே இளநீர்தான், சாலி மன்னர்,
 ‘இன்னலிலே இருந்தக்கால் காத்த நங்கை
 இனியவளே! எதிலுமவள் குறைந்தா ளில்லை!
 அன்னவளை மணமுடித்தல் ஒல்லும்! நாளை
 அவையிலது நடக்கட்டும்’” என்றார் முத்து!

வாயடைத்துப் போனார்கள் வந்தி ருந்தோர்!
 வான்மழையைப் பெற்றபயி ரானார் சாலி!
 தாயணப்பில் சுகங்காணும் மழலை போலே
 தத்தளித்தார் பெருமகிழ்வில், ஆளை ஏவிப்
 போயழைத்து வருக! உடன் அருணன் மற்றும்
 பூவையவள் காவேரி தனையு மென்றார்!
 பாயவிடும் பந்தயத்துப் புரவி போலே
 பார்வேந்தன் ஆணையின்மேற் சென்றான் ஆளே!

[காவலர் அருணையும் காவேரியையும் அழைத்துவர
காவேரி நடந்த விபரங்களைக் கூறுகின்றாள்]

அருணனுடன் காவேரி வந்தாள்! வேந்தர்
“அமர்க” என ஆணையிட்டு விபரம் கேட்டார்!
“திருமலிந்த தேயத்தின் மன்னு! பொன்னன்
திருட்டுமனம் யானறிந்த காரணத்தால்
அருகிருக்கும் காவலர்கை யூட்டிப் பின்னர்
அவருதவி பெற்றோடக் கூடுமென்றே
இருந்தவனை நானுந்தான் கண்கரணித்தேன்
எண்ணியதைப் பொன்னனுந்தான் செய்தான் வேந்தே!

காவலருள் ஒருவனவன் கையாளாகிக்
கானகத்தில் வைத்துள்ள கருவூலத்தில்,
ஆவலுடன் பங்குக்கே அணியமானான்
அடுத்தவனை துணைக்கழைத்தான் உடன்பட்டாற்போல்
சேவகரும் சரிஎன்றார், எனக்கும் சொன்னார்
செல்வத்தை மீட்டிடவே திட்டமிட்டோம்
போவதற்கு விடுவித்தே பின்தொடர்ந்தேன்
பொய்யுருவில் நானிருந்தேன் அவர்பின்னாலே!

மறைந்திருந்தேன் நான்மட்டில் என்றன் ஆளோ
மருங்கிருந்தார் பொன்னனுக்கே உடந்தை போலே!
கறைமனத்தன் ஓராளைத் தீர்த்துக் கட்டக்
கணக்கொன்று போட்டவர்க்குத் தந்தான், எம் ஆள்
முறையற்ற செயல்நேர்ந்தோன் தொலைக! என்றே
முடியென்றார்! தலைகொய்து போட்டான், ஏய்ப்போன்;
பறையொலித்துப் பட்டாளம் வருதல் ஓர்ந்தே
பதுங்கிட்டார் குகைக்குள்ளே அங்கே செல்வம்!

“இனிபொறுக்கக் கூடாதென் றெழுந்தேன் யானும்
எதிர்பாராத் தாக்குதலால் பொன்னன் மாண்டான்
தனியானாய் நானிருந்தேன் குகையுள், என் ஆள்
தலைகொண்டு போய்தந்தார், மீண்டு வந்தார்
இனியவர்நம் அருணன்றன் ஆட்க ளங்கே
இணைந்தார்கள் எம்மோடு மீண்டு வந்தோம்!
முனிவுண்டோ எம்செயலில் வேந்தே!” என்று
முறையிட்டாள், முத்தரசர் முன்னே நின்றாள்!

முத்தரசர் மறுமொழி

“பணிநன்றே என்றலும் என்றன் காவல்
பழித்ததொரு குற்றமுண்டே பெண்ணே!” என்றார்
“அணிகளக்கும் திருமார்பா! குற்ற மென்றால்
அளித்திடுக தண்டனையை ஏற்போ” மென்றாள்
“துணிவுடனே துணைநின்ற ஆளன் எங்கே?
துரோகமவன், இழைத்துள்ளான்” என்றார் முத்து
“மணிமார்பா! ஒருதிருத்தம் தங்கள் வீரர்
மருவற்ற தொண்டுக்கா துரோகப் பட்டம்?”

தண்டனையை நாளை கொலு மண்ட பத்தில்
தந்திடுவோம்; நட்பரசர் ஒப்பம் பெற்றே!
எண்டிசையும் ஏற்றிடுமென் காவல் மீறி
என்தலையைக் குனிய வைத்த பெண்ணே! நாளை
கொண்டைசரி தலைகவிழ வைப்பேன் பார்! பார்!
கூட்டாளிக் கதிகமுண்டு பங்கு என்றார்
கெண்டைவிழி முறுவலித்தாள் ‘கிழட்டுச் சாவு
கிட்டாமற் போனதிலே மகிழ்ச்சி’ என்றாள்!

நீலத்தில் நெருப்புதனைக் கொட்டி னுற்போல்
 நிறமேற்றி விரிகதிரோன் வெளியே வந்தான்!
 காலத்தில் வினைமுடிக்கக் காட்டாய்த் தோன்றிக்
 கருப்புக்கு விடைதந்தான், வெளிச்ச மாணன்!
 மூலத்தை வணங்கியெழுந் திட்டார் மூத்தோர்,
 முகமதியை நீராட்டிப் பெண்கள் வந்தார்!
 ஆலமர புட்களெலாம் உரைமு டித்தே
 ஆகார வேட்டைக்குப் பறந்த தம்மா!

பார்த்திபர்கள் வந்தமர்ந்தார்! அவைகூ டிற்று!
 பாடலுடன் விழாநிகழ்ச்சி தொடங்கிற் றுங்கே!
 ஆர்த்திருந்தார் மக்களெலாம் பாடல் கேட்டே
 அயர்ந்திருந்தார் இசைநுணுக்கம் அறிந்த மேலோர்!
 வேர்த்திருந்தாள் காவேரி வீரன் கூட
 வேந்தனவன் தண்டனைக்கே காத்தி ருந்தான்,
 கூர்த்தமதி முத்தரசர் தவிப்பைக் கண்டே
 குறிப்பாலே காவேரி தனையழைத்தார்!

[காவேரிக்கு முத்தரசர் ஆறுதல்]

“அச்சத்தின் சாயலினைக் காணு கின்றேன்
 அணுவளவும் நீபிழைதான் செய்தா யில்லை!
 மெச்சுகிறேன் நின்பணியை; துணியை; பெண்ணை!
 நீயிந்த நாட்டுக்கே அரசி! ஆமாம்
 நிச்சயித்த செய்தியிது! மகிழ்ச்சி தானே?
 நிலவுநிலம் பார்ப்பதுமேன்?” என்றா முத்து!
 “குச்சுதனில் படர்கின்ற கொடியை வீணை
 கோட்டைமே லேற்றுதீர்!” என்றாள் நங்கை!

மன்னிக்க வேண்டுகின்றேன் மன்னா! என்றன்
 மனம்பறித்து வைத்துள்ளார் தங்கள் வீரர்!
 என்னஎது தந்தாலும் அதனை மீட்க
 என்னாலே ஆகாது!-நிலைமை சொன்னேன்!
 கொன்றொழிக்க ஆணைவரு மென்ற போதும்
 கொடுப்பதற்கே மனமில்லை என்பால், வேந்தே!
 தென்றலுக்கேன் அரசிருக்கை? தடையே யில்லா
 திறந்தவெளி அரசுக்கேற்றம் போது ' மென்றான்!

[காவேரியின் முடிவைச் சாலிக்குத்
 தெரிவிக்கின்றார் முத்து]

வியர்த்தெழுந்தார் முத்தரசர்! சாலி தன்னை
 விழா அரங்கின் வெளியழைத்துச் செய்தி சொன்னார்!
 புயலொன்று புதுக்குடிசை நுழைந்தாற் போலே
 புயவேந்தன் அலைக்கழிந்தான்; புண்ணாய்ப் போனான்!
 “முயலொன்று முன்னேறிக் கரியைத் தாக்கி
 முகக்கொம்பை ஓடித்தாற்போ லான தென்னே!
 இயல்பான முடிவென்றே என்னா விஃதை
 எண்ணிடவே இயலவில்லை” என்றார் சாலி!

காவேரி தனையழைத்துச் சாலி முன்னே
 கடிமணத்தின் முடிவுதனை மீண்டும் கேட்டார்!
 “தேவே! நான் திருமுன்னர் சொன்ன தெல்லாம்
 திருத்தமிலாத் தீர்ப்பேதான்! எனது நாட்டின்
 கோவேந்தர் குடியியர்வில் களங்கம் சேர்க்கக்
 கோதைநான் ஒருப்படவே மாட்டேன்! ஏவல்
 காவேரி தனைநாட்டின் அரசி யாகக்
 கற்பனையும் செய்தறியா மக்கள் ஏலார்!

“ஊடலிலே உயர்வெண்ணம் உருவம் காட்டும்
 உள்ளூர மேல்கீழாம் எண்ணம் தோன்றும்,
 தேடவரும் குறைகளுக்குத் திசையைக் காட்டும்
 திருநாட்டார் வாய்களுக்குத் தீனி யாகும்!
 ஏடளந்த கருத்தெல்லாம் இனிய தென்போம்
 எப்போது? மனம்நிறைவாய் உள்ள போதே!
 காடளந்த கால்களிவை கட்டில் நோக்கா!
 காவலருக் கேற்றதுணை தேரு” மென்றாள்.

[சாலியை நோக்கிக் காவேரி கூறுகிறாள்]

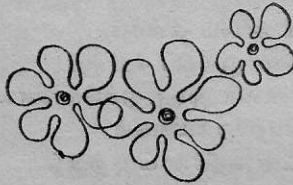
“மதிநலமும், மனவளமும் மிக்க வேந்தே!
 மறத்திற்கும் அறத்திற்கும் மதிப்பைத் தந்து,
 பதிநலத்தைப் பேணுகின்ற பைம்பொன் மேனி
 பத்தினியைப் போல்மக்கள் நலம்பே ணுங்கள்!
 நதியோட்டம் மாற்றுகின்ற நாணல் போலே
 நன்னெஞ்சே ஆசைக்கு வேலி யானால்
 விதிக்கொள்கை வேரற்றுப் போகும், நெஞ்சில்
 வேர்விட்ட காதலையும் வெல்லக் கூடும்!”

[முத்தரசர் முடிவு கூறுகின்றார்]

பொருள்புரிந்து முத்தரசர் சரியே என்றார்
 புகைந்திருந்த சாலிகுர லொடுங்கிப் போனார்!
 “திருமணத்தைத் திருமுன்னர் முடித்துக்கொண்டால்
 தேவரீர்தம் அருளாணை பெற்றே யாங்கள்
 திரும்புகையில் தங்களுடன் கதிர்நாட் டிற்குத்
 தெம்போடு புறப்படுவோம்!” என்றாள் நங்கை
 இரும்புக்கு வடிவத்தை நெருப்பா நல்கும்?
 இணையட்டும் அவருள்ளம் என்றார் சாலி.

“எண்ணம்போல் மணம்முடிப்போம் பெண்ணே! நீபோ!”
 என்றுரைத்தார் முத்தரசர், சென்றாள் சிட்டு
 தண்ணிலவு தணலிறத்தைக் காட்டி விட்டாள்
 தார்வேந்தே! தன்னலத்தைப் பேணு நங்கை!
 பெண்குலத்தின் திலகந்தான், நெற்றி என்னே!
 பேரழகு சிவப்புநிலா! என்நாட் டிற்குக்
 கொண்டுசெல கிடைத்திட்ட பரிசுப் பேழை!
 கோமகளே நம்மிருவர் நட்பின் சின்னம்!

நூல்தந்தேன் நானுமக்கு, வேந்தே! நீங்கள்
 நூலிடையை மருமகளாய் எனக்குத் தந்தீர்!
 மேல்கீழ்நாம் இப்பரிசில் காண மாட்டோம்!
 மேதைகளும் குடிசையிலே பிறப்பர் கண்டோம்!
 வால்முனைத்த விண்மீன்போல் வாய்த்த நங்கை
 வதுவைதனை முடித்துவைப்போம் வாரீர்” என்றும்
 ஆல்போலும், ஆன்றோர்செய் நூலைப் போலும்
 அவர்வாழ வாழ்த்திடுவோ மென்றார், முத்தே!

கவிதைகளை வெளியிட்ட ஏடுகளும் ஆசிரியரும்

1. திராவிட நாடு	—அறிஞர் அண்ணா
2. குயில்	—பாவேந்தர் பாரதிதாசன்
3. தென்றல்	} —கவியரசர் கண்ணதாசன்
4. முல்லை	
5. கடிதம்	
6. கவிதை	
7. காவியம்	} —கவிதைக்காவலர் தெகிணி
8. இலக்கியம்	
9. குறள்நெறி	—உவமைக்கவிஞர் சுரதா
10. மன்றம்	—டாக்டர் சி. இலக்குவனார்
11. இனமுழக்கம்	—நாவலர் நெடுஞ்செழியன்
	—சிந்தனை சிற்பி சி. பி.
சிற்றரசு
12. கல்கி	—திரு. சதாசிவம்
13. தினமணி	—திரு. ஏ. என். சிவராமன்
14. தமிழ்நாடு	—தியாகராஜன்
15. பொருள்	—திரு. ஆர். பி. ராஜு
16. கவிதா மண்டலம்	—திரு. கவிமாமணி*வானம்பாடி
17. முல்லைச்சரம்	—திரு. பொன்னடியான்
18. உதயசூரியன்	
19. திராவிடஸ்தான்	
20. விவசாய உலகம்	
21. புதுவை முரசு	
22. ஆசிரியர் நெஞ்சம்	
23. கழகக்குரல்	
24. சௌபாக்கியம்	
25. ஈரோட்டுப்பாறை	

ஆசிரியர் குறிப்பு

பெற்றோர் : தந்தை—வே. பொன்னுசாமி
தாயார்—தனபாக்கியம்

பிறப்பிடம்: கலித்தீர்த்தான் குப்பம், புதுவை மாநிலம்

பிறந்தநாள்: 25-4-1938

கல்வி : உயர்நிலைப்பள்ளி இறுதி வகுப்பு (S. S. L. C)

பெற்றோர் }
இட்ட பெயர் } பாலசுப்ரமணியன்

குடியிருப்பு: கடலூர்

குடும்பக் குறிப்புரை:

மனைத்துணை: திருமதி கலைவாணி

பிள்ளைகள்: இளந்திரையன்

இளம்பரிதி

பெண்கள்: இளமதி

இளந்தென்றல்

‘இளம்வழுதி’ பெயர்க்காரணம்—இளம்வழுதி எனும் பெயர்-‘உண்டாலம்ம .’ என்ற புறநானூற்றுப் பாட்டால் ஈர்க்கப்பட்டு எழுதியோன் பெயரை ஏற்றுக் கொண்டது—சூட்டிக் கொண்டது

எழுத்தனுபவம்

- மாணவப் பருவத்தில் 1953 முதல் 1955 வரை நடாத்திய ‘எடுத்துக் காட்டு’ ‘சீர்திருத்தம்’ என்ற கையேடுகள்.
- 1962 முதல் 1970 வரை முழுவதும் கவிதைகளையே கொண்டு நடாத்திய ‘கலம்பகம்’ தட்டச்சு நகல்பெருக்க திங்களேடு.
- கவியரங்கக் கவிதைகள், தனிக்கவிதைகள் அச்சேறியவை, முன்னூறுக்கும்மேல் அதுமட்டுமின்றி, ‘ஆண்டவன் அறுபது’ ‘பொள்ளாச்சி தந்தபுனல்’, ‘குறுநூறு’ ஆகியவை ‘கவிதை’யில் தொடர்ந்து வந்த படைப்பிலக்கியங்கள்.
- படைப்பை முதலில் அச்சுக்கு ஏற்றுக்கொண்ட ஏடுகள்: உரைநடை—புதுவை முரசு - 1954
கவிதை : சுரதாவின் காவியம் 1955

அச்சேறி வரும் முதல்நூல்
‘சிவப்பு நிலா’ காவியமே!